ÅRGÅNG 125 ▪ NUMMER 1 ▪ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ▪ JANUARI 2001

LIAHONA

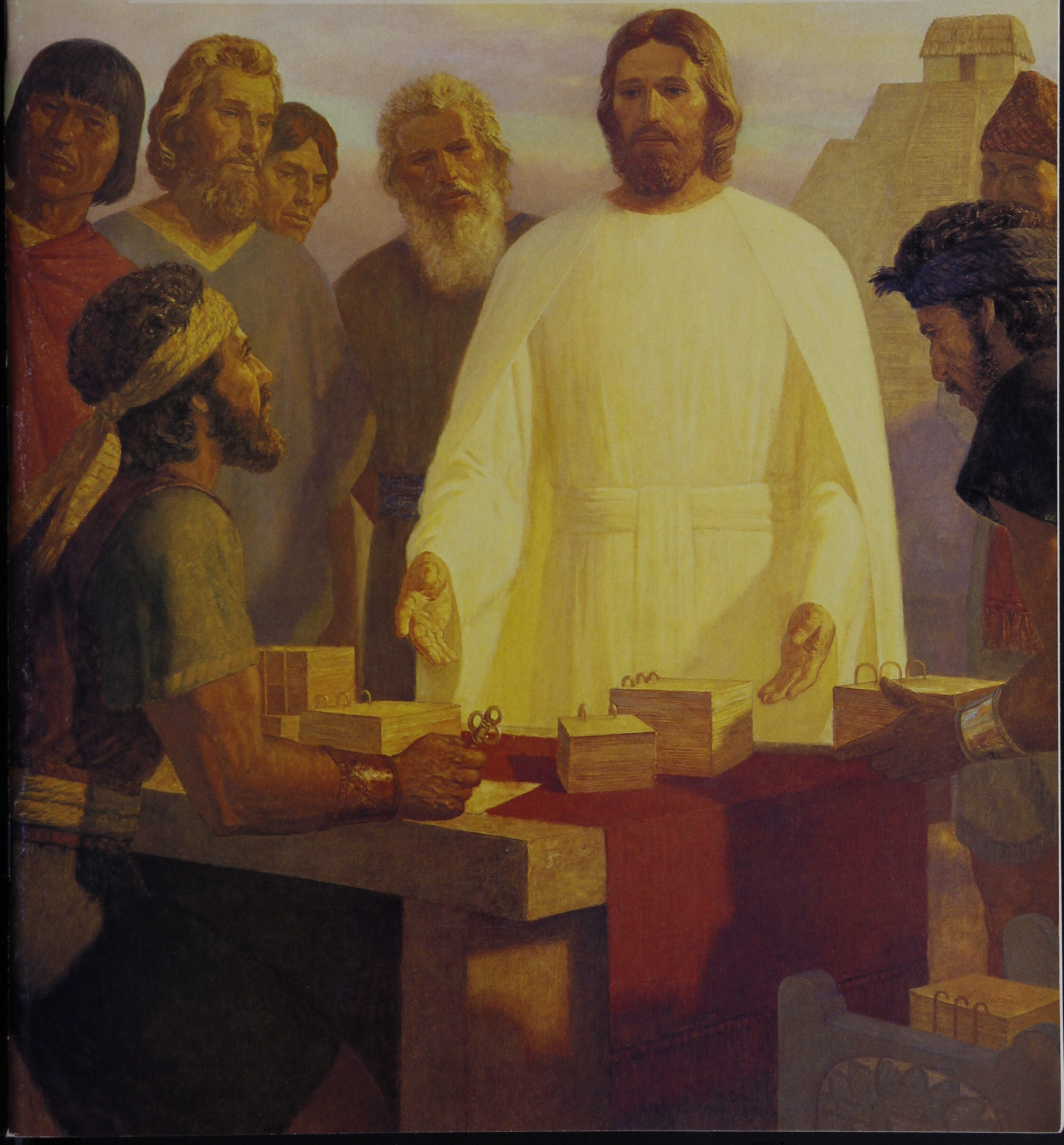

Session under generalkonferensen, av Joy Gough

Med plats för 21 000 fyller det nya konferenscenret sitt ändamål under sessionerna vid kyrkans 170:e halvårskonferens, då medlemmar samlas för att höra inspirerade råd från generalauktoriteterna. Eftersom det ändå fanns fler som ville lyssna, bredde de ut sig i konferenscentrets teatersalong, där 900 får plats, i tabernaklet och i Assembly Hall på Temple Square samt i rummen i närliggande Joseph Smith Memorial Building.

Rapport från 170:e årliga halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Predikningar och händelser 7–8 oktober 2000 i konferenscentret i Salt Lake City, Utah

"När jag betraktar denna makalösa byggnad, så nära templet", sade president Gordon B Hinckley under invigningen av konferenscentret söndagen den 8 oktober, "minns jag Jesajas underbara profetiska ord:

'Och det skall ske i kommande dagar att det berg där Herrens hus är skall stå där fast grundat och vara det förnämsta bland bergen och upphöjt över andra höjder, och alla hednafolk skall strömma dit, ja, många folk skall gå ut och skall säga: "Upp, låt oss dra upp till Herrens berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar." Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem' (Jes 2:2–3, 5) . . .

Jag tror att profetian avser det historiska och vackra Salt Lake-templet. Men jag tror också att den har samband med denna utomordentliga sal. För det är från denna talarstol som Guds lag ska utgå, tillsammans med Herrens ord och vittnesbörd", sade han.

"Detta millennieår 2000 har varit ett utomordentligt år för kyrkan. Vi har växt inom alla områden världen över. Vårt medlemsantal har blivit mer än elva miljoner", fortsatte president Hinckley.

"Förra söndagen invigde vi templet i Boston i Massachusetts, kyrkans hundrade tempel i verksamhet", tillade han. "Hur djupt tacksamt är inte vårt folk."

Konferensdeltagare på väg till konferenscentrets terrasser (i sydöstra hörnet).

Generalkonferensens sessioner leddes av medlemmar i det första presidentskapet: President Hinckley på lördagsmorgonen, vid prästadömets session på lördagskvällen och på söndagsmorgonen. President Thomas S Monson, förste rådgivare, ledde lördagens eftermiddagssession och president James E Faust, andre rådgivare, ledde eftermiddagssessionen på söndagen.

Administrativa åtgärder vidtogs under lördagens eftermiddagssession som påverkade de sjuttios kvorum och Söndagsskolans generalpresidentskap. En ändring gjordes i de sjuttios presidentskap. Tre medlemmar i de sjuttios första kvorum tilldelades ställningen emeritus. Fyra medlemmar i de sjuttios andra kvorum avlöstes. 20 områdesauktoritetssjuttio avlöstes och två nya områdesauktoritetssjuttio kallades. Söndagsskolans generalpresidentskap omorganiserades.

Det var första gången som en konferens sändes med "high definition television (HDTV)– signaler" och som de toppmoderna sändningsteknikerna användes i konferenscentret. "High definition television" erbjuder tittarna i hemmen klarare och bättre färgbilder och ger högre kvalité på sändningar som spelas in och arkiveras. Konferenssessionerna direktsändes via satellit till församlade medlemmar i USA, Canada, Europa, Västindien och Latinamerika. Över 1 500 radio- och TV-stationer och kabelsystem sände alla eller delar av konferenssessionerna. Alla sessionerna fanns också tillgängliga på **www.lds.org**, med både ljud och bild på engelska och med ljud på 34 andra språk. Videoinspelningar av konferensen gjordes också till distributionscentren i de kyrkans områden som inte tog emot några sändningar.

– Redaktionen

Med plats för 21 000 tyller det nya konferenscentret sitt ändamål under sessionerna vid kyrkans 170:e halvårskonferens, då medlemmar samlas för att inspireras råd från generalauktoriteterna. Eftersom det ändå fanns fler som ville lyssna, bredde de ut sig i konferenscentrets teatersalong, där 900 får plats, i tabernaklet och i Assembly Hall på Temple Square samt i rummen i närliggande Joseph Smith Memorial Building.

Januari 2001 • Årgång 125 • Nummer 1
LIAHONA 21981 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolvs kvorum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi, John M Madsen

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Redaktörsassistent: Susan Barrett
Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Sharri Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch, Denise Kirby, Kelli Pratt, Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris I Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center, Utlandagatan 24,412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller e-mail till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, amhariska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
January 2001 Vol. 125 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new addresses *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ÄMNESREGISTER

Andlig vägledning 19
Andlighet 38
Anständighet 17
Apostlar 49
Bön 38, 57, 61, 77, 91, 99, 102, 113
Den Helige Anden 6, 27, 38
Domen 40
Dop 6
Dop för de döda 10
Evigt perspektiv 43
Familjerelationer 23, 72, 77, 107
Frestelser 52
Frihet 97
Förbund 97
Föredöme 107
Försoningen 10, 14, 31
Föräldraskap 17, 61, 113
Helgelse 46
Hjälpföreningen 104, 107, 110
Homosexualitet 85
Hosiannaropet 80
Hyckleri 54
Invigning 80
Jesus Kristus 14, 36, 69, 75
Konferenscentret 4, 80
Konvertering 40, 88, 104
Kristi ljus 75
Kvinnlighet 17, 107, 110
Kyrkans tillväxt 80
Kärlek 77, 104
Lydnad 6, 31
Lärjungeskap 43, 72
Missionsarbete 88, 95
Missionärspar 95
Motgångar, 6, 40, 75
Människokärlek 40
Omvändelse 31, 85, 91, 99
Personligt värde 36
Pornografi 54
Profeter 49
Prästadömet 46, 57
Renhet 31, 46, 52, 61, 85, 113
Råd 88
Rättfärdighet 34
Sabbatsdagen 93
Sanning 27
Självkontroll 54, 72
Självrespekt 61, 113
Skilsmässa 61
Skriftstudier 19
Ståndaktighet 91
Talare i alfabetisk ordning
Tempel och tempeltjänst 10, 15, 23, 61, 80
Tjänande 14, 104
Traditioner 34
Tro 57, 69
Undervisning 99
Ungdomar 61, 85, 113
Uppståndelse 10
Utbildning 61, 77, 113
Visdomsordet 54, 61, 113
Vittnesbörd 4, 14, 15, 27, 69
Vänskap 61, 113
Vänskapskontakt 95, 110
Världslighet 43
Återställelse 97
Ärlighet 57, 61, 113
Ödmjukhet 91, 102

TaLare i alfabetsordning

Ballard, M Russell 88
Busche, F Enzio 97
Callister, Douglas L 38
Christofferson, D Todd 10
Crockett, Keith 91
Dew, Sheri L 110
Dunn, Loren C 15
Edgley, Richard C 52
Eyring, Henry B 99
Faust, James E 26, 54, 69
Gillespie, H Aldridge 93
Haight, David B 23
Hales, Robert D 6
Hallstrom, Donald L 34
Hinckley, Gordon B 4, 61, 80, 102, 113
Holland, Jeffrey R 46
Jensen, Virginia U 75, 107
Maxwell Neal A 43
Monson, Thomas S 57, 77
Morrison, Alexander B 14
Nadauld, Margaret D 17
Nelson, Russell M 19
Neuenschwander, Dennis B 49
Oaks, Dallin H 40
Oaks, Robert C 95
Packer, Boyd K 85
Perry, L Tom 72
Rasband, Ronald A 36
Scott, Richard G 31
Smoot, Mary Ellen 104
Wirthlin, Joseph B 27

För hemlärare och besökslärare

Det finns inga speciella budskap för hemlärare och besökslärare i Liahonas konferensnummer. Efter att hemlärare och besökslärare under bön har beaktat behoven hos de medlemmar som de besöker, ska de välja ett konferenstal som budskap.

På omslaget: *"Tag fram upptecknings-arna"*, av Gary L Kapp.

Bilder av konferensen togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matt Reier, Tamra Ratieta, Lana Leishman, Kelly Larsen, Nathan Campbell, Kelli Pratt, Diana Miles och Richard Romney.

Konferensentalen på internet

Generalkonferensens tal finns tillgängliga på kyrkans officiella hemsida: www.lds.org.

INNEHÅLL

1 RAPPORT FRÅN 170:E ÅRLIGA HALVÅRSKONFERENSEN FÖR JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

LÖRDAGENS MORGONSESSION

4 EN STOR FAMILJ I VÖRDNAD OCH TILLBEDJAN
GORDON B HINCKLEY

6 DOPFÖRBUNDET: ATT VARA I RIKET OCH TILLHÖRA RIKET
ROBERT D HALES

10 DE DÖDAS ÅTERLÖSNING OCH VITTNESBÖRDET OM JESUS D TODD CHRISTOFFERSON

14 "KOM OCH SE"
ALEXANDER B MORRISON

15 VITTNESBÖRD
LOREN C DUNN

17 KVINNLIGHETENS GLÄDJE
MARGARET D NADAULD

19 LEV ENLIGT SKRIFTERNAS VÄGLEDNING
RUSSELL M NELSON

23 VAR EN STARK LÄNK
DAVID B HAIGHT

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

26 RÖSTNING PÅ KYRKANS ÄMBETSMÄN
JAMES E FAUST

27 ÄKTA VITTNESBÖRD
JOSEPH B WIRTHLIN

31 VÄGEN TILL FRID OCH GLÄDJE
RICHARD G SCOTT

34 UPPRÄTTA RÄTTFÄRDIGA TRADITIONER
DONALD L HALLSTROM

36 EN OCH EN
RONALD A RASBAND

38 SÖK GUDS ANDE
DOUGLAS L. CALLISTER

40 UPPMANINGEN ATT BLI NÅGOT
DALLIN H OAKS

43 VÄRLDSLIGA LOCKELSER
NEAL A MAXWELL

PRÄSTADÖMETS SESSION

46 "HELGA ER!"
JEFFREY R HOLLAND

49 LEVANDE PROFETER, SIARE OCH UPPENBARARE
DENNIS B NEUENSCHWANDER

52 SATANS PÅSE MED SNÄPPOR
RICHARD C EDGLEY

54 FIENDEN INOM OSS
JAMES E. FAUST

57 KALLELSEN ATT TJÄNA
THOMAS S MONSON

61 "OCH STOR FRID SKALL DINA BARN DÅ HA"
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGENS MORGONSESSION

69 ETT VÄXANDE VITTNESBÖRD
JAMES E FAUST

72 LÄRJUNGESKAP
L TOM PERRY

75 "LED, MILDA LJUS"
VIRGINIA U JENSEN

77 INVIGNINGSDAG
THOMAS S MONSON

80 DETTA STORA MILLENNIEÅR
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

85 "NI ÄR GUDS TEMPEL"
BOYD K PACKER

88 NU ÄR DET DAGS
M RUSSELL BALLARD

91 BEVARA SYNDERNAS FÖRLÅTELSE
KEITH CROCKETT

93 VÄLSIGNELSEN AV ATT HELGA SABBATSDAGEN
H ALDRIDGE GILLESPIE

95 HUR VI KAN DELA MED OSS AV EVANGELIET
ROBERT C OAKS

97 "FRIHET FRÅN" ELLER "FRIHET TILL"
F ENZIO BUSCHE

99 SKRIV I MITT HJÄRTA
HENRY B EYRING

102 DU SOM ÖDMJUKT KORSET BAR"
GORDON B HINCKLEY

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

104 VI ÄR MEDEL I GUDS HÄNDER
MARY ELLEN SMOOT

107 RINGAR PÅ VATTNET
VIRGINIA U JENSEN

110 STÅ RAKRYGGADE OCH ENIGA
SHERI L DEW

113 ER STÖRSTA UTMANING, MÖDRAR
GORDON B HINCKLEY

64 GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

117 DE TALADE TILL OSS

118 KÄLLMATERIAL FÖR UNDERVISNING

123 BIORGANISATIONERNAS GENERALPRESIDENTSKAP

124 KONFERENSNYTT

Lördagens morgonsession
7 oktober 2000

En stor familj i vördnad och tillbedjan

President Gordon B Hinckley

"Vi bär vittne om Gud, vår evige Fader och hans älskade Son."

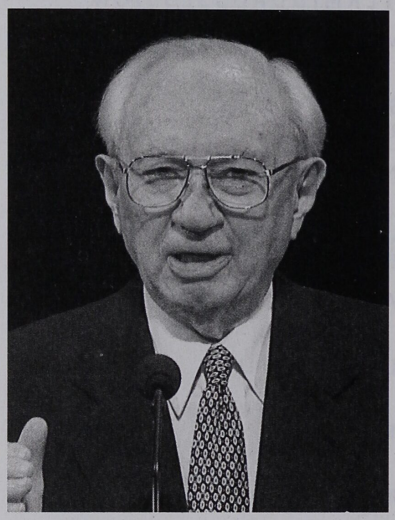

Mina bröder och systrar, vilket underbart tillfälle det här är! Jag känner inte till något liknande i hela världen. Vi har samlats denna morgon som en stor familj i vördnad och tillbedjan inför Herren vår Gud. Vi är av en tro och en lära. Vi bär vittne om Gud, vår evige Fader och hans älskade Son. Vi förkunnar med övertygelse och visshet att de har återställt Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i denna sista tidshushållning.

De mäktiga rösterna från radio, TV och kabel-TV har nu förenats med Internet för att bokstavligen föra våra ord till alla jordens ändar. Vår signal förmedlas via satellit till möteshus som ligger spridda vitt och brett och till stora och små församlingar. Och sista dagars heliga runt hela jorden ser konferensen i sina egna hem på Internet.

Arbetare har arbetat länge och ihärdigt med förberedelserna inför detta tillfälle. Vi tackar var och en av dem för deras hängivna tjänande. I morgon ska vi inviga detta magnifika konferenscenter och andra inrättningar. Ett viktigt kapitel i vårt folks historia kommer då att ha fullbordats.

Välkomna alla, var ni än befinner er. Må vi alla vidröras av den Helige Anden när vi möts tillsammans i högtidlig tillbedjan, är min ödmjuka bön. I Jesu Kristi namn, amen. □

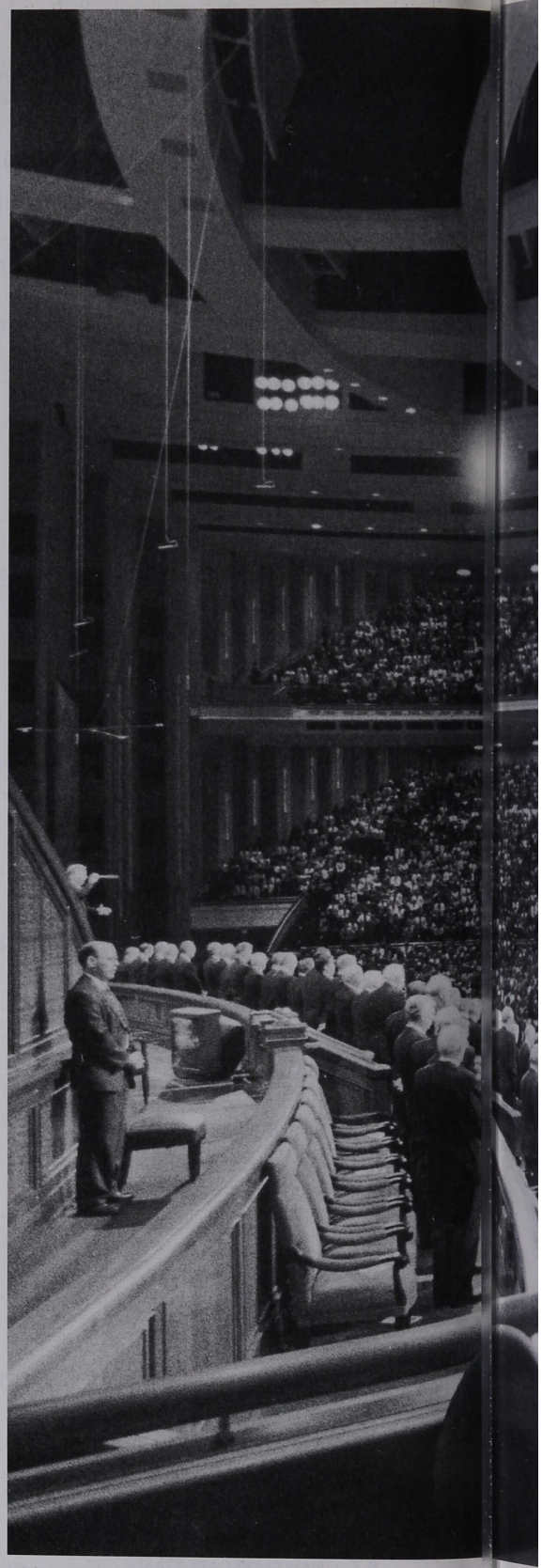

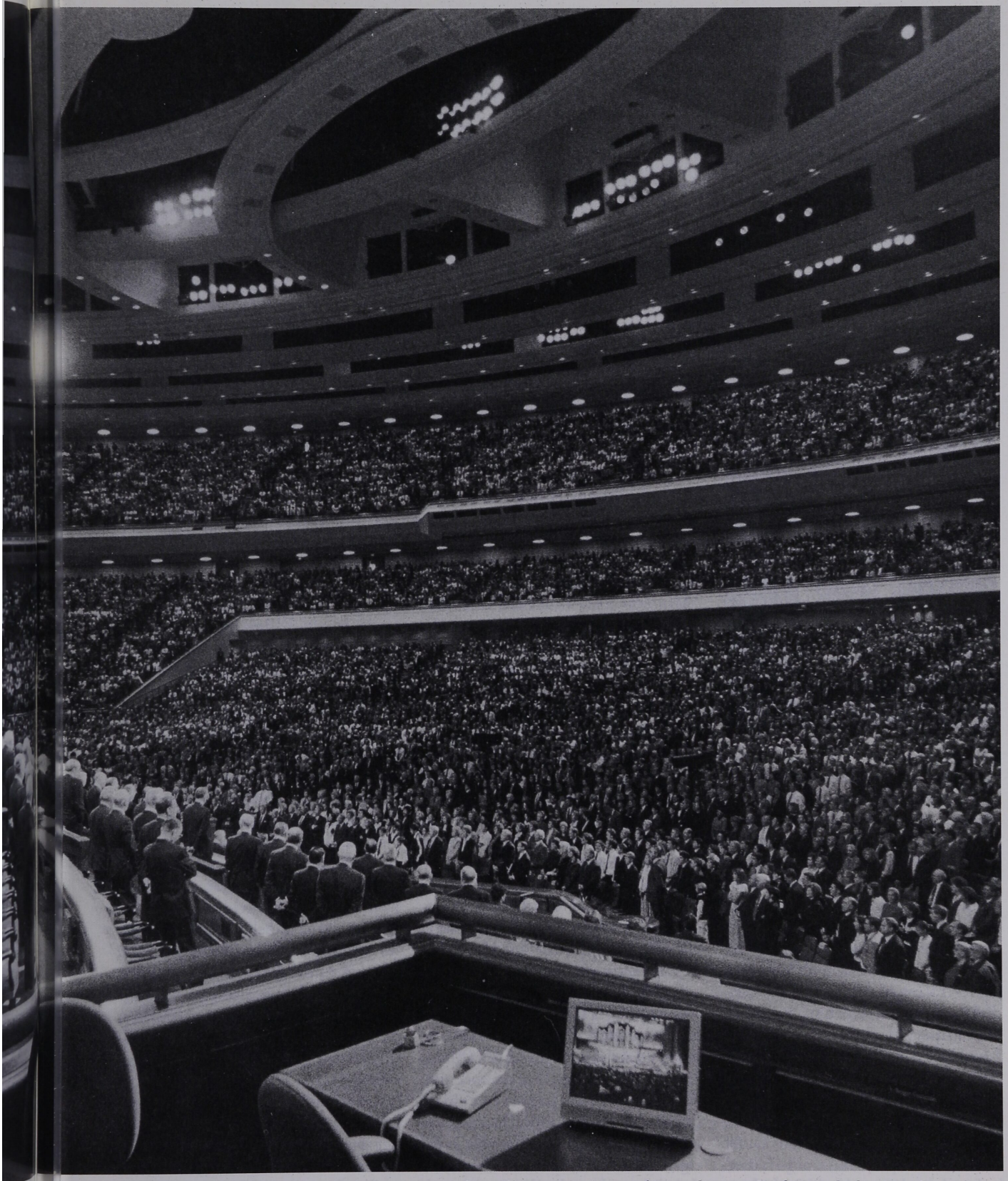

Medlemmar i kyrkans styrande kvorum med ansiktena vända mot församlingen. De församlade sitter i tre plan i konferenscentrets stora sal.

Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket

Äldste Robert D Hales
i de tolv apostlarnas kvorum

"Vårt dop och vår konfirmation är porten *till* hans rike. När vi går in genom den, sluter vi förbund att *tillhöra* hans rike för alltid!"

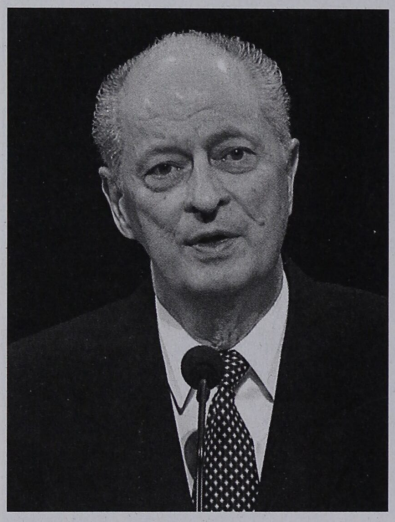

Efter att ha återvunnit hälsan efter tre större operationer som hindrat mig från att tala under de två sista generalkonferenserna, är det en stor glädje för mig att kunna stå här i detta vackra konferenscenter idag för att undervisa och bära vittnesbörd för dem som önskar höra Herrens ord.

Under de senaste två åren har jag förtröstat på Herren och de jordiska tankeställare han gett mig genom perioder av fysisk smärta, känslomässig ångest och begrundan. Jag lärde mig att ständig och intensiv smärta luttrar oss på ett stort och helgande sätt som gör oss ödmjuka och för oss närmare Guds Ande. Om vi lyssnar och lyder, leds vi av hans Ande och kan utföra hans vilja i vårt dagliga liv.

Ibland ställde jag några direkta frågor i mina böner som: "Vad är det du vill att jag ska lära mig av de här erfarenheterna?"

När jag studerade skrifterna under denna krisartade tid i mitt liv, var slöjan tunn och svaren jag fick fanns inristade i andras liv som gått igenom ännu svårare prövningar. "Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden" (L&F 121:7–8).

Mörka och deprimerande stunder skingrades av evangeliets ljus när Anden gav mig frid och tröst och försäkrade mig att allt skulle bli bra.

Ibland hände det att jag sade till Herren att jag tyckte att jag nu lärt mig de läxor han gett mig och att det inte var nödvändigt att behöva lida längre. Men sådana böner verkade inte vara till någon nytta, för det klargjordes för mig att denna luttrande prövningsprocess måste uthärdas enligt Herrens tid och enligt Herrens sätt. Det är en sak att säga: "Låt din vilja ske" (Matt 26:42). Det är en annan sak att efterleva det. Jag lärde mig också att jag inte skulle behöva möta dessa prövningar och svårigheter ensam, utan att beskyddande änglar skulle vara med mig. Det fanns några som nästan var som änglar i form av läkare, sjuksköterskor och främst av alla min underbara hustru Mary. Och ibland, när det var Herrens vilja, tröstades jag av besök från himmelska härskaror som gav mig tröst och evig tillförsikt i svåra stunder.

Fastän mitt personliga lidande inte kan jämföras med Frälsarens vånda i Getsemane, fick jag större insikt om hans försoning och hans lidande. Under sitt lidande bad han till sin Fader: "Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill utan som du vill" (Matt 26:39). Hans Fader i himmelen sände en ängel till honom för att stödja och trösta honom i lidandets stund (se Lukas 22:43).

Jesus valde att inte befrias från den här världen förrän han hade härdat ut intill änden och fullbordat det uppdrag han hade sänts att utföra för mänskligheten. På korset på Golgota överlämnade Jesus sin ande åt sin Fader med de enkla orden: "Det är fullbordat" (Johannes 19:30). Efter att ha härdat ut intill änden befriades han från jordelivet.

Vi måste också härda ut intill änden. Mormons bok lär oss: "Om en människa icke härdar ut intill änden med att följa den levande Guds Sons förebild, kan han icke bliva frälst" (2 Nephi 31:16).

Mina erfarenheter under de två senaste åren har gjort mig starkare i anden, så att jag mer frimodigt kan vittna för världen om mitt hjärtas djupa känslor. Jag står framför er idag med den fasta föresatsen att undervisa om evangeliets principer liksom profeterna förr gjorde – utan att frukta människor och med klara och enkla ord undervisa om evangeliets enkla sanningar.

I den andan önskar jag tala om hur dopförordningen och erhållandet av den Helige Andens gåva tar oss ut ur världen och in i Guds rike.

Det finns ett bekant uttryck: Att

President Gordon B Hinckley (mitten), president Thomas S Monson (t v), förste rådgivare i första presidentskapet och president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet.

vara *i* världen utan att *tillhöra* världen (se Johannes 17:11, 14–17). Vår jordiska tillvaro är nödvändig för att uppfylla frälsningsplanen. Vi måste sålunda leva i världen, men vi måste också motstå de världsliga inflytanden som vi ständigt möter.

Jesus lärde: "Mitt rike hör inte till denna världen" (Johannes 18:36). Dessa ord ledde mig till att tänka mer på hans rike. Jag kom till slutsatsen att när vi döps genom nedsänkning av en som har rätt auktoritet inom prästadömet och när vi väljer att följa vår Frälsare, är vi *i* hans rike och *tillhör* hans rike.

För att tillhöra Guds rike krävs att vi hörsammar Frälsarens förmaning: "Följ mig!" (2 Nephi 31:10). Nephi lärde att vi följer Jesus genom att hålla vår himmelske Faders bud. "Men, mina älskade bröder, kunna vi väl följa Jesus, med mindre vi äro villiga att hålla Faderns befallningar?" (2 Nephi 31:10).

Vid dopet ingår vi ett förbund med vår himmelske Fader att vi är villiga att komma in i hans rike och hålla hans bud för all framtid, fastän vi fortfarande lever i världen. Vi påminns i Mormons bok att vi genom dopet ingår förbundet att "stå såsom vittnen om Gud [och hans rike] *under alla tider och i allting och överallt* var I äre, till och med i döden, för att bliva återlösta av Gud och räknade bland dem som uppstå i den första uppståndelsen, på det I måtten få evigt liv" (Mosiah 18:9, kursivering tillagd).

När vi förstår vad vårt dopförbund och den Helige Andens gåva innebär, förändrar dopet vårt liv och fastställer vår fullständiga trohet mot Guds rike. När frestelserna kommer i vår väg, påminner oss den Helige Anden, om vi lyssnar, om att vi har lovat att alltid minnas vår Frälsare och hålla hans bud.

President Brigham Young sade: "Alla sista dagars heliga inträder i det nya och eviga förbundet när de kommer in i denna kyrka. De sluter förbund att inte längre stödja och hålla fast vid djävulens rike och denna världens riken. De inträder i det nya och eviga förbundet att stödja Guds rike och inget annat rike. De avlägger ett ytterst allvarligt löfte inför himmelen och jorden, . . . att de ska stödja sanning och rättfärdighet i stället för ondska och lögn, och bygga upp Guds rike i stället för denna världens riken" (*Kyrkans presidenters lärdomar, Brigham Young*, [1997] 62–63).

Att träda in i Guds rike är så viktigt att Jesus döptes för att visa oss "huru smal vägen är och huru trång porten genom vilken man måste inträda" (2 Nephi 31:9). "Oaktat han var helig, visar han människobarnen, att han efter köttet ödmjukar sig för Fadern och betygar för Fadern, att han vill vara honom lydig och hålla hans bud" (2 Nephi 31:7).

Född av en jordisk mor, lät sig Jesus döpas för att uppfylla sin Faders befallning att Guds söner och döttrar bör döpas. Han blev ett föredöme för oss alla i att ödmjuka sig inför sin himmelske Fader. Vi är alla välkomna att inträda i dopets vatten. Han döptes för att betyga för Fadern att han ämnade hålla hans befallningar. Han döptes för att visa oss att vi bör ta emot den Helige Andens gåva (se 2 Nephi 31:4–9).

När vi följer Jesu exempel, betygar

vi också att vi tänker omvända oss och lydigt hålla vår himmelske Faders bud. Vi ödmjukar oss med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande när vi erkänner våra synder och ber om förlåtelse för våra överträdelser (se 3 Nephi 9:20). Vi sluter förbund att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn och alltid minnas honom.

"Porten genom vilken I skolen inträda är nämligen omvändelse och dop med vatten, och sedan kommer edra synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden.

Då ären I på den trånga och smala stigen, som leder till evigt liv" (2 Nephi 31:17–18).

Detta är löftet vi fick när vi kom in i riket genom dop och när vi genom handpåläggning fick den Helige Andens gåva och vi konfirmerades som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga – vilket betyder att vi "äger . . . samma medborgarskap som de heliga" i Guds rike (se Ef 2:19) och bör leva ett nytt liv (se Rom 6:4).

Vi kan inte lättvindigt betrakta lagen vi fått att undervisa våra barn om läran om omvändelse; tro på Kristus, den levande Gudens Son och dop och den Helige Andens gåva genom handpåläggning vid åtta års ålder, för vi kommer att hållas ansvariga. Vi behöver bli bättre på att undervisa våra barn och barnbarn om vad det innebär att träda in i Guds rike. Det finns många medlemmar i kyrkan som inte till fullo förstår vad som hände när de steg ner i dopets vatten. Det är mycket viktigt för oss att förstå den förunderliga gåvan som syndernas förlåtelse utgör, men det betyder så mycket mera. Förstår ni och förstår era barn att ni förändrades för alltid när ni döptes? Vuxna omvända i kyrkan förstår ofta denna förändring bättre, eftersom de ser kontrasten när de går ut ur världen och in i Guds rike.

När vi döps, tar vi på oss Jesu Kristi heliga namn. Att ta på oss hans namn är något av det viktigaste vi gör i livet. Ändå erfar vi ofta denna händelse utan att helt förstå den.

Hur många av våra barn – hur många av oss – förstod verkligen att vi inte bara tog på oss Kristi namn utan också lydnadens lag när vi döptes?

Varje söndag under sakramentsmötet lovar vi att minnas vår Frälsares försoningsoffer när vi förnyar vårt dopförbund. Vi lovar att göra som Frälsaren gjorde – att lyda Fadern och alltid hålla hans bud. Välsignelsen vi får när vi gör detta är att vi alltid har hans Ande hos oss.

Den Helige Andens gåva, som vi får när vi konfirmeras, ger oss förmågan att se skillnaden mellan osjälviskheten i Guds rike och självviskheten i världen. Den Helige Anden ger oss styrka och mod till att leva i enlighet med Guds rikes normer och är källan till vårt vittnesbörd om Fadern och Sonen. När vi hörsammar vår himmelske Faders vilja, har vi den Helige Andens oskattbara gåva ständigt hos oss.

Vi behöver den Helige Anden som vår ständige ledsagare för att hjälpa oss fatta bättre beslut i de situationer vi dagligen ställs inför. Våra unga män och unga kvinnor bombarderas med allt det fula i världen. Att ha Anden som ledsagare ger dem styrka till att motstå det onda och, när så behövs, att omvända sig och återvända till den trånga och smala stigen. Ingen av oss är immun mot motståndarens frestelser. Alla behöver vi den styrka vi kan få genom den Helige Anden. Mödrar och fäder bör i bön inbjuda den Helige Anden att vistas i deras invigda hem. Att ha den Helige Andens gåva hjälper familjemedlemmarna fatta kloka beslut – beslut som hjälper dem återvända med sina familjer till sin Fader i himlen och hans Son Jesus Kristus, för att leva tillsammans med dem i all evighet.

Skrifterna bekräftar att de som verkligen omvänt sig gör något mera än att bara avstå från världens lockelser. De älskar Gud och sina medmänniskor. Deras sinnen och hjärtan är inriktade på Frälsarens försoningsoffer. Från och med deras respektive omvändelser, koncentrerade sig Enos, Alma den yngre, Paulus och andra helhjärtat på att föra sig själva och sina medmänniskor till Gud. Världslig makt och världsliga ägodelar förlorade den betydelse de tidigare haft. Mosiahs söner avsade sig ett jordiskt rike och riskerade livet för sina medmänniskor. Dessa trofasta söner drevs av hoppet att kunna frälsa om så bara en själ – och sålunda uppnå en plats i Guds eviga rike för sig själva och sina bröder.

När vi väljer att vara i hans rike, skiljer vi oss – inte isolerar oss – från världen. Vi klär oss på ett anständigt sätt, vi tänker rena tankar och vårt språk är fritt från fula ord. De filmer och tv-program vi tittar på, den musik vi lyssnar till, de böcker, tidningar och dagstidningar vi läser är alla uppbyggliga. Vi väljer vänner

som stöder oss i våra eviga mål och vi behandlar andra med vänlighet. Vi skyr omoralens, hasardspelens, tobakens, alkoholens och de olagliga drogernas laster. Våra aktiviteter på söndagen återspeglar Guds bud att tänka på sabbatsdagen så att vi helgar den. Vi följer Jesu Kristi exempel i det sätt vi behandlar andra på. Vi lever värdigt så att vi kan gå till Herrens hus.

Vi är en förebild för "de troende i allt [vi] säger och gör, i kärlek, tro och renhet" (1 Tim 4:12).

Det sker "en mäktig förändring i . . . våra hjärtan, så att vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott." Vi håller vårt "förbund med vår Gud att göra hans vilja och vara lydiga till hans bud i allt . . . alla våra återstående dagar" (Mosiah 5:2, 5).

Vi visar att vi "åstund[ar] att . . . kallas hans folk samt äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta, ja, eftersom [vi är] villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst" (Mosiah 18:8–9).

Jag vädjar till alla föräldrar att förbereda sina barn och till missionärerna att förbereda sina nyomvända för det heliga dopets förordning. Undervisa dem om dopets betydelse så att det inpräntas i deras andliga minne för resten av livet. Ta dem varje vecka till sakramentsmötet så att de där kan förnya dopförbundet genom sakramentet. Var goda föredömen för dem att följa. Undervisa dem att på grund av dopet och den Helige Andens gåva bör deras sätt att se på det som tillhör världen förändras. En mäktig förändring måste ske i deras hjärta och i deras sinne så att de kan vända sig bort från världens frestelser och för all framtid ägna "allt [sitt] hjärta, all [sin] förmåga, själ, sinne och styrka" (L&F 4:2) åt att vara medborgare i Guds rike.

Jag känner stor tacksamhet för mitt dop och min konfirmation i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är tacksam för den andliga styrka och vägledning som den Helige Andens gåva gett mig i livet. Jag är tacksam för goda föräldrar och lärare, som inpräntat dopets betydelse i mitt sinne så att minnet och känslorna från den händelsen har haft en bestående inverkan under hela mitt liv.

Jag vittnar om gudomligheten i evangeliet och att det har återställts i dessa sista dagar. Jag vittnar om Jesu Kristi försoning och om prästadömets verkan och kraft och om evangeliets förordningar. Det är min bön att var och en av oss som medlemmar i hans rike ska förstå att vårt dop och vår konfirmation är porten *till* hans rike. När vi går in genom den, sluter vi förbund att *tillhöra* hans rike för alltid! I Jesu Kristi namn, amen. □

De dödas återlösning och vittnesbördet om Jesus

Äldste D Todd Christofferson
i de sjuttios presidentskap

"Genom att identifiera våra förfäder och för dem utföra de frälsande förordningar som de själva inte kunde utföra, vittnar vi om den oändliga vidden av Jesu Kristi försoning."

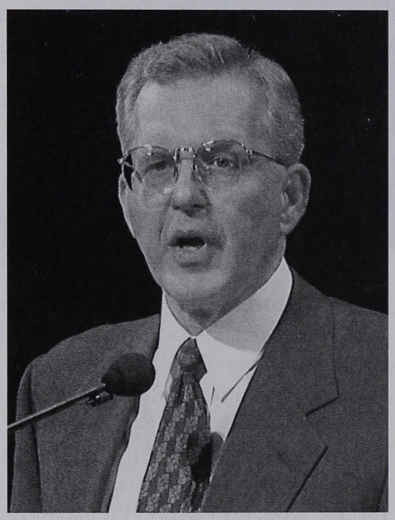

Kristna teologer har länge brottats med frågan: "Vad blir de otaliga miljarder människors öde som har levt och dött utan någon kunskap om Jesus?"[1] Med återställelsen av Jesu Kristi evangelium, har vi fått kunskap om hur de odöpta döda blir återlösta och hur Gud kan vara "en fullkomlig, rättvis Gud och på samma gång en barmhärtig Gud".[2]

Medan Jesus fortfarande levde på jorden, profeterade han att han också skulle predika för de döda.[3] Petrus talar om för oss att detta hände i intervallet mellan Frälsarens korsfästelse och uppståndelse.[4] President Joseph F Smith såg i en syn att Frälsaren besökte andevärlden och "organiserade . . . sina styrkor och utvalde budbärare, beklädda med makt och myndighet. Sedan förordnade han dem att gå åstad och föra evangeliets ljus till dem som voro i mörker. . .

Dessa blevo undervisade om tro på Gud, omvändelse från synd, ställföreträdande dop till syndernas förlåtelse, den Helige Andens gåva genom händers påläggning."[5]

Läran att levande som ställföreträdare kan utföra dop och andra nödvändiga förordningar för de döda, uppenbarades på nytt för profeten Joseph Smith.[6] Han fick veta att andarna som väntar på att uppstå inte bara erbjuds personlig frälsning, utan att de kan bli förenade i himlen som man och hustru och beseglas till sina fäder och mödrar under alla tidigare generationer och få sina barn beseglade till sig i alla kommande generationer. Herren upplyste profeten om att dessa heliga förordningar för de döda bara kan utföras på lämpligt sätt i ett hus som byggts till hans namn, ett tempel.[7]

Principen om att tjäna som ställföreträdare borde inte verka främmande för någon kristen. När en levande person döps, agerar förrättaren som ställföreträdare åt och i stället för Frälsaren. Och är inte grundsatsen i vår tro att Kristi offer sonar våra synder genom att det på ett ställföreträdande sätt tillgodoser rättvisans krav på oss? Som president Gordon B Hinckley har sagt: "Jag tror att ställföreträdande arbete för de döda är mer likt Frälsarens eget ställföreträdande offer än något annat arbete som jag känner till. Det görs med kärlek, utan hopp om kompensation eller ersättning eller något annat av det slaget. Vilken underbar princip."[8]

Några har missförstått och antar att avlidna själar "döps in i mormonernas tro utan att de vet om det"[9] eller att "människor som en gång tillhörde andra trosuppfattningar kan få mormonernas tro tvingad på sig retroaktivt".[10] De förutsätter att vi på något sätt har makt att tvinga en själ när det handlar om tro. Naturligtvis har vi inte det. Gud gav människan hennes handlingsfrihet från begynnelsen.[11] "De döda som omvända sig komma att bliva återlösta genom lydnad till förordningarna i Guds hus"[12], men endast om de tar emot dessa förordningar. Kyrkan skriver inte in dem i sina register och räknar inte in dem i medlemsantalet.

Vår iver att återlösa de döda, och tiden och pengarna vi investerar i detta åtagande, är framför allt ett uttryck för vårt vittnesbörd om Jesus Kristus. Det är ett uttryck som inte kan bli kraftfullare vad gäller hans gudomliga karaktär och mission. Det vittnar för det första om Kristi uppståndelse, för det andra om den oändliga vidden av hans försoning, för det tredje om att han är den enda källan till frälsning, för det fjärde om att han fastställde villkoren för frälsning och för det femte om att han ska komma tillbaka.

KRAFTEN I KRISTI UPPSTÅNDELSE

Beträffande uppståndelsen frågade Paulus: "Vad skall annars de göra som låter döpa sig för de dödas

skull? Om de döda icke alls uppstår, varför låter man då döpa sig för deras skull?"[13] Vi döper oss för de döda eftersom vi vet att de kommer att uppstå. "Själen skall återställas åt kroppen och kroppen åt själen, ja, varje lem och led skall återinsättas i sin egen lekamen. Ja, icke ett huvudhår skall gå förlorat, utan allting skall återförenas i sin passande och fullkomliga form."[14] "Ty Kristus dog och fick liv igen för att härska över både döda och levande."[15]

Det har enorm betydelse vad vi gör med hänsyn till dem som har gått före oss, för de lever i dag som andar och kommer att leva igen som odödliga själar, och detta tack vare Jesus Kristus. Vi tror hans ord när han sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör."[16] Genom dopen som vi utför för de döda, vittnar vi om att "liksom alla dör genom Adam, så skall också alla få nytt liv genom Kristus . . . ty han måste härska tills han har lagt alla fiender under sina fötter.

Den siste fienden som förintas är döden."[17]

DEN OÄNDLIGA VIDDEN AV KRISTI FÖRSONING

Genom att identifiera våra förfäder och för dem utföra de frälsande förordningar som de själva inte kunde utföra, vittnar vi om den oändliga vidden av Jesu Kristi försoning. Kristus "har dött för alla".[18] "Han är det offer som sonar våra synder och inte bara våra utan hela världens."[19]

"Gud . . . gör [inte] skillnad på människor utan tar emot var och en som fruktar honom och som gör vad som är rättfärdigt."[20]

"Ropar han väl till någon: Viken bort ifrån mig? Se, jag säger eder: Ingalunda, utan han säger: Kommen till mig, I alla jordens ändar, köpen mjölk och honung utan penningar och utan kostnad."[21] Vår Herre "inbjuder . . . alla att komma till sig och deltaga av hans godhet. Han förmenar ingen som kommer till honom , svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna, och han kommer ihåg folken, och alla äro jämlika för Gud, både jude och icke-jude."[22]

Det är omöjligt att tro att denna inbjudan, som gavs till alla levande, skulle undanhållas dem som inte hade hört talas om det innan de dog. Liksom Paulus är vi övertygade om att döden inte utgör något sådant hinder: "Varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer . . . skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre."[23]

JESUS KRISTUS, DEN ENDA KÄLLAN TILL FRÄLSNING

Vår iver att se till att våra döda släktingar erbjuds dop i Jesu namn vittnar om att Jesus Kristus är "vägen, sanningen och livet" och att "ingen kommer till Fadern utom genom [honom]".[24] Petrus förkunnade: "Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss."[25]

"Gud är en, och en är förmedlaren mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus."[26]

Några samtida kristna, som oroar sig för de miljarder människor som har dött utan kunskap om Jesus Kristus, har börjat undra om det verkligen bara finns "en Herre, en tro och ett dop".[27] Att tro att Jesus är den ende frälsaren, säger de, är högmodigt, trångsynt och intolerant. Men vi säger att detta är ett falskt dilemma. Det ligger ingen orättvisa i att det bara finns En genom vilken frälsning kan komma, när denna Ende och hans frälsning erbjuds alla själar, utan undantag. Vi behöver inte ändra på läran eller anpassa det goda budskapet om Kristus.

FRÄLSNINGENS VILLKOR HAR FASTSTÄLLTS AV KRISTUS

Eftersom vi tror att Jesus Kristus är Återlösaren, accepterar vi också hans auktoritet att fastställa villkoren varigenom vi kan få del av hans nåd. Annars skulle vi inte bry oss

Östra sidan av Salt Lake-templet.

om att döpas för de döda.

Jesus betygade att "den port är trång och den väg är smal som leder till livet".[28] Han sade uttryckligen: "Den som inte blir född av vatten och ande kan inte komma in i Guds rike."[29] Detta innebär att vi alla måste omvända oss och "döpas i Jesu Kristi namn, så att [vi] får förlåtelse för [våra] synder. Då får [vi] den helige anden som gåva."[30]

Trots att Jesus Kristus var syndfri blev han själv döpt och mottog den Helige Anden för att vittna "för Fadern, att han vill vara honom lydig och hålla hans bud"[31] och för att visa oss "huru smal vägen är och huru trång porten genom vilken [vi] måste inträda, enligt den förebild han givit [oss]. "Och han sade: "Den som är döpt i mitt namn skall Fadern giva den Helige Anden liksom åt mig; följen därför mig och gören det som I haven sett mig göra."[32]

Inga undantag beviljas och inga behövs. Alla som tror och låter döpa sig – också genom ställföreträdare – och håller ut till änden ska bli frälsta, "icke endast de, som trodde efter det [Kristus] kommit i köttet i tidens mitt, utan även alla de som levde före honom".[33] Det är av denna anledning som evangeliet också förkunnas "för dem som nu är döda: även om de som människor blev dömda kroppsligen, skulle de få leva andligen, som Gud."[34]

JESU KRISTI ANDRA ANKOMST

Vårt arbete för de döda vittnar om att Jesus Kristus ska komma tillbaka till denna jord. I de avslutande verserna i Gamla testamentet förkunnade Jehova: "Se, jag skall sända till er profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag inte, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning."[35]

I en inspirerad kommentar till detta skriftställe sade profeten Joseph Smith: "Jorden skall slås med tillspillogivning, om det icke finnes en sammanbindande kedja av något slag, som på ett eller annat sätt förenar fäderna och barnen. Och se, hur kan detta ske? Genom dopet för de döda."[36]

De ställföreträdande förordningar vi utför i templen, som börjar med dopet, möjliggör en evig sammansvetsad länk mellan generationerna som uppfyller syftet med jordens skapelse. Utan den "skulle hela jorden läggas öde vid [Kristi] tillkommelse".[37] Elia kom faktiskt, som vi blivit lovade, för att förläna den prästadömskraft som vänder hjärtan och skapar de sammansvetsande länkarna mellan fäderna och barnen, så att det som är bundet på jorden återigen "skall vara bundet i himlen".[38] När Elia kom, förkunnade han: "Denna utdelnings nycklar [hava] överlämnats i edra händer och härigenom kunnen I veta, att Herrens stora och fruktansvärda dag är nära, ja, står för dörren."[39]

Vi är angelägna om att söka efter våra fäder och mödrar från tidigare generationer och binda dem till oss och oss till dem. Är inte detta det absolut starkaste beviset på vår övertygelse om att Jesus Kristus ska komma tillbaka för att regera på jorden? Vi vet att han ska göra det, och vi vet vad han förväntar sig att vi ska ha gjort som förberedelse för hans ankomst.

I skrifterna talas det ibland om de dödas andar som om de befinner sig i mörker eller i fängelse.[40] När profeten Joseph Smith begrundade Guds underbara återlösningsplan för sina barn, skrev han följande psalm: "Edra hjärtan fröjde sig och vare övermåttan glada! Jorden briste ut i sång! De döda sjunge heliga sånger och prise Konungen, Emanuel, evinnerligen, vilken förrän världen var utsåg de medel varigenom vi skulle kunna återlösa dem ur deras fängelse, ty fångarna skola frigöras."[41]

Vårt åläggande sträcker sig lika långt och lika djupt som Guds kärlek för att omfatta hans barn i varje tidsålder och på varje plats. Vårt arbete till förmån för de döda är ett vältaligt vittne för att Jesus Kristus är hela mänsklighetens gudomliga Återlösare. Hans nåd och löften når också dem som under sitt liv inte fann honom. De fängslade kommer, tack vare honom, verkligen att bli fria. I Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. John Sanders, introduktion till *What About Those Who Have Never Heard? Three Views on the Destiny of the Unevangelized*, av Gabriel Fackre, Ronald H Nash och John Sanders (1995), s 9. Det finns sju teorier om de "oevangeliserade" döda som inbegriper oförklarligt förnekande av frälsning, drömmar och annat gudomligt ingripande vid dödstillfället, frälsning för alla, till och med utan tro på Kristus. Några tror att själar får höra om Kristus efter döden. Ingen förklarar hur man uppfyller Jesu krav att en människa måste födas av vatten och ande för att komma in i Guds rike (se Johannes 3:3–5). Dessa uppriktiga sökare, som saknar kunskapen som en gång fanns i den tidiga kyrkan, har "tvingats att välja mellan en bristfällig lag som [låter] de odöpta komma in i himlen och en grym Gud som [fördömer] de oskyldiga" (Hugh Nibley, *Mormonism and Early Christianity* [1987], s 101).

2. Alma 42:15.

3. Se Joh 5:25.

4. Se 1 Pet 3:18–19.

5. L&F 138:30, 33.

6. Se L&F 124, 128, 132; *The Personal Writings of Joseph Smith*, red Dean C Jessee (1984), s 486; *The Words of Joseph Smith*, red Andrew F Ehat och Lyndon W Cook (1991), s 49.

7. Se L&F 124: 29–36. Dagens expansiva tempelbyggande världen över har som övergripande syfte att erbjuda en plats där man kan utföra förordningar som är nödvändiga för frälsning för dem som under sitt liv inte hade förmånen att få dem.

8. "Ord från en levande profet", *Liahona*, aug 1998, s 17.

9. Ben Fenton, 'Mormons Using Secret War Files to Save Souls', *The Telegraph* (London), 15 feb 1999.

10. Greg Stott, "Ancestral Passion", *Equinox*, april/maj 1998, s 45.

11. Se Moses 7:32. Se också Alma 5:33–36; 42:27.

12. L&F 138:58.

13. 1 Kor 15:29.

14. Alma 40:23.

15. Rom 14:9.

16. Joh 11:25.

17. 1 Kor 15:22, 25–26.

18. 2 Kor 5:15.

19. 1 Joh 2:2.

20. Apg 10:34–35.

21. 2 Ne 26:25.

22. 2 Ne 26:33.

23. Rom 8:38–39.

24. Joh 14:6.

25. Apg 4:12; se också 2 Ne 25:20; Mosiah 5:8.

26. 1 Tim 2:5.

27. Ef 4:5. Se till exempel John Hick, *The Myth of God Incarnate* (1977).

28. Matt 7:14.

29. Joh 3:5.

30. Apg 2:38

31. 2 Ne 31:7; se också Matt 3:13–17; Mark 1:9–11; Luk 3:21–22; Joh 1:29–34.

32. 2 Ne 31:9, 12.

33. L&F 20:26.

34. 1 Pet 4:6.

35. Mal 4:5–6; se också 3 Ne 25:5–6; L&F 2:1–3.

36. L&F 128:18.

37. L&F 2:3; Joseph Smith 2:39.

38. Matt 16:19; se också Matt 18:18; L&F 132:46.

39. L&F 110:16.

40. Se Jes 24:22; 1 Pet 3:19; Alma 40:12–13; L&F 38:5,L&F 138:22, 30. Till och med de rättfärdiga andarna omtalas som trofasta "fångna" som väntar på befrielse från dödens bojor (se L&F 138:18–19).

41. L&F 128:22.

”Kom och se”

Äldste Alexander B Morrison
emeritus i de sjuttios kvorum

”’Kom och se’, kom och sök att lära känna honom, så lovar jag er att ni finner honom och ser honom i hans sanna egenskap som världens uppståndne, återlösande Frälsare.”

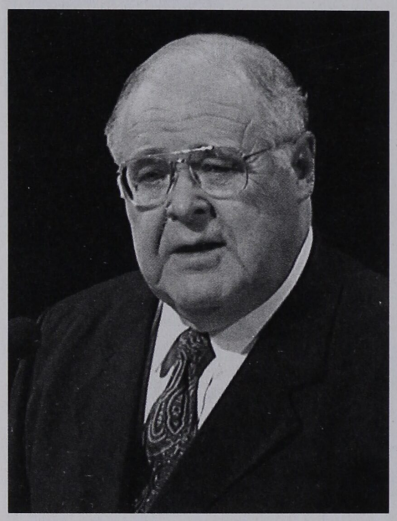

Mycket tidigt under Jesu verksamhet kom två lärjungar till honom och frågade: ”Mästare, var bor du?” (Se Joh 1:38.) Jesu korta men djupsinniga svar, ”kom och se” (enl eng Bibeln, ö a), utgör grunden för mitt lilla tal idag.

”Kom och se”, kom och sök att lära känna honom, så lovar jag er att ni finner honom och ser honom i hans sanna egenskap som världens uppståndne, återlösande Frälsare. ”Kom och se”, så känner ni igen honom som den tomma gravens Kristus, Golgotas segrare, som krossade dödens bojor och triumferande uppsteg från graven för att ge odödlighet till alla och evigt liv till de trofasta. Han är ”lammet utan fel eller fläck”, som förutordinerades till att vara Messias ”redan före världens skapelse” (se 1 Pet 1:19, 20). Han blev ”sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull . . . Genom hans sår blir vi helade” (Jes 53:5).

”Kom och se”, och när ni kommer, lägg då era bördor vid hans fötter. Överge alla era synder, så att ni må se och känna honom (se Alma 22:18). ”Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor”, sade han, ”jag skall skänka er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig . . . så skall ni finna vila för er själ” (Matt 11:28–29). Kom till honom, så tar han bort era synder och renar er i sitt försonande blod. Han läker er själ om den så är sjuk av synd och gör er hela. Han ersätter hat med kärlek, och självviskhet med tjänande. Han stärker era axlar så att ni orkar bära era bördor och ger er nytt mod och hopp inför färden som ligger framför er.

”Kom och se”, och när ni gör det öppnas era ögon och ni kommer, kanske för första gången, *verkligen* att se vilka *ni* är och vem *han* är. Ni ser er själva som Guds barn, med gudomliga föräldrar och med oändliga möjligheter att växa andligt och bli mer lika honom. Ni lär er förstå att Gud ”av en enda människa har . . . skapat alla folk . . . [som] bo över hela jordens yta” (Apg 17:26). Ni kommer att betrakta alla män överallt som era bröder och alla kvinnor som era systrar med allt vad det innebär av syskonansvar. Ni kommer att se att ”han förmenar ingen som kommer till honom, svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna . . . och [att] alla äro jämlika för Gud” (2 Nephi 26:33). ”Kom och se”, och när ni gör det finner ni hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det är en kyrka som leds på jorden av levande profeter, siare och uppenbarare, men vars överhuvud inte är en dödlig människa, utan Jesus – Herren Gud Allsmäktig själv. När ni ”kommer och ser” finner ni ett lyckligt folk,

ett optimistiskt och glatt folk, som i sin strävan att övervinna de vanliga mänskliga felen och bristerna också anstränger sig att bli bättre, att göra gott mot alla människor, att bygga Guds stad där alla kan bo tillsammans i rättfärdighet. När ni "kommer och ser", finner ni ett folk med en djup och varaktig omtanke om de fattiga och behövande, ett folk som räcker ut en hjälpande hand åt änkan och den föräldralöse, de sjuka och lidande, de fattiga och förtryckta. "Kom och se" frukterna av ett liv i evangeliet. Smaka själva på dem, så finner ni att de är söta och goda. När ni förstår att "när I stån i edra medmänniskors tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst" (Mosiah 2:17), eftersträvar ni att använda ert liv i Mästarens tjänst.

Jag slutar där jag började: Jesu svar "kom och se" är både en inbjudan och ett löfte till alla människor överallt. Kom till honom, se honom som konungarnas Konung och herrarnas Herre, se i honom den store Messias som kommer tillbaka med läkedom under sina vingar för att befria sitt folk. Han sveper in er i sin återlösande kärleks mantel, och ert liv förändras för evigt.

Om det vittnar jag, som en av hans tjänare, i Jesu Kristi namn. Amen. □

Vittnesbörd

Äldste Loren C Dunn
emeritus i de sjuttios kvorum

"Jag vet att Gud vår Fader verkar i stora församlingar som denna och att han verkar i den minsta gren och den minsta församling."

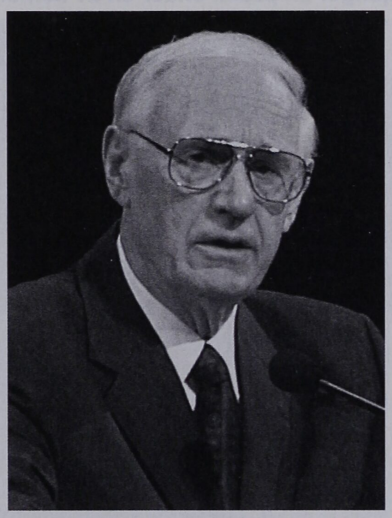

För bara sex dagar sedan invigde president Gordon B Hinckley, i sällskap med president Boyd K Packer och äldste Neil L Andersen och deras hustrur, templet i Boston, Massachusetts. Invigningen skedde efter ett öppet hus då över 83 000 människor visades genom templet. Över 16 000 deltog i de fyra invigningssessionerna, antingen i templet eller i närliggande stavscentrer.

Även om varje tempel är betydelsefullt och erbjuder samma nödvändiga förordningar för evigt liv, var denna invigning på många sätt historisk. Detta är det första templet i en stad som betraktas som frihetens födelseort i vad som vid den tiden var den nya världen, och där också många av vår kyrkas första ledare och medlemmar bodde från början. Invigningen tycktes representera ett förenande av Amerikas storslagna fädernearv och Jesu Kristi återställda evangeliums heliga rötter.

Några av de närvarande hade tidigare anknytningar till Boston och kringliggande områden. De flesta var där för att de bodde där och gladde sig åt invigningen av ett tempel mitt ibland dem. Alla var där som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, "med medborgarskap med de heliga och som Guds husfolk", som president Hinckley sade vid hörnstensceremonien. De "har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten" (Se Ef 2:19–20).

Där fanns infödda, boende på orten som kom, många med sina barn och barnbarn. Tre generationer medlemmar värdiga en tempelrekommendation.

I invigningsbönen för templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith Herren att befria dem från den tidens förföljelseok (se L&F 109:31–33, 47). Även om det fortfarande finns utmaningar, ser vi att missuppfattningarnas och fördomarnas ok har fallit i denna tid av tempelbyggande och öppet hus.

I templet, i beseglingsrummen, finns speglar som är placerade mitt emot varandra på väggarna. När någon tittar i en spegel, kan han se sin spegelbild gå tillbaka från den ena generationen till den andra, så att säga, och framåt från den ena generationen till den andra utan ände, vilket symboliserar vår eviga natur. Kanske finns det ytterligare en anledning till att speglarna

placeras på det sättet. De talar om alla som kom före oss och alla som kommer efter oss.

Jag tänker på profeten Joseph Smiths ord: "Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever" (L&F 76:22).

För alla som har burit vittne om hans verk och alla som ännu ska bära vittne om hans verk under min tid, bär jag detta vittnesbörd för er i dag, i denna tid. Jag vet att det finns en Gud i himlen och jag vet att han lever. Jag vet att Gud lever. Jag *vet* att han lever. Jag vet att han lever och jag vet att han är vår Fader. Jag vet att Gud vår Fader verkar i stora församlingar som denna och att han verkar i den minsta gren och den minsta församling. Jag vet att Jesus Kristus är vår Frälsare och vår Återlösare och att han har köpt oss genom att utgjuta sitt blod och genom den plåga han genomled i Getsemane. Jag vet att apostlarna och profeterna utgör grundvalen i detta verk. Det började med profeten Joseph Smith och har fortsatt till Gordon B Hinckley i denna dag. Detta, mina bröder och systrar, är Jesu Kristi evangelium. Detta verk är sant. Må Herren välsigna oss att leva enligt det. I Jesu Kristi namn, amen. □

En kör från missionärsskolan i Provo sjunger en psalm under en av konferenssessionerna.

Kvinnlighetens glädje

Margaret D Nadauld
Unga kvinnors president

"Guds döttrar vet att det är kvinnans omtänksamma natur som kan ge oss eviga välsignelser, och de strävar efter att utveckla denna gudomliga egenskap."

Det är en stor välsignelse att vara en Guds dotter idag. Vi har Jesu Kristi evangeliums fullhet. Vi har välsignelsen att prästadömet är återställt till jorden. Vi leds av en Guds profet som innehar prästadömets alla nycklar. Jag älskar och hedrar president Gordon B Hinckley och alla våra bröder som bär prästadömet värdigt.

Jag inspireras av goda och trofasta kvinnors liv. Från tidens begynnelse har Herren haft stor tillit till dem. Han har sänt oss till jorden just i en sådan tid som denna för att fullfölja en stor och härlig mission. Läran och förbunden lär oss: "Till och med innan de voro födda, erhöllo de med många andra sin första undervisning i andarnas värld och voro förberedda att komma fram i Herrens behöriga tid för att arbeta i hans vingård för människornas själars frälsning" (L&F 138:56). Vilken underbar vision detta ger oss om vår mission på jorden.

Av den som fått mycket, ska mycket utkrävas. Vår himmelske Fader ber sina döttrar att vandra på dygdens stigar, att leva i rättfärdighet så att vi kan uppfylla vårt livs mission och hans syften. Han vill att vi ska vara framgångsrika, och han hjälper oss när vi söker hans hjälp.

Att vi skulle födas som kvinnor bestämdes långt innan jordelivet började, liksom den gudomliga skillnaden mellan man och kvinna. Jag älskar det tydliga sätt på vilket första presidentskapet och de tolvs kvorum undervisar oss i Tillkännagivandet om familjen. Där säger de: "Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift."[1] Av detta förstår vi att varje flicka var av kvinnokön långt innan hon föddes till jorden.

Gud sände kvinnorna till jorden med vissa egenskaper i större mått. När president Faust en gång talade till de unga kvinnorna, sade han att kvinnlighet "är mänsklighetens gudomliga prydnad. Den finner uttryck i er förmåga att älska, er andlighet, er godhet, utstrålning, känslighet, kreativitet, charm, vänlighet, mildhet, värdighet och stillsamma styrka. Den visar sig på olika sätt hos varje flicka eller kvinna, men alla . . . har den. Kvinnligheten är en del av er inre skönhet."[2]

Vårt yttre återspeglar vårt inre. Vårt liv återspeglar det som vi söker efter. Och om vi av allt vårt hjärta verkligen strävar efter att lära känna Frälsaren och att bli mer lika honom, kommer vi att bli det, för han är vår gudomlige, evige broder. Men han är mer än det. Han är vår käre Frälsare, vår älskade Återlösare. Liksom Alma frågar vi: "Är hans bild präntad i edert medvetande?" (Alma 5:14.)

Man ser på en kvinnas yttre om hon är tacksam för att hon är en Guds dotter. Sådana kvinnor förstår sitt förvaltarskap över kroppen och behandlar den med värdighet. De tar hand om sin kropp på samma sätt som de skulle ta hand om ett heligt tempel, för de förstår Herrens lärdom: "Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?" (1 Kor 3:16.) Kvinnor som älskar Gud skulle aldrig missbruka eller vanpryda ett tempel med klotter. Inte heller ställer de dörrarna på vid gavel till denna heliga och invigda byggnad och inbjuder hela världen att se på. Hur mycket heligare är då inte kroppen, för den skapades inte av människan. Den är skapad av Gud. Vi är förvaltare som ska bevara kroppen så ren och fläckfri som den var när den kom ned från himlen. "Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet" (1 Kor 3:17).

Guds tacksamma döttrar skyddar sina kroppar noggrant, för de vet att de är livets källa och de visar vördnad för livet. De blottar inte sina kroppar för att vinna världens gillande. De vandrar i anständighet för att finna nåd inför sin Fader i himlen. De vet att de är innerligt älskade av honom.

Man vet genom en kvinnas attityd om hon är tacksam för att hon är en Guds dotter. Hon vet att kvinnorna fått i uppdrag att tjäna på änglars vis, och hon vill vara i Guds tjänst och älska hans barn och betjäna dem. Hon vill undervisa dem om frälsningens lära, uppmana dem till omvändelse, rädda dem från farliga situationer, leda dem i att utföra hans verk och sprida hans budskap.[3] Hon förstår att hon kan välsigna sin

Faders barn i sitt hem och grannskap och mer än så. Kvinnor som är tacksamma för att de är Guds döttrar hedrar hans namn.

Man vet genom en kvinnas förmågor om hon är tacksam för att hon är en Guds dotter. Hon uppfyller sin gudomliga möjligheter och utvecklar sina gudagivna gåvor. De är dugliga och starka kvinnor och de är till välsignelse för familjen, betjänar andra och förstår att "Guds härlighet är intelligens" (L&F 93:36). De är kvinnor som tillägnar sig bestående dygder för att bli allt som vår Fader vill att de ska bli. Profeten Jakob talade om några av dessa dygder när han sade att deras känslor "äro mycket ömma, kyska och rena inför Gud, vilket är honom välbehagligt" (Jakob 2:7).

Man vet om en kvinna är tacksam för att hon är en Guds dotter genom hennes vördnad för moderskapet, även om hon inte fått den välsignelsen ännu. I sådana fall kan hennes rättfärdiga inflytande bli till välsignelse för de barn hon älskar. Hennes föredömliga undervisning återspeglar ett trofast hem och sanningen genljuder i hjärtat hos barn som behöver ännu ett vittne.

Tacksamma döttrar till Gud älskar honom och lär sina barn älska honom utan förbehåll och utan ovilja. De är som mödrarna till de unga männen i Helamans armé som hade stor tro och som hade fått lära sig av sina mödrar att om de inte tvivlade, skulle Gud frälsa dem (se Alma 56:47).

När man ser en vänlig och mild mor i verksamhet, ser man en kvinna med stor styrka. Hennes familj känner en anda av kärlek och respekt och trygghet när de är i närheten av henne, för hon söker den Helige Andens sällskap och vägledning. De välsignas genom hennes klokhet och goda omdöme. Makens och barnens liv välsignas och de bidrar till samhällets stabilitet i hela världen. Guds tacksamma döttrar lär sig sanningar av sina mödrar, mor- och farmödrar och mostrar och fastrar. De undervisar sina döttrar om den glädjefyllda konsten att skapa ett hem. De vill ha god utbildning för sina barn och törstar själva efter kunskap. De hjälper sina barn utveckla färdigheter som de kan använda till att betjäna andra. De vet att vägen de har valt inte är lätt, men de vet att den absolut är värd den allra största ansträngning.

De förstår vad äldste Neal A Maxwell menade när han sade: "När mänsklighetens verkliga historia helt och fullt avslöjas, kommer den att karaktäriseras av ekot av gevärseld eller ljudet av vaggsånger? Militärernas stora vapenstillestånd eller kvinnornas fridstiftan i hemmet och den närmaste omgivningen? Kommer det som hänt i vaggor och kök att visa sig mer bestående än det som hände vid kongresser?"[4]

Guds döttrar vet att det är kvinnans omtänksamma natur som kan ge oss eviga välsignelser, och de strävar efter att utveckla denna gudomliga egenskap. Säkerligen kommer en kvinnas barn att stå upp och prisa henne när hon vördar moderskapet. (Se Ordspråksboken 31:28.)

Guds kvinnor kan aldrig vara som världens kvinnor. Det finns nog med tuffa kvinnor i världen, vi behöver mjuka kvinnor. Det finns nog med råa kvinnor, vi behöver vänliga kvinnor. Det finns nog med ohyfsade kvinnor, vi behöver förfinade kvinnor. Det finns nog med berömda och rika kvinnor, vi behöver fler kvinnor med tro. Vi har nog med girighet, vi behöver mer godhet. Vi har nog med fåfänga, vi behöver mer dygd. Vi har nog med popularitet, vi behöver mer renhet.

Vi ber innerligt om att varje ung

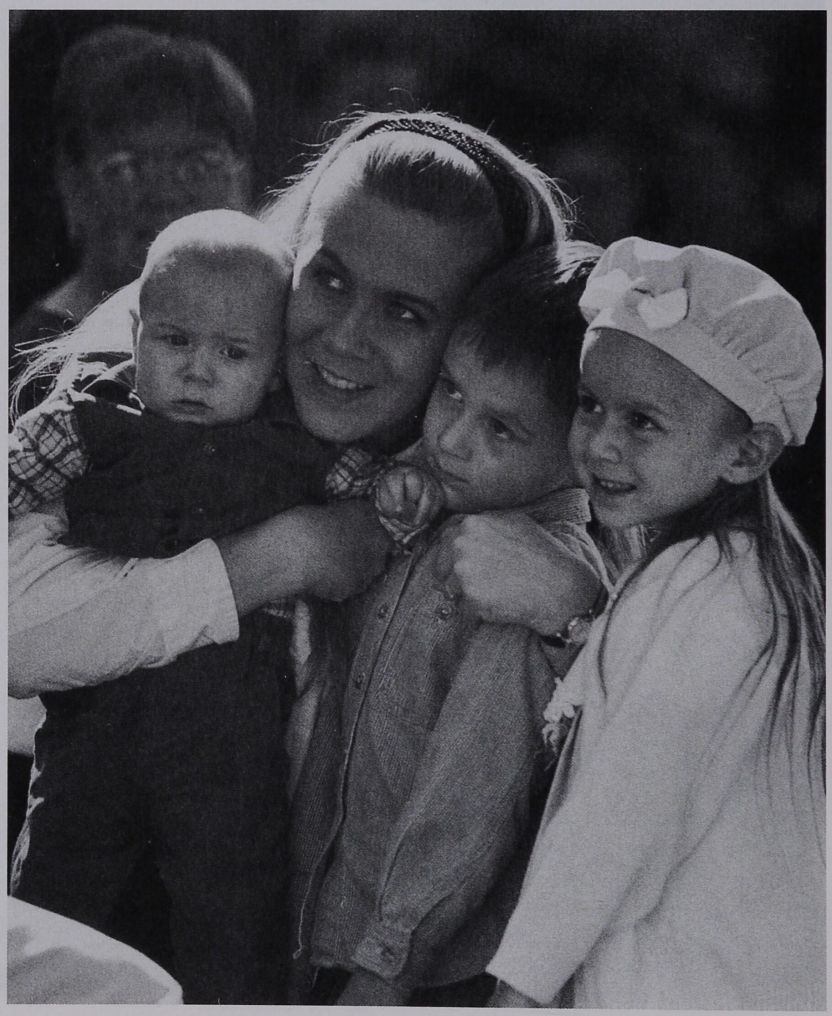

kvinna ska växa upp och bli allt det underbara som Gud avser att hon ska bli. Vi ber att hennes mamma och pappa ska visa henne på rätt väg. Må Guds döttrar hedra prästadömet och stödja värdiga prästadömsbärare. Må de förstå sin egen stora förmåga att bli starka i de tidlösa dygder som ringaktas av somliga i kvinnornas moderna och frigjorda värld.

Må mödrar och fäder förstå den stora möjlighet att göra gott som deras döttrar ärvt från sitt himmelska hem. Vi måste ge näring åt deras mjukhet, deras anlag för omsorg om andra, deras inneboende andlighet och känslighet och deras intelligenta sinnen. Var tacksamma för att flickor är olika pojkar. Var tacksamma för den ställning de har i Guds stora plan. Och kom alltid ihåg det som president Hinckley har sagt: "Först när jorden hade formats, sedan dagen hade skilts från natten, sedan vattnet hade åtskilts från land, sedan grönska och djurliv hade skapats och sedan mannen hade satts på jorden, skapades kvinnan; först då förklarades arbetet fullbordat och gott."[5]

Fäder, makar och unga män, måtte ni fånga visionen av allt det som kvinnorna är och kan bli. Vi ber er vara värdiga Guds heliga prästadöme som ni bär och hedra det, för det är till välsignelse för oss alla.

Systrar, oavsett er ålder ber jag att ni ska förstå allt det ni är och måste bli, allt det ni förbereddes för att bli i ert himmelska hem, av Gud själv. Må vi med tacksamhet använda de oskattbara gåvor som vi har fått för att hjälpa mänskligheten att tänka högre tankar och uppnå ädlare mål, ber jag i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
2. "Kvinnlighet: Den största hedern", *Liahona*, jul 2000, s 118.
3. Se Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a utg (1966), s 35.
4. "Guds kvinnor", *Nordstjärnan*, oktober 1978, s 16.
5. "Vårt ansvar mot våra unga kvinnor", *Nordstjärnan*, jan 1989, s 88.

Lev enligt skrifternas vägledning

Äldste Russell M Nelson
i de tolv apostlarnas kvorum

"Vi *behöver* alla vägledning genom livet. Vi *får* den bäst från standardverken och Guds profeters lärdomar."

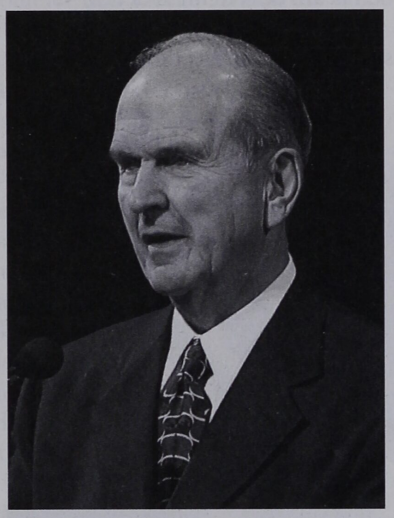

Nyligen var syster Nelson och jag i Danmark för att fira 150-årsjubileet av kyrkans ankomst till Skandinavien. Mellan mötena tillbringade vi några timmar med att söka efter byarna där två av min fars far- och morföräldrar föddes. De var bland de första omvända i kyrkan i Danmark. Farfars mors familj bodde i den västra delen av landet.[1] Hans farfars fars familj bodde i norra Danmark.[2] Tack vare en bra förare och en utmärkt karta fann vi varje stad på vår lista och fick värdefull information. Under hela resan höll jag ett fast grepp om den värdefulla kartan som var så viktig för att vi skulle kunna nå våra mål.

I kontrast till detta reser många människor genom livet utan god vägledning och saknar kunskap om en önskvärd destination eller om hur man kommer dit. Men om vi ägnar strikt uppmärksamhet åt en vägkarta under en dagsresa, är det då inte klokt att uppmärksamma auktoritativ vägledning på vår resa genom livet? I denna avsikt skulle jag vilja tala om *varför* vi behöver vägledning, *var* vi kan få den och *hur* vi kan få den.

VARFÖR VI BEHÖVER VÄGLEDNING

Frågan *varför?* inriktar sig på livets mening. Det slutgiltiga ändamålet med vår jordiska resa har uppenbarats av vår Skapare som sade: "Om du håller mina bud och är ståndaktig intill änden, skall du hava evigt liv, vilken gåva är den största av alla Guds gåvor."[3]

Hans gåva, evigt liv, lyder under lagar som upprättats av honom.[4] Lagarna utgör en plan, eller för att använda min analogi, en andlig vägkarta. Och när svårigheter kommer behöver vi vägledning som mest. På vår resa genom Danmark kom vi in på en oväntad omväg som förde oss på avvägar. För att komma på rätt kurs, stannade vi bilen. Vi studerade kartan med stor noggrannhet. Sedan gjorde vi en nödvändig korrigering av kursen.

Vad händer om vi har gått vilse och inte har någon karta? Tänk er att ni är ensamma och inte vet var ni är. Vad kan ni göra? Ni ringer efter hjälp! Ring hem! Ring kyrkan! Be! När ni

har er hjälpkontakt får ni veta att ni behöver klättra lite här och göra en sväng där för att komma tillbaka på rätt kurs. Eller kanske ni behöver börja om från början för att vara säkra på att ni kommer dit ni vill.

VAR VI KAN FÅ VÄGLEDNING

Detta leder oss till frågan om *var* vi kan få den vägledning vi behöver. Vi vänder oss till den person som känner oss bäst – vår Skapare. Han lät oss komma till jorden med frihet att välja vår egen kurs. På grund av sin stora kärlek lämnade han oss inte ensamma. Han försåg oss med ett rättesnöre – en andlig vägkarta – för att hjälpa oss uppnå framgång under vår resa. Vi kallar rättesnöret för standardverken för att de – Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan – utgör den *standard* vi bör ha i våra liv. De utgör en måttstock, liksom standardtid, standardvikt och standardmått som fastställs av nationella standardiseringsorganisationer.

För att uppnå evigt liv behöver vi följa lärdomarna i standardverken och andra uppenbarelser som erhållits av Guds profeter.[5] Vår kärleksfulle Herre förutsåg vårt behov av vägledning. "Ty den port är trång", sade han, "och den väg är smal, som leder till upphöjelse och livets fortsättning, och få äro de som finna den."[6]

Det är få som finner vägen eftersom de ignorerar den gudomliga vägkarta som Herren försett oss med. Ett ännu allvarligare misstag är att ignorera Skaparen av kartan. Gud förkunnade i det första av de tio budorden: "Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig."[7] Ändå har den naturliga människan en benägenhet att låta sin lojalitet gå över till avgudar.

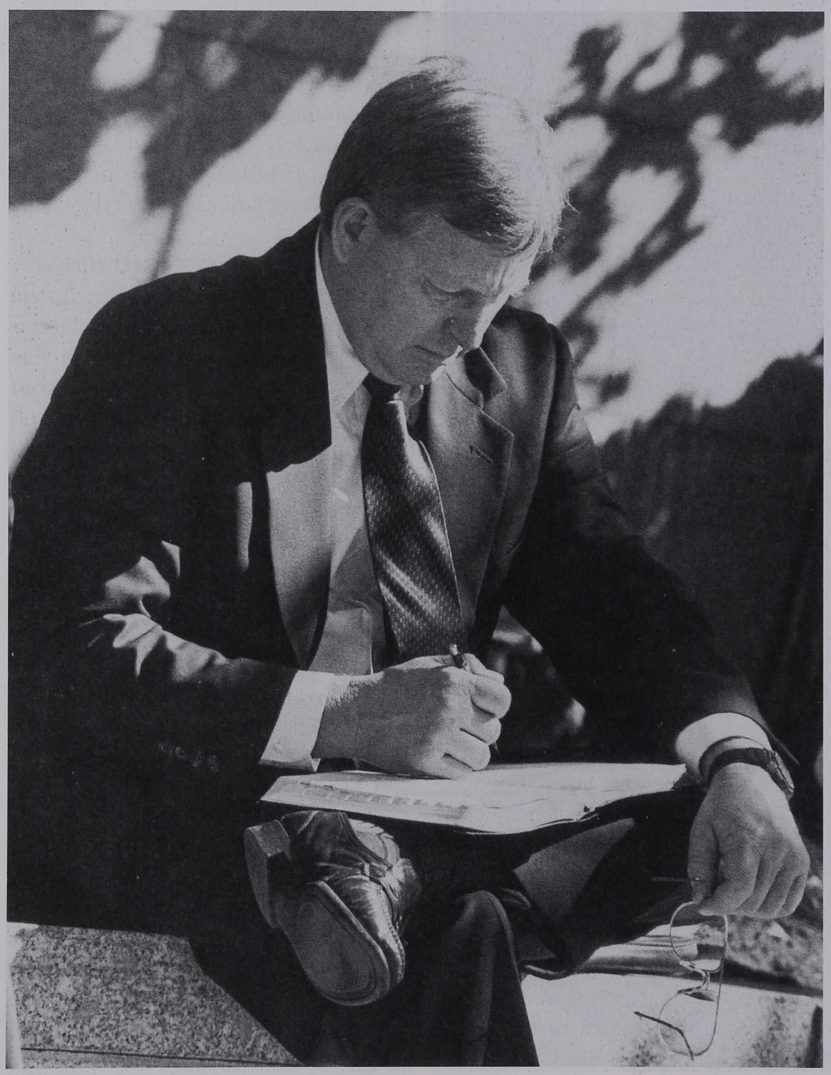

Vi förundrar oss till exempel över datorer och Internet som möjliggör spridningen av information med fantastiska hastigheter. Vi är verkligen tacksamma för dessa elektroniska tjänare. Men om vi låter dem ta över vår tid, förvränga vår potential eller förgifta våra sinnen med pornografi, upphör de att vara tjänare och blir i stället falska gudar.

Mästaren varnade för dem som "icke [söker] Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen och till sitt väsen en avgud".[8]

Falska gudar kan bara leda oss till återvändsgränder. Om vår resa genom livet ska bli lyckosam behöver vi följa gudomliga riktlinjer. Herren sade: "Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke."[9] Och psalmisten skrev: "Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig."[10]

För att kunna följa sådana råd krävs inte bara övertygelse utan också omställning och ofta omvändelse. Det skulle glädja Herren, som sade: "Vänd om, ja, vänd er bort från era eländiga avgudar, vänd . . . bort från alla edra styggelser."[11]

På er resa genom livet möter ni många hinder och gör en del misstag. Skrifternas vägledning hjälper er att känna igen felsteg och göra nödvändiga förändringar. Ni slutar gå i fel riktning. Ni studerar noga skrifternas vägkarta. Sedan fortsätter ni med den omvändelse och upprättelse som krävs för att komma in på den "trånga och smala stigen, som leder till evigt liv".[12]

Bröder och systrar, våra upptagna liv tvingar oss att koncentrera oss på det vi *gör* från dag till dag. Men utvecklingen av vår karaktär sker

endast när vi koncentrerar oss på vilka vi verkligen *är*. För att kunna fastställa och uppnå dessa högre mål behöver vi himmelsk hjälp.

HUR VI KAN FÅ ANDLIG VÄGLEDNING

När vi väl förstår *varför* vi behöver andlig vägledning och *var* vi kan få den, frågar vi oss: *Hur* kan vi få det? Hur kan vi verkligen leva , "inte . . . bara av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun"?[13]

Vi börjar med en beslutsamhet att "[tillämpa] . . . all helig skrift på oss . . . till nytta och lärdom".[14] Om vi "strävar framåt och glädjer oss i Kristi ord och uthärdar till änden, skall vi få evigt liv."[15]

Att glädja sig i Kristi ord innebär mer än att bara ta en titt på dem. Att glädja sig innebär att studera. Vi studerar dem i en anda av upptäckarglädje och i trofast lydnad.[16] När vi glädjer oss i Kristi ord, finns de inskrivna "i [våra] hjärtan, på tavlor av kött och blod".[17] De blir en väsentlig del av vår natur.

För många år sedan grälade en kollega på mig för att jag inte kunde skilja på min yrkeskunskap och min religiösa övertygelse. Det överraskade mig för jag tyckte inte att sanning kunde uppdelas i olika stycken. Sanningen är odelbar.

Det kan ligga en fara i att "dela upp" sig själv med hjälp av uttryck som "mitt privatliv", "mitt yrkesliv" eller "min bästa sida". Att ha livet uppdelat i olika fack kan leda till inre konflikter och utmattande stress. För att komma undan denna stress tar många, oklokt nog, sin tillflykt till vanebildande ämnen, jakt på nöjen eller njutningslystnad som i sin tur orsakar mer stress, och så har en ond cirkel skapats.

Vi får bara inre frid när vi bibehåller sanningens integritet i alla aspekter av våra liv. När vi förbinder oss att följa Herren och hålla hans bud accepterar vi hans normer i *varje* tanke, handling och gärning.

Lydnad till Herrens normer fordrar att vi gör oss mottagliga för den Helige Andens gåva. Den gåvan hjälper oss att förstå lärdomar och att tillämpa dem personligen. Eftersom sanning som ges genom uppenbarelse endast kan förstås genom uppenbarelse[18], måste vi studera med en bön i hjärtat. Skrifterna vittnar om den kraft bönen har i vårt dagliga liv. En hänvisning finns i Ordspråksboken: "På alla dina vägar må du tänka på honom, så skall han göra dina stigar jämna."[19] En annan kommer från Mormons bok: "Rådför dig med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott."[20]

När ni begrundar och ber till Gud angående doktrinära principer, kommer den Helige Anden att tala till ert förstånd och hjärta.[21] Från de händelser som framställs i skrifterna får ni nya insikter, och principer som kan tillämpas på er situation kommer till ert hjärta.

Ni får sådana uppenbarade erfarenheter genom att leva enligt det ljus som redan givits er och genom att rannsaka skrifterna med ärliga motiv – med verkligt uppsåt att "komma till Kristus".[22] När ni gör det kommer ni att få "ett frimodigt medvetande inför Gud" och den Helige Anden kommer att vara er ständige ledsagare.[23]

Vi kan hjälp med att uppnå andlig vägledning genom att ställa relevanta frågor.[24] Ni kan fråga: "Vilka principer kan jag lära mig genom dessa lärdomar från Herren?" Skrifterna säger till exempel att skapelsen fullbordades under sex tidsperioder.[25] Principerna vi förstår genom denna lärdom visar att alla stora bedrifter fordrar lämplig planering, lämpligt val av tidpunkt, tålamod, arbete men inga genvägar.

Därefter föreslår jag att ni formar ert val av studiestil så att den passar er.[26] Ett sätt är att läsa skrifterna från första sidan till den sista. Denna metod ger ett bra helhetsperspektiv. Men andra tillvägagångssätt är också bra. Att koncentrera sig på ett särskilt ämne eller tema och ta hjälp av tvärhänvisningar och studiehandledningar kan hjälpa till att öppna sinnet för doktrinär kunskap.

Vi kan få vägledning när vi kämpar med en allvarlig utmaning i vårt liv. För många år sedan, när jag höll på med vetenskaplig forskning inom ett område som var nytt inom medicinen, gav mig ett sanningens standar ur skrifterna modet jag behövde för att fortsätta. Jag förlitade mig mycket på följande verser i Läran och förbunden:

"Alla riken hava fått en lag.

Och det finnes många riken, ty det finnes inget rum, vari det icke finnes något rike, och det finnes inget rike, . . . i vilket det icke finnes något rum.

Varje rike har fått en lag, och varje lag har vissa gränser eller villkor."[27] Vi lärde oss lagar som gällde det "rike" vi intresserade oss för och lärde oss kontrollera sådant som av okunnighet tidigare bara hade lämnats åt slumpen.

Motivationen att ta emot vägledning från skrifterna kommer när vi måste fatta viktiga beslut – till och med mellan val som är lika bra. Bröderna står ofta inför sådana beslut. Vid sådana tillfällen vänder vi oss till skrifterna. Vi kan läsa alla standardverken på nytt och leta efter insikter som har att göra med ett specifikt ämne.

Tid till skriftläsning kräver ett schema som måste följas. Annars kommer välsignelserna som betyder mest att vara utlämnade på nåd och onåd åt sådant som betyder minst. Tid för skriftstudier i familjen kan vara svårt att upprätthålla. För många år sedan när våra barn bodde hemma, gick de i olika klasser i olika skolor. Deras pappa måste vara på sjukhuset klockan sju på morgonen. I ett familjeråd bestämde vi att den bästa tiden för skriftstudier var klockan sex på morgonen. Vid det klockslaget var våra små barn mycket sömniga, men de gav sitt stöd. Ibland fick vi väcka några när det var deras tur att läsa. Jag skulle inte vara helt ärlig om jag gav intryck av att skriftstudierna i vår familj var hemskt lyckade. Ibland var de mer hemska än lyckade. Men vi gav inte upp.

Nu, en generation senare, är alla våra barn gifta och har egna familjer.

Den nya spegeldammen öster om Salt Lake-templet skimrar när konferensbesökare och templets pelare speglas i den.

Syster Nelson och jag har sett dem glädjas åt familjens gemensamma skriftstudier i sina egna hem. Deras ansträngningar är mycket mer lyckade än våra. Vi ryser när vi tänker på vad som kunde ha hänt om vi hade slutat försöka.[28]

Vi *behöver* alla vägledning genom livet. Vi *får* den bäst från standardverken och Guds profeters lärdomar. Med ihärdigt arbete kan vi *uppnå* vägledning och således bli värdiga alla de välsignelser som Gud har i beredskap åt sina trofasta barn. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Gørding, Vejrup och Vester Nebel i Ribe län.

2. Mølholm, Støre Brøndum i Ålborgs län.

3. L&F 14:7.

4. Se L&F 130:21.

5. Se L&F 1:38.

6. L&F 132:22.

7. 2 Mos 20:3.

8. L&F 1:16.

9. L&F 6:36.

10. Ps 119:105.

11. Hes 14:6.

12. 2 Nephi 31:18; se också Matteus 7:14; Jakob 6:11; 3 Nephi 14:14; 27:33; L&F 132:22.

13. Matt 4:4.

14. 1 Nephi 19:23.

15. Se 2 Nephi 31:20.

16. Skrifterna uppmuntrar oss att leva enligt vår Skapares vilja, som sade: "Om du är varsam med din fot . . . så att du inte på min heliga dag utför dina sysslor, om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag, . . . om du ärar den, så att du inte går dina egna vägar eller sköter dina sysslor . . . , då skall du finna din lust i Herren" (Jes 58:13–14). Man stärker också sitt självförtroende genom att lyda Guds bud angående kyskhet (se 2 Mos 20:14; 3 Mos 18:22; Matt 5:28; 1 Kor 6:9; 3 Ne 12:28; L&F 42:24; 59:6).

17. 2 Kor 3:3.

18. Se 1 Kor 2:11–14.

19. Ords 3:6.

20. Alma 37:37.

21. Se L&F 8:2.

22. Jakob 1:7; Omni 1:26; Moroni 10:30, 32.

23. L&F 121:45; se också v 46.

24. Eftersom alla goda ting kan missbrukas är kanske ett varningens ord på sin plats. Skrifterna har inte svaren på alla frågor. Många viktiga sanningar har fortfarande inte uppenbarats. Vi bör undvika att vara för upptagna av så kallade "mysterier". Var också försiktiga med personliga tolkningar. Håll er till de levande profeterna och officiella uttalanden när det gäller tolkning. Döm inte andra, vars omständigheter inte är er sak att döma. Vi kan emellertid vara säkra på att de som "flitigt söker skall finna, och Guds hemligheter skola uppenbaras för dem genom den Helige Andens kraft" (1 Ne 10:19). Kom också ihåg att många uppenbarelser har givits som svar på en profetisk fråga.

Det är intressant att notera att den första och den sista boken i Gamla testamentet ställer viktiga frågor: "Skall jag ta vara på min broder?" (1 Mos 4:9) och "Menar ni då att en människa får röva från Gud?" (Mal 3:8.)

25. Se 2 Mos 20:11; 31:17; Mosiah 13:19; L&F 77:12; Abraham 4:31.

26. I era personliga skriftstudier kanske ni vill sammankoppla era studier med en av kyrkans studiekurser, som kursen evangeliets principer. Några tycker om att göra memoreringskort som de kan använda i väntan på uppgifter och möten.

27. L&F 88:36–38.

28. Personliga skriftstudier och skriftstudier i familjen kan innefatta böcker, inspelningar eller annat material. De som fastställer en tid för skriftstudier och håller fast vid den kommer att ha en positiv anda under dagen.

Var en stark länk

Äldste David B Haight
i de tolv apostlarnas kvorum

"Allteftersom min syn försämras något, tycker jag att min vision förbättras, visionen av det som ligger framför oss."

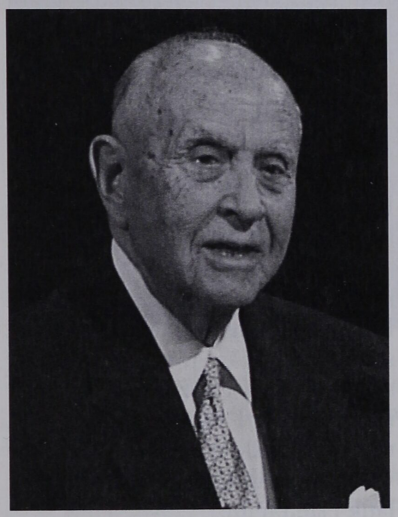

När president Gordon B Hinckley annonserade att jag skulle bli avslutande talare undrade han säkert om jag skulle orka fram till talarstolen. Han vet att jag nyss fyllt 94 år, så jag är nu på mitt nittiofemte år, så han undrar säkert.

Han vet att jag inte ser särskilt bra, men allteftersom min syn försämras något, tycker jag att min vision förbättras, visionen av det som ligger framför oss. Och så är det med er alla denna morgon. Jag är säker på att ni håller med mig om att det är en härlig tid att leva, en härlig tid att vara medlem i denna kyrka. Och hur underbart är det inte att ha den frihet vi har – mötesfrihet och religionsfrihet.

När Ruby och jag knäböjde vid altaret i Salt Lake-templet den fjärde september 1930, höll vi varandra i handen och såg på varandra. Föga anade vi då vad som låg framför oss. Vi var två ungdomar. Jag hade just kommit från landsbygden i södra Idaho, och Ruby kom från Sanpete County i Utah. Våra fäder var döda, men vi hade två underbara mödrar, som var änkor, och de var med oss i templet. Då vi knäböjde och slöt förbund och avgav löften visste jag att det var verkligt.

Och nu, när vi varit gifta i sjuttio år, kan jag säga till er alla att det bara blir bättre – det blir bättre för varje år, detta dyrbara förhållande, med ömheten och insikten om några av de eviga välsignelser som ligger framför oss. Och jag säger till er alla, och Ruby skulle instämma om hon stod här, att livet kan vara underbart och meningsfullt, men vi måste leva på ett enkelt sätt. Vi måste efterleva evangeliets principer, för det är evangeliet i våra liv som är det betydelsefulla på vår väg genom livet.

Vår familj har flyttat över hela landet. Våra barn har vuxit upp och gått i skolor där de var den enda medlemmen i kyrkan i sin årskurs. Vi har gjort detta många gånger, men att se världen i verksamhet och att se evangeliets välsignelser i vårt liv har bidragit till deras utveckling och insikt och hjälpt dem få egna vittnesbörd.

Förra söndagen deltog Ruby och jag i ett sakramentsmöte i en församling här i centrala Salt Lake City. Mötet var mycket intressant, för i den församlingen finns såväl en del välbärgade som andra som bor i lägenheter för nyss frigivna interner. Alldeles före vittnesbördsmötet gick en ung dam fram till biskopen på förhöjningen med ett litet barn i famnen. Hon ville att barnet skulle få en välsignelse. Biskopen steg ner och tog det lilla barnet, och barnet välsignades.

Senare, under vittnesbördsmötet, gick en liten sjuårig pojke fram till talarstolen med sin femåriga syster vid handen. Han hjälpte till att ta fram en pall åt sin femåriga syster att stå på, och han hjälpte henne då hon bar sitt vittnesbörd. Och när hon tvekade lite, lutade han sig fram och viskade i hennes öra, denne lille kärleksfulle sjuårige bror.

När hon var färdig ställde han sig på pallen och hon stod och tittade på honom, och han bar sitt vittnesbörd. Hon såg så lycklig ut medan hon tittade på honom. Han var hennes storebror, och man kunde se syskonkärleken mellan dessa två små barn. Han steg ner från pallen och tog henne vid handen, och de gick tillbaka till sin plats och satte sig.

Mot slutet av vittnesbördsmötet, när det fanns några minuter åt mig på slutet, frågade jag den unga damen som kommit fram med sitt barn för att få det välsignat om hon ville komma fram och stå bredvid mig, vilket hon gjorde. Under tiden medan vittnesbördsmötet pågick frågade jag biskopen med en viskning: "Var är hennes man?"

Biskopen sade: "Han sitter i fängelse."

Jag frågade: "Vad heter hon?" och han talade om för mig vad hon hette.

Hon kom fram och stod bredvid mig med det lilla barnet i famnen. När vi stod där vid talarstolen såg jag ner på det dyrbara lilla barnet, bara några dagar gammalt, och dess mor, modern till den lilla dottern som burit fram henne för att hon skulle få en välsignelse under prästadömets händer. När jag såg på modern och såg på det dyrbara lilla barnet, undrade jag vad hon skulle bli, eller vad det kunde bli av henne.

Jag talade till församlingen och till denna unga mor om det tillkännagivande som utfärdats för fem år sedan av första presidentskapet och de tolvs kvorum, ett tillkännagivande om familjen och om vårt ansvar mot våra barn och barnens ansvar mot sina föräldrar, och föräldrarnas ansvar mot varandra. Detta underbara dokument sammanfogar den ledning ur skrifterna som vi fått som väglett Guds barn i livet från Adams och Evas dagar, och ska fortsätta vägleda oss ända till tidens slut.

Medan vi talade om detta och när jag såg på det söta lilla barnet, tänkte jag på förra sommaren. Ruby och jag var uppe i Idaho på ett kort besök, och vi mötte några från Mountain Home i Idaho, familjen Goodrich. Syster Goodrich hade kommit för att träffa oss och hade tagit med sig sin dotter Chelsea. Under vårt samtal sade syster Goodrich att Chelsea hade lärt sig tillkännagivandet om familjen utantill.

Till Chelsea, som nu är 15, sade jag: "Stämmer det, Chelsea?"

Hon sade: "Ja".

Jag sade: "Hur lång tid tog det dig att göra det?"

Hon sade: "När vi var små startade mamma ett projekt hemma hos oss för att hjälpa oss lära utantill. Vi lärde oss skriftställen och sakramentsmötespsalmer och annat utantill, som skulle bli till nytta för oss. Så vi lärde oss memorera, och det blev lättare för oss."

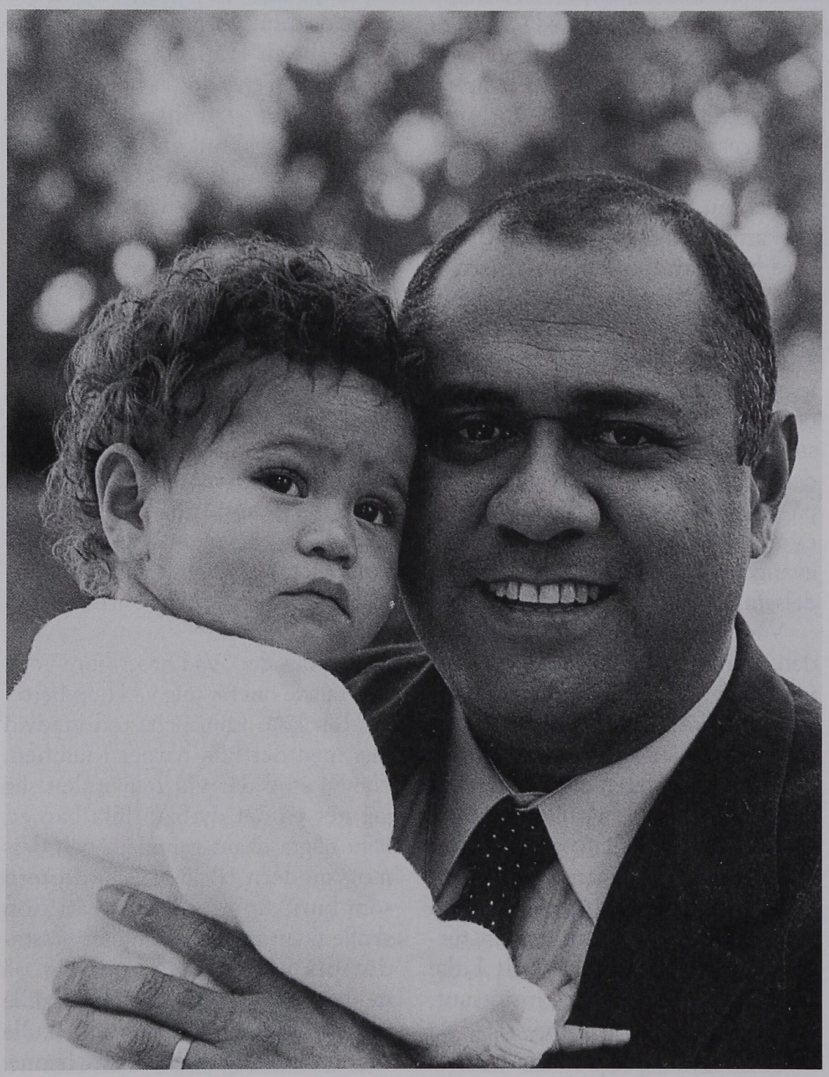

Jag sade: "Så du kan alltsammans?"

Hon sade: "Ja, jag kan hela utantill."

Jag sade: "Du lärde dig det när du var 12. Nu är du 15. Snart börjar du gå ut med pojkar. Berätta. Vad har detta gjort för dig?"

Chelsea sade: "När jag tänker på det som står i tillkännagivandet och då jag förstår mer av vårt ansvar som familj och vårt ansvar för hur vi lever och hur vi bör leva, blir tillkännagivandet ett nytt rättesnöre för mig. När jag umgås med andra och när jag börjar gå ut med pojkar, kan jag tänka på orden och meningarna i tillkännagivandet om familjen. Det ger mig en måttstock som hjälper till att leda mig. Det ger mig den styrka jag behöver."

För en kort tid sedan talade president Hinckley till eleverna vid Brigham Young- universitetet. Han sade att livet är en väldig kedja av släktled, länk efter länk, ända till tidens slut. I talet till eleverna uppmuntrade han dem att inte vara en svag länk utan en stark länk i sin familj.

Vi har fått mycket undervisning här denna morgon under konferensen om släktforskning och familjer, skälet till sammanlänkandet och ansvaret vi har att utföra tempeltjänst för tiotusentals människor som kunde vara en del av vår släkt och som väntar på andra sidan på att ta emot de förordningar som måste göras på den här sidan slöjan, så att de kan fortsätta med det som behöver göras på den andra sidan. Detta förstår vi alla så väl.

Så jag vill säga till er alla här denna morgon att jag hoppas ni kan utveckla en stark känsla i era egna familjer – och hos er själva – av att inte vilja bli en svag länk i er familjs och era förfäders kedja. Jag uppmuntrar er också att vara en stark länk för era efterkommande. Var inte den svaga länken. Vore inte det något förskräckligt? Att tänka på denna långa kedja och på allt som

behöver göras för att frälsa själar och på det dyrbara arbete som behöver utföras, vore det inte sorgligt om du var den svaga länken som gjorde att dina efterkommande inte kan ingå i denna starka kedja?

När de heliga beredde sig att lämna Nauvoo, och med templet i Nauvoo ofullbordat, hade de möjlighet att ge endast några få deras begåvningar. President Brigham Young var som president för de tolvs kvorum seniorapostelns på den tiden. Han skrev i sin dagbok om den iver som folket kände när de försökte få sina vagnar utrustade för färden västerut till det nya område som de inte visste något om. De följde sina ledare och ställde i ordning de få ägodelar de kunde ta med sig på vagnarna.

Mitt i alla dessa förberedelser gavs möjlighet för några av dem att ta emot sin begåvning, och folket var ivriga att få sin begåvning. Brigham Young slutade med alla rutingöromål han höll på med. Han lade sådant åt sidan så att han kunde vara i templet och leda det förordningsarbete som var så nödvändigt. I en kommentar till denna upplevelse sade han att han var ivrig att utföra det som de heliga var så ivriga att få gjort. Detta ord, *iver*, är intressant så som det framgår i denna redogörelse. Han skriver om den iver de kände och hoppet om att det viktiga begåvningsarbetet skulle hinna utföras innan folket gav sig av på vandringen västerut.

Jag lämnar er min kärlek och mitt vittnesbörd och den kunskap jag har om att detta verk är sant. Jag vet att Gud lever. Jag vet att han älskar oss. Han älskar oss på samma sätt som vi älskar våra barn och våra efterkommande. Vi har nu 65 barnbarnsbarn, och fler är förstås på väg. Vi älskar dem alla, och vi hoppas att kedjorna och länkarna i vår släkt ska vara starka och att våra barn ska bli välsignade. Vi är stolta över dem alla och ber att de ska växa upp med den starka kunskapen och känslan som jag har beträffande Gud – att han lever, att han är vår Fader och att hela detta verk står under hans ledning och hans Sons, vilken är vår Frälsare, Jesus Kristus. Detta är Jesu Kristi kyrka återställd till jorden i dessa sista dagar. Jag vet att den är sann.

Jag vet att vi har en levande profet på jorden i dag, och ni kan se de förunderliga ting som händer i kyrkan nu, med 100 tempel i verksamhet. En del av er här kommer att se den dag när vi har 200 tempel i verksamhet och sedan 300 tempel i verksamhet, och viket antal det än kan bli till sist. Nå, vi lever i denna tid och denna dag när förunderliga ting sker. När vi talar om en levande profet som får uppenbarelser från höjden med ledning för detta verk, vittnar jag för er att de av oss som arbetar och umgås med honom kan betyga för er att han är Guds profet här på jorden, som leder oss till att göra det som är rätt och riktigt.

Må era länkar vara starka. Må ni själva finna den stora glädje och lycka som kan bli er om ni efterlever evangeliets principer. Jag lämnar er min kärlek och detta vittnesbörd att kyrkan är sann, i Jesu Kristi namn. Amen. □

Lördagens eftermiddagssession
7 oktober 2000

Röstning på kyrkans ämbetsmän

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, och följande medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi uttrycker ett officiellt tack till äldsterna Loren C Dunn, F Enzio Busche och Alexander B Morrison och utnämner dem till emeritusmedlemmar i de sjuttios första kvorum. Alla som tillsammans med oss vill göra det, var vänliga visa det.

Med heder och tack för deras tjänande som medlemmar i de sjuttios andra kvorum avlöser vi äldsterna Eran A Call, W Don Ladd, James O Mason och Richard E Turley sr.

De som tillsammans med oss vill uttrycka uppskattning, var vänliga visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi avlöser och visar vår tacksamhet till äldste Harold G Hillam som en av presidenterna för de sjuttios kvorum, och äldsterna Harold G Hillam, Neil L Andersen och John H Groberg som generalpresidentskap för Söndagsskolan.

De som tillsammans med oss vill uttrycka sin uppskattning till dem alla för deras tjänande, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Dennis B Neuenschwander som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är däremot visas det på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Hugo A Catrón, Ambrosio C Collado, Gordon G Conger, Cláudio Cuéllar, Paul L Diehl,

Donald B Doty, Alvie R Evans sr, Eduardo Gavarret, Salomón Jaar, W E Barry Mayo, Mitchell V Myers, Stein Pedersen, Gustavo Ramos, Eugene E Reid, Alejandro M Robles, Servando Rojas, Lynn A Rosenvall, L Douglas Smoot, Brian A Watling och Carlos D Vargas som områdesauktoritetssjuttio.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Tsung Ting Yang och Aleksandr N Manzhos som områdesauktoritetssjuttio.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Marlin K Jensen, Neil L Andersen och John H Groberg som Söndagsskolans generalpresidentskap.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Som synes har röstningen varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. □

Äkta vittnesbörd

Äldste Joseph B Wirthlin
i de tolv apostlarnas kvorum

"Som särskilt vittne om Jesu Kristi namn i hela världen, lovar jag er att om ni söker Herren, så kommer ni att finna honom. Be, så ska ni få."

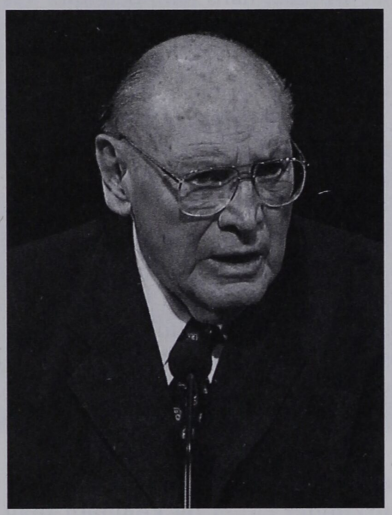

Än en gång samlas vi i detta förunderliga konferenscenter och på många andra platser över hela världen. Under denna konferens kommer vi att höra och har hört vittnesbörd från många av Herrens tjänare. Om vittnesbörd skrev psalmisten: "Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen, Herrens vittnesbörd är fast."[1]

För sista dagars heliga är ett vittnesbörd "en förvissning om Guds verklighet, sanning och godhet, om Jesu Kristi lära och försoning samt om sentida profeters gudomliga kallelse . . . Det är kunskap, stödd av gudomlig personlig bekräftelse genom den Helige Anden."[2]

Bärandet av ett högtidligt vittnesbörd har länge känts viktigt för Guds barn på jorden. Personliga vittnesbörd har stärkt denna kyrka från dess tidigaste dagar.

En kväll i april 1836, till exempel, hade äldste Parley P Pratt dragit sig tillbaka med djupa bekymmer och tungt hjärta. Han visste inte hur han skulle klara sina ekonomiska förpliktelser. Hans hustru hade varit svårt sjuk och hans gamla mor hade kommit för att bo hos honom. Ett år tidigare hade huset han byggt blivit lågornas rov.

Medan han var försjunken i tankar, hördes en knackning på dörren. Äldste Heber C Kimball kom in, fylld av profetians ande, och bad äldste Pratt att resa till Toronto i Canada, där han skulle "finna ett folk förberett för evangeliets fullhet", och att "många skulle föras till kunskap om sanningen".[3]

Trots sina bekymmer gav sig äldste Pratt av. När han kom till Toronto, tycktes först ingen intresserad av vad han hade att säga.

Bland dem han mötte fanns John Taylor, som tidigare varit metodistpredikant. John tog emot äldste Pratt artigt, men svalt. John Taylor hade hört förvrängda rykten om en ny sekt, om deras "guldbibel" och om änglar som visat sig för en "olärd yngling, uppvuxen i utkanterna av New York".[4]

John Taylor var en klok man, och hade sökt sanningen under hela sitt liv.

Han lyssnade på vad äldste Pratt hade att säga. Bland annat lovade denne främling från Amerika att alla som undersökte evangeliet kunde få veta för egen del, genom den Helige Andens inflytande, att det var sant.

Vid ett tillfälle frågade John Taylor: "Vad menar du med den Helige Anden? . . . [Kan den ge] säker vetskap om de principer ni tror på?"

Aposteln svarade: "Ja, . . . och om den inte gör det, så är jag en bedragare."[5]

Då John Taylor hörde detta, antog han utmaningen och sade: "Om jag finner denna religion vara sann, ska jag ta den till mig, vilka följderna än må bli, och om den är falsk, ska jag avslöja den."[6]

Han inte bara antog utmaningen, utan han "fick del av Anden genom lydnad mot evangeliet".[7] Inom kort visste han för egen del vad miljoner andra sedan dess fått veta: att Jesu Kristi evangelium har återställts till jorden.

Till sist blev denne man, som helgat hela sitt liv åt att söka sanningen, den tredje presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Under åren som gått har mycket i världen förändrats. En sak är emellertid densamma: Det löfte äldste Parley P Pratt gav John Taylor för 164 år sedan gäller lika mycket i dag som det gjorde då, den Helige Anden bekräftar Jesu Kristi återställda evangeliums sanningar.

Det är ju logiskt att en kärleksfull himmelsk Fader inte överger sina barn utan att se till att de har ett sätt att få lära om honom. Ett av återställelsens stora budskap är att himlens fönster är öppna. Alla som söker få reda på sanningen kan, genom Andens uppenbarelser, få veta för egen del.

Vi har välsignats med att leva i en tid då apostlar och profeter vandrar på jorden och bär högtidligt och säkert vittnesbörd om att Jesus Kristus är Guds Son. Många medlemmar – miljontals – lägger sina röster till den växande kör som vittnar om att Gud än en gång har talat till människan.

President Joseph F Smith förkunnade: "Varje person bör veta att evangeliet är sant, eftersom detta är vars och ens förmån som döps och mottar den Helige Anden. . . . Jag vet att evangeliet är sant och att Gud är med sitt folk. Jag vet att om jag gör min plikt och håller hans bud, så kommer molnen att skingras och dimman försvinna."[8]

Hur skaffar man sig ett personligt vittnesbörd?

Studera Moronis ord. Han levde för mer än 1500 år sedan. Denne profet hade sett hur hans folk nedgjordes och helt tillintetgjordes genom inbördeskrig. Hans nation låg i ruiner, hans nära och kära var dödade, hans egen far – en stor general och en rättfärdig man – var dödad.

Denne store profet, Moroni, hade förlorat allt och stod ensam. Som den siste av sitt folk var han ensam vittne till den förödelse och förtvivlan som kommer av hat och raseri.

Han hade lite tid och utrymme på sina plåtar att skriva några få sista ord. Då hans eget folk gått under, skrev Moroni för vår tid. Till oss skrev han sina dyrbara ord av farväl – sina sista ord till att råda oss:

"Se, jag önskar uppmana er", skrev han, "att när I läsen dessa urkunder . . . I då kommen ihåg huru barmhärtig Herren varit mot människornas barn . . . övervägen det i edra hjärtan.

Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft."[9]

Ack om varje öra kunde höra det sista vittnesbördet från Moroni, denne jätte bland män, denne Guds ödmjuke tjänare.

Vill du veta om de heliga skrifterna är sanna? Vill du bryta den barriär som skiljer dödliga från kunskapen om eviga sanningar?

Vill du veta – verkligen veta – sanningen? Följ då Moronis råd så ska du förvisso finna det du söker.

Var uppriktig. Studera. Begrunda. Be uppriktigt, med tro.

Om du gör detta kommer också du att kunna stå tillsammans med de miljontals vittnen som betygar att Gud än en gång talar till människan på jorden.

Ett vittnesbörd om evangeliets sannhet kommer inte på samma sätt till alla människor. Några får det genom en unik upplevelse som förändrar deras liv. Andra får sitt vittnesbörd långsamt, nästan omärkligt, tills de en dag bara vet.

Studera president David O McKays ord om hur han i sin ungdom knäböjde och "bad innerligt och uppriktigt och med så mycket tro som en ung gosse kunde uppbåda" att "Gud för honom skulle förkunna sanningen om sin uppenbarelse till Joseph Smith".

President McKay berättade att när han ställde sig upp, måste han medge att "ingen andlig manifestation har kommit till mig. Om jag är ärlig mot mig själv, måste jag medge att jag är precis samme . . . pojke som jag var innan jag bad."

Jag vet inte hur den unge David kände sig just då, men jag är säker på att han måste ha varit besviken – kanske frustrerad över att inte ha fått den andliga upplevelse han hoppats på. Men detta hindrade honom inte att fortsätta sitt sökande efter den kunskapen.

Svaret på hans böner kom, men inte förrän åratal senare, när han verkade som missionär. Varför dröjde svaret på hans bön så länge? President McKay trodde att hans andliga manifestation "kom som en naturlig följd av att han gjorde sin plikt".[10]

Frälsaren lärde en liknande princip. När sanningen i hans budskap bestreds, förkunnade han: "Om någon vill *göra* hans vilja, skall han förstå om min lära är av Gud eller om jag talar av mig själv."[11]

Tappa inte modet om svaret på din bön inte kommer omedelbart. Studera, begrunda, be, med uppriktig tro, och efterlev buden.

"Motsägen därför icke, emedan I

icke sen", lärde Moroni, "ty I mottagen ej någon förvissning, innan eder tro bestått provet."[12]

Jag minns hur jag som barn lyssnade på de vittnesbörd som gavs av de vuxna i min församling. Dessa vittnesbörd nådde in i mitt hjärta och inspirerade min själ. Vart jag än kommer i världen – oavsett språk, oavsett kultur – gläds jag att höra de heligas vittnesbörd.

Nyligen fick jag brev från vår dotterson som är missionär. Han skrev att medlemmarna "som läser skrifterna och ber är mer villiga att dela med sig av evangeliet".[13]

Jag tror han har rätt. Ju mer vi studerar skrifterna och ber, desto lättare kan vi med entusiasm ge vårt vittnesbörd om evangeliet till andra.

Kom ihåg att kyrkans medlemmar som fått ett vittnesbörd om evangeliet har ingått förbund att "stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt".[14] Det är helt klart att vi har en helig plikt att skaffa hänvisningar åt våra missionärer. Vittnen har särskild kunskap och ska bära vittnesbörd om "vad de hava hört och sett och förvisso tro".[15] Vi säger enkelt, klart och direkt att vi vet att evangeliet är sant eftersom "Guds helige Ande har kungjort [det] för [oss]".[16] Då vi bär ett sådant vittnesbörd och talar genom den Helige Andens kraft, har vi löftet att "den Helige Anden [skall] utgjutas för att bära vittne om allt, vad [vi] säger".[17] Vi välsignas personligen när vi vittnar på detta sätt.

President Boyd K Packer har sagt: "Ett vittnesbörd *finner* vi då vi *bär* det. Någonstans under sökandet efter andlig kunskap sker detta 'trons språng', som filosoferna kallar det. Det är det ögonblick när du kommit fram till ljusets rand och tar ett steg in i mörkret och finner att vägen är upplyst ytterligare ett steg eller två."[18]

Att du beslutsamt och öppet förkunnar din tro är ett sådant steg ut i det okända. Det har en mäktig inverkan till att stärka din egen övertygelse. Att bära vittnesbörd för din tro djupare in i din själ, och du tror mer innerligt än tidigare.

Till dem som trofast bär vittnesbörd sade Herren: "I ären välsignade, ty det vittnesbörd I haven avlagt är upptecknat i himmelen att änglarna må se det, och de fröjda sig över eder; och edra synder äro eder förlåtna."[19] Jag har försökt följa detta råd om att bära vittnesbörd.

Får jag berätta hur jag fick ett vittnesbörd om detta stora sista dagars verks sannhet och gudomlighet? Jag är rädd att min upplevelse inte är särskilt dramatisk. Den är ingen berättelse om himmelska hosianna eller dånande rop. Det är ingen berättelse om blixtar, eld eller flodvågor.

Men jag har alltid vetat att Gud är verklig och god.

Från mina tidigaste minnen finns det där – ett säkert och varaktigt vittnesbörd om detta stora verk.

Ibland kommer denna förvissning när vi känner Frälsarens kärlek då vi möter hans tjänare. Jag minns när jag var bara fem år och min familj flyttade till en ny församling. Den första söndagen kom biskop Charles E Forsberg, som var född i Sverige, fram till mig och kallade mig vid namn. Då visste jag.

Under den stora depressionens kalla och grå dagar minns jag en underbar Frälsarens tjänare vid namn C Perry Erickson. Broder Erickson, som var entreprenör, hade svårt att få arbete. Han kunde ha stängt in sig. Han kunde ha blivit bitter och arg. Han kunde ha gett upp. I stället var han, när jag var tolv år, min scoutledare. Han använde oräkneliga timmar till att hjälpa mig och andra i min ålder att lära, att växa och att möta varje svårighet med självförtroende och optimism. Alla C Perry Ericksons scouter, utan undantag, fick sin "Eagle"-utmärkelse. Då visste jag.

Ja, prästadömsledares och trofasta församlingsmedlemmars vittnesbörd hjälpte mig att veta.

Jag minns mors och fars ord. Jag minns hur de visade sin tro och kärlek till sin himmelske Fader. Då visste jag.

Jag kände Frälsarens medkänsla då jag, på begäran av min far, församlingens biskop, lämnade ut mat och kläder till församlingens änkor och fattiga.

Jag visste, när jag som ung far tillsammans med min hustru samlade våra barn omkring oss och uttryckte vår tacksamhet till vår himmelske Fader för våra många välsignelser.

Jag visste i april, när jag från denna talarstol hörde vår profet, president Gordon B Hinckley, som kallade Jesus sin vän, sitt föredöme, sin ledare, Frälsare och Kung.

President Hinckley sade: "Genom att ge sitt liv, i smärta och outsägligt lidande, har han sträckt sig ner för att lyfta upp mig, och var och en av oss, och alla Guds söner och döttrar, från det eviga mörkrets avgrund som följer på döden. Han har gett oss något bättre, en sfär av ljus och insikt, tillväxt och skönhet."[20]

Jag vill nu bära mitt vittnesbörd om att jag vet att Joseph Smith såg det han sade sig ha sett, att himlarna öppnades och Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig för en olärd yngling, uppvuxen i utkanterna av New York.

Som särskilt vittne om Jesu Kristi namn i hela världen, lovar jag er att om ni söker Herren, så kommer ni att finna honom. Be, så ska ni få.

Jag ber att ni ska göra detta och vittnar till jordens ändar om att vår Herres och Frälsares evangelium har återställts till människan! I min väns, mitt föredömes, min Frälsares och Kungs Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Psaltaren 19:8.
2. I Daniel H Ludlow, red, *Encyclopedia of Mormonism,* vol 5 (1992) 4:1470.
3. Parley P Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt,* (1985), s 110.
4. B H Roberts, *The Life of John Taylor* (1963), s 34.
5. *Deseret News, Semi-Weekly,* 18 apr 1882.
6. *The Life of John Taylor,* s 38.
7. *Deseret News, Semi-Weekly,* 18 apr 1882.
8. Joseph F Smith, *Evangeliets lära,* s 35.
9. Moroni 10:3-4.
10. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay,* sammanställd av Clare Middlemiss (1955), s 16.
11. Johannes 7:17, kursivering tillagd.
12. Ether 12:6.
13. Brev från äldste Andrew Cannon, 30 aug 2000.
14. Mosiah 18:9.
15. L&F 52:36.
16. Alma 5:46.
17. L&F 100:8.
18. *"That All May Be Edified",* (1982), s 340.
19. L&F 62:3.
20. "Mitt vittnesbörd", *Liahona,* juli 2000, s 85.

Vägen till frid och glädje

Äldste Richard G Scott
i de tolv apostlarnas kvorum

"Utnyttjar du till fullo omvändelsens återlösande kraft i ditt liv, så att du kan få större frid och glädje?"

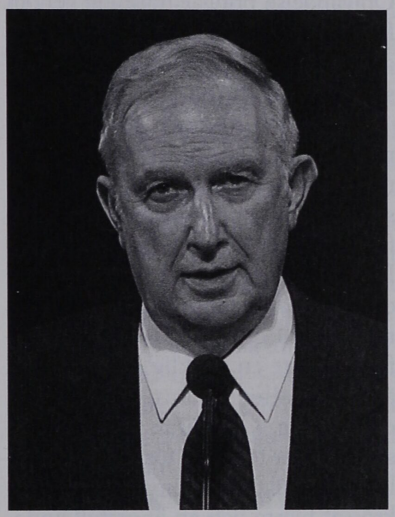

Det finns en viktig aspekt av vår himmelske Faders lycksalighetsplan som ofta ignoreras, även om den alltid skänker frid och glädje. Frälsaren gav sitt liv för att den skulle användas till välsignelse för vart och ett av vår himmelske Faders barn. Detta ämne missuppfattas i stor utsträckning och är ofta fruktat. Några tycker att det bara ska nyttjas av dem som begått allvarliga överträdelser, medan Herren avsåg att det ständigt skulle användas av alla hans barn. Han har upprepade gånger befallt sina profeter och ledare att förkunna det och att inte tala om mycket annat.[1] Jag syftar på välsignelsen av sann, uppriktig och ständig omvändelse, vägen till frid och glädje. Den är en kanal till Herrens omdanande kraft och, när den förstås och används, blir den en kär och dyrbar vän.

Omvändelsen är inte något frivilligt. En ängel befallde Adam att "omvända [sig] och åkalla Gud i Sonens namn evinnerligen".[2] Vi är alla befallda att både omvända oss och ständigt vända oss till Gud genom hela livet. Detta mönster gör att varje dag kan vara ett ofördärvat blad i livets bok, en ny möjlighet. Vi får den livgivande förmånen att kunna övervinna både begångna synder och underlåtenhetssynder, både små och djupt allvarliga. Fullständig omvändelse ger oss förlåtelse med en andlig förnyelse. Man kan känna renandet, renheten, friskheten som följer med uppriktig omvändelse vid varje tidpunkt i livet.

Frälsaren har tydliggjort kravet: "Jag befaller dig att omvända dig och hålla buden. . . på det jag icke skall ödmjuka dig med min allsmäktiga kraft."[3]

På samma sätt var Jakobs undervisning kristallklar:

[Israels Helige] kommer in i världen på det han må frälsa alla människor, om de vilja hörsamma hans röst, . . . och han befaller alla människor att omvända sig och bliva döpta i hans namn, med fullkomlig tro på Israels Helige, annars kunna de ej bliva frälsta i Guds rike."[4]

Varför har vår Fader och hans Son befallt oss att omvända oss? Därför att de älskar oss. De vet att vi alla kommer att bryta mot eviga lagar. Vare sig lagen är liten eller stor kräver rättvisan att varje brott mot den sonas, för att vi ska få behålla löftet om glädje i detta liv och förmånen att få återvända till vår Fader i himlen. Utan försoning kommer rättvisan på domens dag att orsaka att vi kastas ut från Guds närhet och hamnar i Satans våld.[5]

Det är vår Mästare och hans försoningsverk som gör det möjligt för oss att undvika sådan fördömelse. Detta sker genom tro på Jesus Kristus, lydnad mot hans bud och att vi härdar ut i rättfärdighet till änden.

Utnyttjar du till fullo omvändelsens återlösande kraft i ditt liv, så att du kan få större frid och glädje? Känslor av förvirring och missströstan är ofta ett tecken på behov av omvändelse. Brist på den andliga ledning du söker i ditt liv kan också vara en följd av brutna lagar. Om fullständig omvändelse behövs, lappar den ihop ditt liv. Den befriar från alla de andliga lidanden som kommer av överträdelse. Men i det här livet kan den inte avhjälpa en del av de fysiska konsekvenser som kan komma av allvarlig synd. Var visa och lev ständigt inom de rättfärdighetens gränser som Herren fastställt.

Det finns flera viktiga steg till omvändelse. Vart och ett är nödvändigt för att få fullständig förlåtelse. President Joseph F Smith beskrev några av dessa steg på detta sätt:

"Sann omvändelse är inte endast sorg över synden och ödmjuk botgöring och ånger inför Gud. Den omfattar också nödvändigheten att vända sig bort från synden, upphöra att göra ont, en fullständig omvälvning av livet, en avgörande förändring från ont till gott. . . Vi måste också gottgöra, så långt som möjligt, allt felaktigt vi gjort. . . Detta är sann omvändelse, och det krävs vår vilja och kroppens och sinnets alla krafter för att fullgöra detta härliga omvändelsearbete."[6]

Till de livsviktiga stegen – att erkänna, att sörja, att överge, att bekänna och gottgöra när så är möjligt – är det också nödvändigt att lägga till kravet att flitigt hålla alla Guds bud.[7] För Herren har förklarat: "Jag, Herren, kan icke se på synd med den allra minsta grad av överseende.

Dock skall den, som omvänder sig och håller Herrens bud, få förlåtelse."[8]

Stor styrka och kraft till framgång kommer när det finns en beslutsamhet att hålla alla buden. Herren väntar sig en livslång förpliktelse att följa lycksalighetsplanen, däribland att fortsätta omvända sig vid behov. Han har sagt: "Endast den som är ståndaktig intill änden skall bliva frälst."[9]

Formler har skapats för att hjälpa människor komma ihåg några av de nödvändiga åtgärder som behövs för fullständig omvändelse. Även om dessa kan vara till hjälp, utesluter de i allmänhet den mest fundamentala sidan av omvändelsen: att Jesus Kristus och hans försoning är det centrala i den, att den har kraft att verka tack vare att han villigt betalade hela priset genom sitt försoningsoffer, motiverad av en fullkomlig kärlek till sin Fader och var och en av oss. Alma förkunnade:

"I tre dagar och tre nätter befann jag mig i bitter pina och själsångest, och icke förrän jag anropade Herren Jesus Kristus om barmhärtighet, fick jag förlåtelse för mina synder. Men . . . jag anropade honom och fick fred för min själ.

Nu har jag sagt dig detta. . . på det du må lära visdom, på det du må lära. . . att det icke finnes någon annan väg eller något medel, varigenom människan kan bliva frälst än i och genom Kristus."[10]

Frid är den dyrbara frukten av ett rättfärdigt liv. Den möjliggörs genom Frälsarens försoning. Den förtjänas genom fullständig omvändelse, ty en sådan leder till välgörande förlåtelse. Omvändelse öppnar dörrarna till insikt och underlättar inspiration.[11] Omvändelse bringar frälsning genom förlåtelse,[12] men den kommer inte automatiskt. Varje steg i omvändelsen måste uppfyllas.

Att känna sorg och vara motiverad att bekänna är en bra början, men det räcker inte. När bekännelsen är frivillig, är åtgärden som krävs för omvändelse mycket förenklad. Ingen har nytta av att hindra Israels domares ansträngningar att uppmuntra till omvändelse, genom att förneka att en verklig överträdelse ägt rum eller på annat sätt vara omedgörlig. Lehi lärde: "Han offrar sig, ett offer för synd för att fullborda lagen för alla dem som hava ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande, och för ingen annan kan lagen fullbordas."[13] Det måste finnas ödmjukhet[14] och sorg[15].

Jag föreslår att du läser president Spencer W Kimballs inspirerade bok Förlåtelsens under. Den fortsätter hjälpa den trofaste att undvika de fallgropar som allvarliga överträdelser utgör. Den är likaledes en utmärkt handbok för dem som har begått allvarliga fel och vill finna vägen tillbaka. Läs de sista två kapitlen först för att förstå förlåtelsens hela underverk, innan du läser något annat.

Om du har omvänt dig från allvarliga överträdelser och felaktigt tror att du alltid kommer att vara en andra klassens medborgare i Guds rike, så lär dig att detta inte är sant. Frälsaren sade:

"Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera.

Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och övergiver dem." [16]

Hämta tröst från Alma den yngres och Mosiahs söners liv. De var tragiskt orättfärdiga. Men deras fullständiga omvändelse och tjänande gjorde dem ändå kvalificerade att betraktas lika ädla som den rättfärdige härföraren Moroni.[17]

Jag talar till dig som uppriktigt har omvänt dig, men ändå fortsätter att känna en skuldbörda. Att fortsätta lida för synder, när vederbörlig omvändelse ägt rum och du blivit förlåten av Herren, är något som bedrägeriets mästare orsakar. Lucifer vill påverka dig att fortsätta återuppleva detaljerna i tidigare misstag, medveten om att sådana tankar kan hämma din utveckling. På så sätt försöker han binda sinnet och kroppen, så att han kan manipulera dig som en marionett för att hindra dina framsteg.

Jag vittnar om att Jesus Kristus betalade priset och tillfredsställer rättvisans krav för alla som lyder hans lärdomar. På så sätt ges fullständig förlåtelse, och syndens plågsamma följder behöver inte längre finnas i vårt liv. I själva verket kan de inte finnas kvar om vi verkligen förstår innebörden av Kristi försoning. Alma övervann tankarna på tidigare ovärdighet genom att minnas Förlossarens barmhärtighet. Han förundrade sig:

"Se, han tillämpade icke sin rättvisa på oss, utan i sin stora barmhärtighet förde han oss. . . till våra själars frälsning."[18]

När minnet av tidigare misstag gör intrång på ditt sinne, vänd då dina tankar till Återlösaren och till förlåtelsens under, med den förnyelse som kommer genom honom. Din depression och ditt lidande kommer att ersättas av frid, glädje och tacksamhet för hans kärlek.

Hur svårt måste det inte vara för Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare, att se så många lida i onödan, eftersom hans gåva, omvändelsen, ignoreras. Det måste smärta honom djupt att se den meningslösa vånda, både i detta liv och i nästa liv, som åtföljer den oomvände syndaren, efter allt han gjorde för att vi inte skulle behöva lida.

Många ungdomar har förletts att tro att sexuell intimitet "inte är så farlig", så länge som den inte innefattar den handling som kan orsaka graviditet. Det är inte sant. Sexuell intimitet i alla former utanför äktenskapsförbundet är allvarlig synd. Allvarlig synd är vanebildande. Den skapar bindande vanor som är svåra att bryta. Om du har brutit sådana lagar så sök hjälp av din biskop eller stavspresident, eftersom sådan överträdelse kräver en bekännelse både inför Herren och en sådan domare, som ett nödvändigt steg mot förlåtelse. Dessa synder kan undvikas genom att inte tillåta någon att röra vid de intima, heliga delarna av din kropp och genom att vägra att göra så mot någon annan.

Har du irrat dig bort från lyckans väg och befinner du dig nu där du inte vill vara, med känslor som du inte vill ha? Finns där en längtan att återvända till den frid och glädje som kommer av ett värdigt liv? Jag inbjuder dig av hela mitt hjärta att omvända dig och komma tillbaka. Bestäm dig för att göra det nu. Den resan är inte så svår som den tycks. Du kan kasta bort skuld, övervinna depression, få välsignelsen av sinnesfrid och finna bestående glädje. Be om hjälp och vägledning, så kommer du att bli ledd till att finna den. Gå dit du vet sanningens ljus lyser – till en värdig vän, en kärleksfull biskop eller stavspresident, en förstående förälder. Jag ber dig, kom tillbaka. Vi älskar dig. Vi behöver dig. Följ vägen till frid och glädje genom fullständig omvändelse. Frälsaren kommer att hjälpa dig få förlåtelse när du uppriktigt tar alla steg till omvändelse. Han är Återlösaren. Han älskar dig. Han vill att du ska ha frid och glädje i ditt liv. Nu vittnar jag om att han lever. Han kommer att hjälpa dig. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se L&F 6:9.
2. Moses 5:8.
3. L&F 19:13, 20.
4. 2 Nephi 9:21, 23.
5. Se 2 Nephi 9:8–10; 2:5.
6. Evangeliets lära, s 82–83.
7. Se Enos 1:10.
8. L&F 1:31–32.
9. L&F 53:7.
10. Alma 38:8–9.
11. Se Alma 26:22.
12. Se Alma 32:13.
13. 2 Nephi 2:7; kursivering tillagd.
14. Se L&F 61:2.
15. Se 2 Kor 7:9–10.
16. L&F 58:42–43.
17. Se Alma 48:17–18.
18. Alma 26:20.

Upprätta rättfärdiga traditioner

Äldste Donald L Hallstrom
i de sjuttios kvorum

"Upplyftande traditioner . . . som främjar kärlek till Gudomen och enighet i familjer och bland människor är särskilt viktiga."

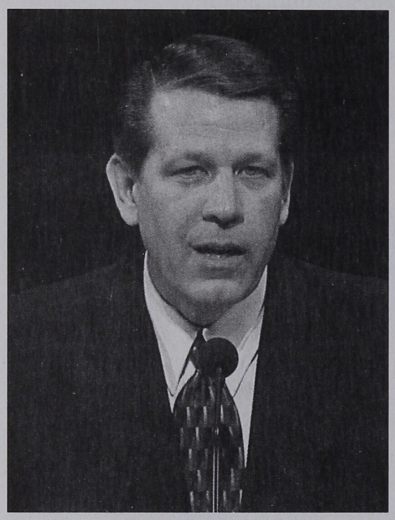

Jag kommer alltid att vara tacksam för att jag föddes och uppfostrades på Hawaii, som är en del av vad som i skrifterna ofta kallas "havets öar". Öarna kallas för en smältdegel på grund av deras mångetniska blandning och många har kallat dem "en utsökt gryta", vari varje kultur bevarar sin identitet men blandas samman i en harmonisk samhällelig buljong som kan åtnjutas av alla. Eftersom jag dessutom varit på mission i England, tillbringat ganska lång tid på USA:s fastland och nu bor och verkar i Asien, har jag länge varit intresserad av kulturer och traditioner och hur de påverkar vårt utseende, våra tankar och våra handlingar. Kultur definieras som "sedvanliga trosuppfattningar, samhällsformer och . . . karaktärsdrag hos en . . . grupp" (*Merriam- Websters Collegiate Dictionary*, 10:e utg). Traditioner, etablerade beteendemönster som vidarebefordras från en generation till en annan, är en väsentlig del av en kultur. Vår kultur och dess tillhörande traditioner hjälper oss att grundlägga vår identitetskänsla och fyller det livsnödvändiga behovet att känna tillhörighet.

Angående traditioner som stämmer överens med Jesu Kristi evangelium, förmanade Paulus thessalonikerna: "Stå . . . fasta , bröder, och håll er till de läror som vi har fört vidare till er" (2 Thess 2:15). I kyrkan påminner oss starka traditioner om våra förfäders styrka och uppoffringar, och inspirerar oss i våra ansträngningar. Bland dem räknas flit, sparsamhet och total hängivenhet till en god sak. Andra traditioner grundas på läror och normer som kan verka konstiga för världen men som överensstämmer med Guds mönster. De inbegriper kyskt uppförande, anständig klädsel, obesudlat språk, iakttagande av sabbatsbudet, trohet mot visdomsordet och tiondebetalning.

Också i den etniska kulturen kan många traditioner understödja evangeliets normer och principer. Till exempel hade hawaiiborna i forna dagar en sedvana, vars anda fortfarande märks i dag hos många på öarna. När de hälsar på varandra ställer de sig ansikte mot ansikte och hälsar med ett "ha" och utstöter så sin andedräkt så att den andre kan känna den. Den bokstavliga översättningen av *ha* är "livsande". Det var ett sätt att ge av sig själv och visa någon annan stark broderlig kärlek och omtanke. När utlänningar först kom till Hawaii, visade de inte samma respekt för andra. De kallades för *haole*, *ha-ole*, som betyder "utan ha".

Om det är något folk som borde ha "ha" – en stark kärlek och medkänsla för varandra – så är det medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. En sann sista dagars helig hyser en kärlek till andra som överensstämmer med tron att alla är bröder och systrar.

Upplyftande traditioner spelar en stor roll när det gäller att leda oss till andliga ting. De traditioner som främjar kärlek till Gudomen och enighet i familjer och bland människor är särskilt viktiga.

Traditionens makt utgör emellertid en betydande fara. Den kan få oss att glömma vårt himmelska arv. För att uppnå eviga mål måste vi göra vår jordiska kultur förenlig med läran om det eviga evangeliet. Denna process innebär att vi omfattar allt som är andligt uppbyggande i vår familj och i våra samhälleliga traditioner och förkastar sådant som utgör en barriär mot vårt eviga synsätt och framåtskridande. Vi måste förvandla oss själva från "naturliga" män och kvinnor, som kung Benjamin beskriver, och bli "heliga" genom att ge efter för "den Helige Andens maning" (se Mosiah 3:19).

En annan varning för denna fara och dess allvar gavs av profeten Joseph Smith, som inspirerades att klargöra ett av Paulus brev till människorna i Korint, när han sade: "Barnen som blevo uppfostrade i lydnad för Moselagen, lyssnade på fädernas traditioner och trodde icke Kristi evangelium, varför de blevo oheliga" (L&F 74:4).

Snälla ni, avfärda inte detta och tänk att denna princip bara gäller

andra och deras kultur. Ni ska veta att den gäller er och mig, var vi än bor på jorden och hurdana våra familjeförhållanden än är.

Oönskade traditioner är sådana som avleder oss från att utföra heliga förordningar och hålla heliga förbund. Vår vägvisare bör utgöras av läran som undervisas i skrifterna och av profeterna. Traditioner som nedvärderar äktenskap och familj, förnedrar kvinnor eller inte erkänner storheten i deras gudagivna roller, ärar jordiska framgångar mer än andliga eller lär att tilliten till Gud är en karaktärsbrist, leder oss alla bort från eviga sanningar.

Av alla de traditioner vi bör odla inom oss och i våra familjer, bör en "tradition av rättfärdighet" vara den mest framstående. Kännetecken på denna tradition är en orubblig kärlek till Gud och hans enfödde Son, respekt för profeter och prästadömets kraft, ett ständigt sökande efter den Helige Anden, och en sådan disciplin i vårt lärjungeskap som förvandlar tro till handling. En tradition av rättfärdighet utgör ett levnadsmönster som för barn närmare sina föräldrar och båda närmare Gud och upphöjer lydnad från att vara en börda till att vara en välsignelse.

I en värld där traditioner ofta blandar ihop rätt och fel:

- Inspireras vi av varje ung människas mod som helgar sabbaten, håller visdomsordet och förblir kysk när populärkulturen har etablerat det motsatta som inte bara acceptabelt utan förväntat.
- Inspireras vi av visdomen hos varje man som har format en karriär som på rätt sätt stödjer hans främsta ansvar att på andligt sätt leda sin familj, när rikedom och makt värderas högre av världen.
- Inspireras vi av varje ädel man och hustru som har etablerat ett förhållande med jämlikhet och vänlighet, när förhållanden med självviskhet och likgiltighet är så vanliga.

När vi börjar förstå och erfara vårt livs gudomliga beskaffenhet, vill vi inte att något jordiskt ska få hindra vår celestiala resa.

Jag är ödmjuk inför ansvaret men glad för möjligheten att förkunna evangeliet och bära vittnesbörd i hela världen, jag intygar att jag har kunskap om eviga sanningar och en evig kultur. Jag vittnar om 15 män med profetisk kallelse och apostolisk myndighet, och om en av dem, ja, president Gordon B Hinckley, som presiderar med värdighet, vision och en klar känsla för rättfärdiga traditioner. Viktigast av allt, jag vittnar om människosläktets Frälsare och Återlösare, om hans kyrka och om hans försonande kärlek, i Jesu Kristi namn, amen. □

Konferensbesökare samlade runt den nya spegeldammen mellan templet och Joseph Smith Memorial Building.

En och en

Äldste Ronald A Rasband
i de sjuttios kvorum

"Omfatta Frälsarens varma inbjudan att komma till Kristus, en och en, och bli fullkomnade i honom."

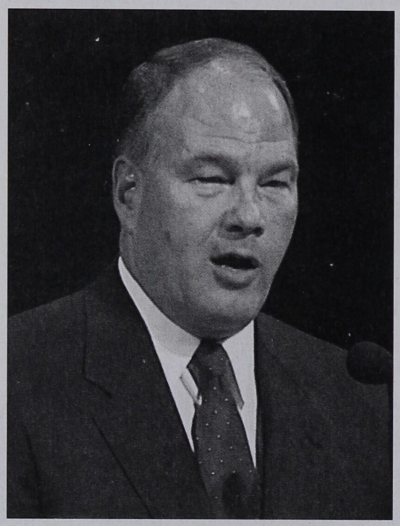

Mina kära bröder och systrar, det känns som en stor förmån och heder att få stå vid den här talarstolen idag. Jag ber att den Helige Anden ska välsigna mig så att det jag säger må öka de andliga känslor vi alla upplever under konferensen.

Jag skulle vara mycket otacksam om jag inte tog tillfället nu att uttrycka min uppriktiga tacksamhet till Herren för att jag kallats som sjuttio. Jag vill också tacka vår käre profet, president Hinckley, och hans medarbetare, för att de hyser förtroende för mig. Jag lovar dem och er alla att jag ska göra mitt bästa under de år av tjänande som ligger framför mig.

Jag har använt många timmar till att reflektera och har i tankarna gått tillbaka till mina pionjärförfäder med djup uppskattning. Alla åtta av mina mor- och farföräldrars föräldrar blev medlemmar i kyrkans tidiga skede. Sex av dem immigrerade till Förenta staterna från Europa, där jag nu verkar. Jag känner en djup kärlek till och samhörighet med de heliga i Europa, och jag lovar högtidligt att göra allt jag möjligtvis kan för att stärka kyrkan och bygga upp Guds rike där, eller varhelst jag ges i uppdrag att verka.

Jag uttrycker min kärlek och tacksamhet till min kära eviga livskamrat och till min underbara familj för deras hängivna stöd och kärlek. Jag önskar uttrycka min kärlek för våra vänner och kära missionärer som vi helt nyligen tjänade tillsammans med i New Yorkmissionen, norra New York. En av de största välsignelserna i mitt liv är högt värderade vänner och nära medarbetare som jag haft förmånen att känna och lära av.

Under mitt liv har jag av erfarenhet lärt mig att vår himmelske Fader hör och besvarar våra personliga böner. Jag vet att Jesus är den levande Kristus och att han känner var och en personligen eller som det står i skrifterna: "den ene efter den andre".

Denna heliga försäkran gavs kärleksfullt av Frälsaren själv när han besökte Nephis folk. Vi läser om detta i Tredje Nephi, kapitel 11, vers 15:

"Och mängden gick fram och stack sina händer i hans sida och kände märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter. Detta gjorde de *den ene efter den andre* till dess de alla hade gått fram" (kursivering tillagd).

För att ytterligare belysa att Frälsaren i sin verksamhet betjänade den *enskilde* läser vi i Tredje Nephi, kapitel 17, vers 9:

"När han hade talat så, gingo alla de församlade enhälligt fram med sina sjuka och lidande, sina lama, blinda och stumma och med alla dem som på något sätt voro behäftade med sjukdomar, och han botade dem *alla*, allt efter som de fördes fram till honom" (kursivering tillagd).

Därefter läser vi om den särskilda välsignelsen som gavs till de dyrbara barnen i vers 21:

"När han hade sagt dessa ord, grät han, och mängden bar vittne därom, och han tog deras små barn *ett efter ett* och välsignade dem och bad till Fadern för dem" (kursivering tillagd).

Det här var ingen liten folkmängd. I vers 25 läser vi:

". . . De voro till antalet ungefär två tusen fem hundra själar, och de voro män, kvinnor och barn."

Förvisso finns det här ett mycket djupt och kärleksfullt budskap till oss personligen. Jesus Kristus betjänar och älskar oss alla, var och en.

När vi tänker på vår Frälsares sätt att älska, stöder vi er, hängivna stavs- och församlingsledare, män och kvinnor med stor tro. Med tacksamhet ger vi er som arbetar med ungdomarna vårt erkännande för era många ansträngningar. Och vi uttrycker vår uppskattning till våra omtänksamma primärledare och lärare för deras kristuslika tjänande. Vi uppskattar varje gång ni betjänar medlemmarna en och en och tackar er, och snälla ni, fortsätt att göra detta. Kanske vi aldrig i hela mänsklighetens historia haft ett sådant behov av att betjäna den enskilde, som vi har nu.

Under de sista månaderna på vår mission förra året, hade vi en upplevelse som återigen inpräntade denna djupa princip att Gud känner och älskar oss var och en.

Äldste Neal A Maxwell skulle besöka staden New York på resa för kyrkans räkning, och vi underrättades om att han också ville hålla en missionskonferens. Vi var så glada

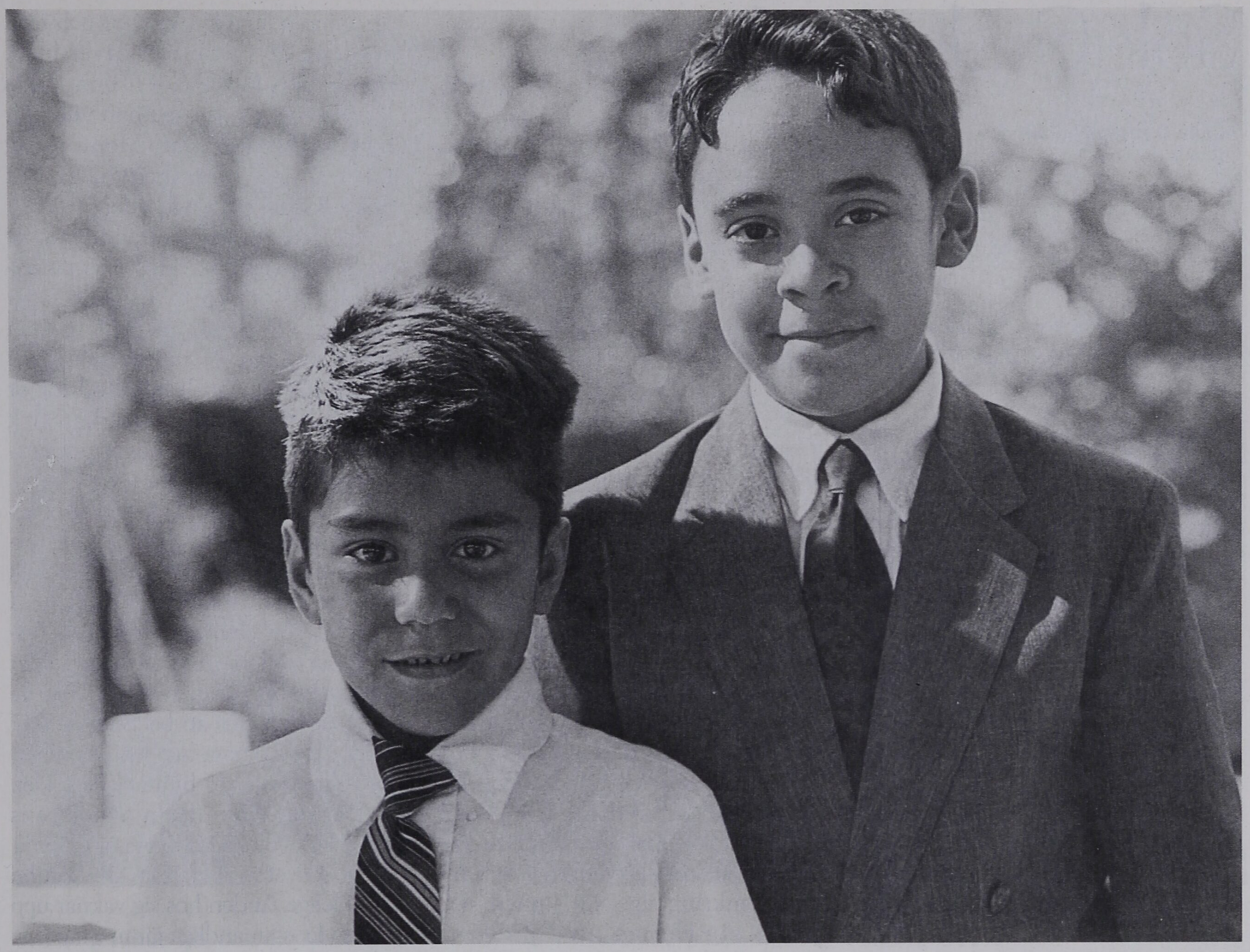

över att få detta tillfälle att lyssna till en av Herrens utvalda tjänare. Jag ombads att välja en av våra missionärer till att uppsända inledningsbönen för mötet. Jag kunde på måfå ha valt en missionär till det, men kände att jag borde begrunda det och under bön välja den som Herren ville att jag skulle be om detta. När jag gick igenom missionärslistan, var det ett namn som jag särskilt lade märke till. Äldste Joseph Appiah från Accra i Ghana. Jag kände att Herren ville att jag skulle be honom hålla bönen under mötet.

Före missionskonferensen intervjuade jag äldste Appiah enligt det vanliga schemat och berättade för honom att jag känt mig manad att be honom hålla inledningsbönen. Med ett uttryck av förundran och ödmjukhet började han gråta. Jag blev lite överraskad över hans reaktion och började säga att han inte behövde oroa sig, han behövde inte hålla bönen, när han upplyste mig om att han gärna höll inledningsbönen och att orsaken till att hans känslor svämmat över var den kärlek han kände till äldste Maxwell. Han berättade för mig att denna apostel är särskilt älskad av de heliga i Ghana och av hans egen familj. Äldste Maxwell hade kallat hans far som distriktspresident i Accra och hade beseglat hans mor och far i Salt Lake-templet.

Jag visste nu inte något om allt detta som jag just har berättat om den här missionären eller om hans familj, men Herren visste det, och han inspirerade en missionspresident å *en* missionärs vägnar för att ge honom ett minne för livet och en erfarenhet som skulle stärka hans vittnesbörd.

På mötet uppsände äldste Appiah en underbar bön och gjorde sitt ödmjuka tillägg till ett möte där äldste Maxwell undervisade missionärerna om Jesu Kristi egenskaper. Ingen som var där kommer någonsin att glömma den kärlek de kände till sin Frälsare.

Jag har ett vittnesbörd i mitt hjärta, bröder och systrar, att Gud, vår himmelske Fader och Jesus Kristus känner och älskar oss var och en personligen. Jag är inte säker på att jag helt förstår hur, jag vet det bara, och har upplevt att de gör det. Jag uppmanar oss alla att när vi betjänar våra familjer och våra medmänniskor, vi då omfattar Frälsarens varma inbjudan att komma till Kristus, en och en, och bli fullkomnade i honom.

Jag delger er detta vittnesbörd och hopp i Jesu Kristi namn, amen. □

Sök Guds Ande

Äldste Douglas L Callister
i de sjuttios kvorum

"När vi blir mer förtrogna med den Helige Anden, blir vi förädlade. Vi lockas inte av det som är tarvligt och lumpet."

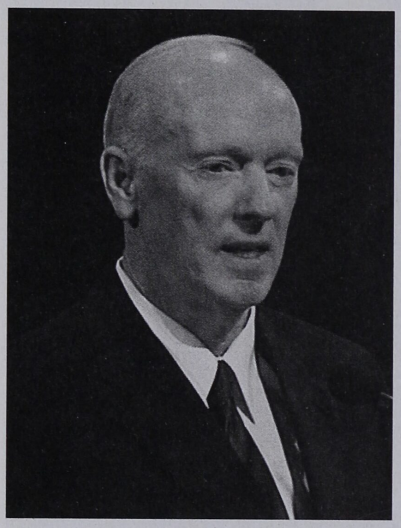

I Italien finns det en majestätisk staty av Mose med en spricka på ena knät. En guide kanske förklarar det med att säga att när Michelangelo såg sitt mästerverk, kastade han mejseln på det och utropade med förakt: "Varför talar den inte?"

I motsats till en livlös sten, är Jesu Kristi sanna kyrka full av liv. Guds röst, Ande och kraft finns i våra gudstjänster och närhelst det heliga prästadömets förordningar utförs.

Elia bad Elisa: "Be mig om vad jag skall göra för dig." Elisa sade: "Må en dubbel arvslott av din ande tillfalla mig."[1] Han kunde inte ha bett om något större.

Äldste Joseph Fielding Smith skrev: "När Guds Ande talar till människans ande kan den delge henne sanningen . . . Genom den Helige Anden tränger sanningen in i kroppens alla fibrer och muskler så att den aldrig kan glömmas."[2]

När vi konfirmeras som medlemmar i kyrkan öppnas dörren för oss så att vi kan försöka uppnå denna himmelska begåvning. Detta borde vara en viktig och livslång strävan.

När vi blir mer förtrogna med den Helige Anden, blir vi förädlade. Vi lockas inte av det som är tarvligt och lumpet. Det är den mogna andligheten som skiljer oss från den sekulariserade världen.

En andligt sinnad människa lägger märke till skönheten i världen runt omkring sig. När jorden skapades såg Herren att "ljuset var gott". Sedan att "det var mycket gott".[3] Det gläder vår Fader i himlen när vi också stannar upp för att lägga märke till skönheten i vår omgivning, vilket vi gör allt oftare ju mer andligt mottagliga vi blir. Att vi uppmärksammar god musik, litteratur och ädel konst är ofta en biprodukt av andlig mogenhet. I poetisk hänsyftning på Mose och den brinnande busken, skrev Elizabeth Barrett Browning: "Jorden är fylld av himmelen, varje buske brinner av Gud. Men endast den som har ögon att se tar av sig sina skor."[4]

När vi söker Anden, tar vi oss mer tid till begrundan i våra skriftstudier. Vi återupptäcker fördelen med att läsa långsamt. Vi läser oftare högt, och kanske det var meningen att man skulle läsa skrifterna högt. Brigham Young har sagt: "Allt jag behöver göra är att se till att min ande, mina känslor och mitt samvete är som ett oskrivet blad, och sedan låta Anden och Guds kraft skriva på det vad han vill. När han skriver, läser jag. Men om jag läser innan han skriver, är det mycket troligt att jag tar fel."[5]

Ett tecken på ökad andlighet är att vi noggrannare väljer vårt läsmaterial. J Reuben Clark har sagt: "Min regel nu är att aldrig läsa något som inte är värt att minnas."[6] Thomas Jefferson läste alltid något som var upplyftande innan han gick till sängs "för att ha något att fundera på när jag försökte somna".[7]

Ett annat tecken på andlig mognad är bättre böner. För mer än trettio år sedan kallade president Kimball mig att verka som stavspresident. I slutet av en lång konferenshelg frågade jag honom om han hade något råd att ge mig. Han svarade: "Lär de sista dagars heliga att be. Som ett folk får vi inte glömma hur man samtalar förtroligt med vår himmelske Fader. Det är allt." De flesta av kyrkans djupa och viktiga lärdomar är enkla.

De som strävar efter att ständigt ha den Helige Anden hos sig vaknar upp i nästa liv som andliga jättar i motsats till spädbarnstillståndet hos dem som levt utan Gud i den här världen.

En som kommit mycket långt andligt sett var president Joseph F Smith. En medlem i de tolv sade om honom: "Andligen var han den ädlaste man jag någonsin mött. Jag besökte tabernaklet där president Smith välsignade de sista dagars heliga. Han välsignade dem i tjugo minuter. Under tjugo minuter fanns det inte ett torrt öga i tabernaklet."[8]

Biskop Charles W Nibley sade när Joseph F Smith gick bort: "Det har aldrig funnits en man mera ren och dygdig ända in i märgen än han. Emot alla former av eller tankar på lättsinne stod han fast och orubblig som ett berg . . . Vem kan som predikare av rättfärdighet jämföras med honom? Han var den störste jag någonsin hört – stark, kraftfull, klar, vädjande. Det var underbart att höra

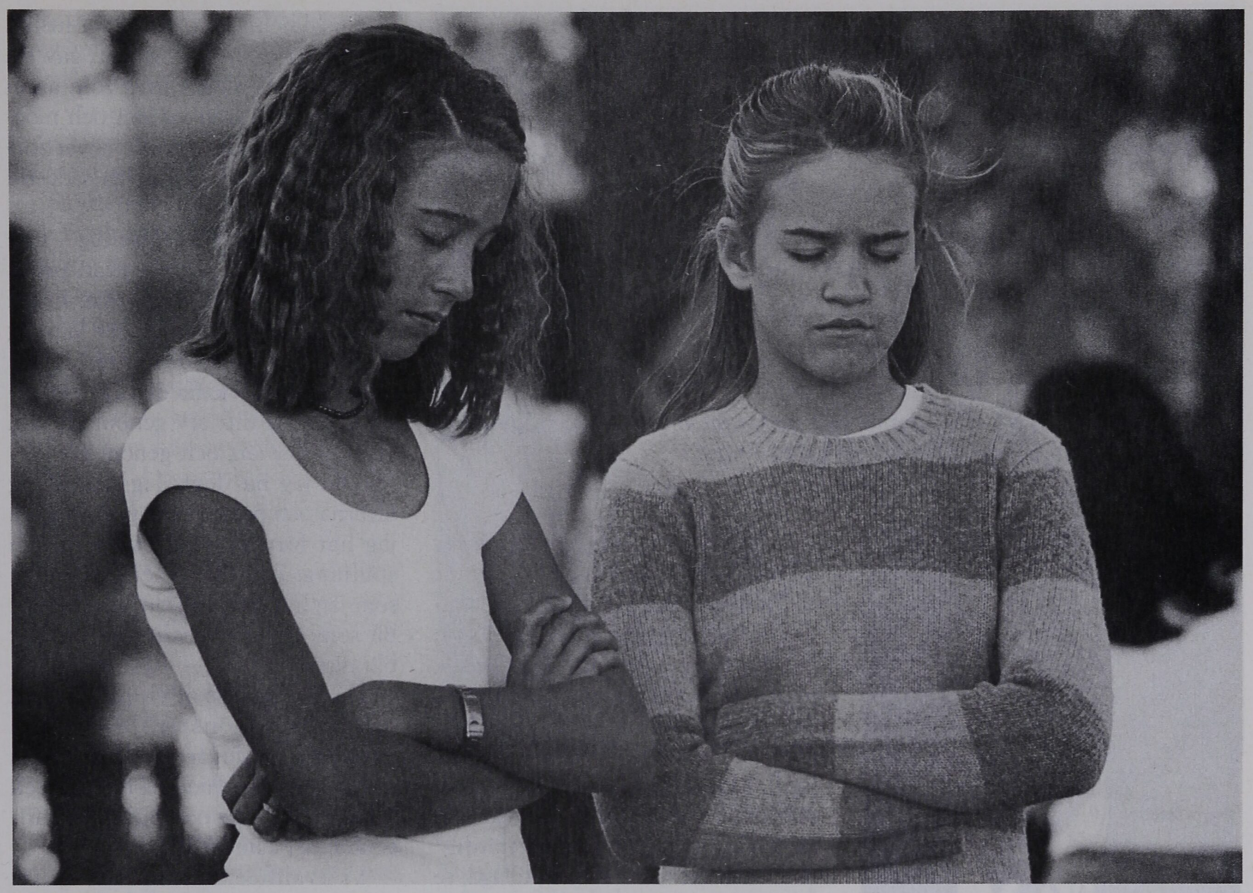

ord av levande ljus och eld flöda från honom . . . [När] president Smiths hjärta stod i samklang med den himmelska musiken – [kunde] han . . . höra, och han hörde."[9]

En annan man som utvecklade denna stora andliga förmåga var president David O McKay, vilket fick äldste Bryant S Hinckley att skriva: "David O McKay har uträttat mycket gott, och sagt många vackra saker, men på något sätt är han själv mycket finare än något han någonsin sagt eller gjort."[10]

Den stora striden i föruttillvaron var en stor kamp för varje själ. Det är samma strid som utkämpas här, vilket handlar om att bli oförlikneliga andliga varelser. President McKay sade: "Andlighet är den medvetna segern över jaget."[11] Det är den säkra kunskapen att vi håller på att vinna kampen om själen. Sinnlighet är njutningslystnadens värld. Andlighet är självövervinnelsens rike.

Jag var närvarande på en klass i kyrkan där läraren frågade vilket råd vi skulle ge våra barn i slutet av livet. Jag svarade: "För det första, håll era förbund. Gud håller sina. Det kommer att ha stor betydelse att kunna stå inför er Fader i himlen och säga: Jag har kommit hem. Jag är ren. Jag har gjort allt jag slutit förbund att göra."

För det andra, sök Guds Ande. Skrifterna vädjar: "Släck inte anden."[12] "Gör inte Guds heliga ande bedrövad."[13] Den kommer inte till orena hjärtan och sinnen. Den kommer stillsamt och inte dramatiskt. Ett lyssnande öra kan höra det svaga suset av en vinge. Om vi inte lyssnar, lämnar den oss.

Jag vittnar om att Andens maningar är verkliga och finns i den här kyrkan. Jag vittnar också om Kristus, Återlösaren, och det verk han upprättat i denna tidshushållning. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Andra Kungaboken 2:9.
2. "The Sin against the Holy Ghost", *Instructor*, okt 1935, s 431.
3. Första Moseboken 1:4, 31.
4. I John Bartlett, *Familiar Quotations*, 11 utg (1937), s 431.
5. *Deseret News Weekly*, 19 apr 1871, s 125.
6. Citerat av Joseph L Wirthlin i Conference Report, apr 1947, s 85.
7. *The Best Letters of Thomas Jefferson*, red J G de Roulhac Hamilton, (1926), s 227.
8. Personligt samtal med äldste LeGrand Richards den 1 juli 1978.
9. Citerat i Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 442, 444.
10. "Greatness in Men – David O. McKay", *Improvement Era*, maj 1932, s 446.
11. *Gospel Ideals* (1953), s 390.
12. Första Thessalonikerbrevet 5:19.
13. Efesierbrevet 4:30.

Uppmaningen att bli något

Äldste Dallin H Oaks
i de tolv apostlarnas kvorum

"I motsats till världens institutioner, som säger att vi ska *kunna* något, uppmanar Jesu Kristi evangelium oss att *bli* något."

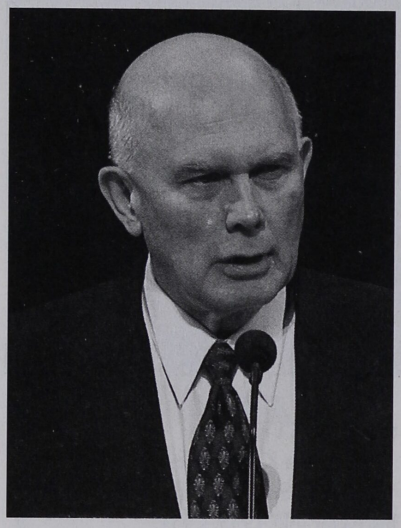

Aposteln Paulus lärde att vi har fått Herrens lärdomar och lärarna för att vi alla ska kunna nå "en mognad som svarar mot Kristi fullhet" (Ef 4:13). För denna process krävs långt mer än att vi skaffar oss kunskap. Det räcker inte ens med att vi är *övertygade* om att evangeliet är sant, vi måste handla och tänka så att vi blir *omvända* genom det. I motsats till världens institutioner, som säger att vi ska *kunna* något, uppmanar Jesu Kristi evangelium oss att *bli* något.

Många bibliska och nutida skriftställen talar om en slutlig dom då alla människor kommer att belönas enligt sina gärningar eller efter sitt hjärtas önskningar. Men andra skrifter utvecklar detta närmare genom att hänvisa till att vi döms enligt det *tillstånd* vi har uppnått.

Profeten Nephi beskriver den slutliga domen uttryckt i vad vi *har blivit*: "Och om deras gärningar varit orena, måste de ju *vara* orena, och om de *äro* orena, så kunna de icke bo i Guds rike" (1 Nephi 15:33; kursivering tillagd). Moroni förklarar: "Den som *är* oren skall förbliva oren, den som *är* rättfärdig skall förbliva rättfärdig" (Mormon 9:14; kursivering tillagd; se också Upp 22:11–12; 2 Nephi 9:16; L&F 88:35). Samma skulle gälla "självisk" eller "olydig" eller andra personliga drag som är oförenliga med Guds fordringar. Alma förklarar att om vi fördöms av våra ord, våra gärningar och våra tankar "skola [vi] ej befinnas obefläckade . . . och i detta hemska tillstånd skola vi icke våga se upp till vår Gud" (Alma 12:14).

Av sådana lärdomar drar vi slutsatsen att den slutliga domen inte bara är en utvärdering av det totala antalet goda och onda gärningar – vad vi har *gjort*. Den är en bekräftelse av vilken slutlig inverkan våra gärningar och tankar har haft – vad vi har *blivit*. Inte för någon räcker det med att bara arbeta mekaniskt. Evangeliets bud, förordningar och förbund är inte en lista över insättningar som ska göras på ett himmelskt konto. Jesu Kristi evangelium är en plan som visar oss hur vi ska bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli.

En liknelse belyser denna insikt. En rik far visste att om han gav sin förmögenhet till ett barn som ännu inte utvecklat den visdom och mognad som krävdes, skulle arvet förmodligen förspillas. Fadern sade till sitt barn:

"Allt jag har vill jag ge dig – inte bara min förmögenhet, utan också min ställning och mitt rykte bland människor. Det som jag *har* kan jag lätt ge dig, men det som jag *är*, måste du själv skaffa dig. Du kvalificerar dig för ditt arv genom att lära vad jag har lärt och genom att leva så som jag har levt. Jag ska ge dig lagarna och principerna genom vilka jag har förvärvat min visdom och ställning. Följ mitt exempel, lär så som jag har lärt, och du kommer att bli som jag är och allt vad jag har blir ditt."

Denna liknelse är en parallell till himmelens mönster. Jesu Kristi evangelium utlovar det eviga livets ojämförliga arv, Faderns fullhet, och uppenbarar lagar och principer varigenom det kan erhållas.

Vi kvalificerar oss för evigt liv genom processen *omvändelse*. Så som detta ord, som har många betydelser, används här, innebär det inte bara en övertygelse utan en markant förändring av karaktären. Jesus använde sig av denna innebörd när han undervisade sin ledande apostel om skillnaden mellan ett vittnesbörd och en omvändelse. Jesus frågade sina lärjungar: "Vem säger människorna att Människosonen är?" (Matt 16:13). Sedan frågade han: "'Och ni, . . . vem säger ni att jag är?'

Simon Petrus svarade: 'Du är Messias, den levande Gudens son.'

Då sade Jesus till honom: Salig är du, Simon Barjona, ty ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min fader i himlen'" (Matt 16:15–17).

Petrus hade ett *vittnesbörd*. Han visste att Jesus var Kristus, den utlovade Messias, och han betygade detta. Att *vittna* är att veta och att betyga.

Senare undervisade Jesus samma

män om *omvändelse*, vilket innebär långt mer än att ha ett vittnesbörd. När lärjungarna frågade Jesus vem som var störst i himmelriket, "kallade [Jesus] till sig ett barn och ställde det framför dem och sade:

'Sannerligen, om ni inte *omvänder* er och blir som barnen, kommer ni aldrig in i himmelriket.

De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket'" (Matt 18:1–4; kursivering tillagd).

Senare bekräftade Frälsaren betydelsen av att bli omvänd, även för dem som har ett vittnesbörd om sanningen. I den storslagna undervisningen han gav vid sista måltiden, sade han till Simon Petrus: "Jag har bett för dig att din tro inte skall ta slut. Och när du en gång har vänt tillbaka, så styrk dina bröder" (Luk 22:32).

För att kunna stärka sina bröder – ge näring åt och leda Guds hjord – måste denne man som hade följt Jesus i tre år, som hade fått det heliga apostlaskapets myndighet, som modigt hade undervisat och vittnat om det kristna evangeliet och vars vittnesbörd fått Mästaren att förklara honom salig, ändå omvända sig.

Jesu uppmaning visar att den omvändelse han krävde av dem som skulle komma in i himmelriket (se Matt 18:3) innebar mycket mer än att bara bli omvänd för att vittna om att evangeliet är sant. Att vittna är att *veta* och *betyga*. Evangeliet uppmanar oss att omvända oss, vilket fordrar att vi *gör* och *blir*. Om någon av oss uteslutande förlitar sig på sin kunskap och sitt vittnesbörd om evangeliet, är vi i samma situation som den salige, men fortfarande ofullbordade, aposteln som Jesus uppmanade att omvända sig. Vi känner alla någon som har ett starkt vittnesbörd men som inte handlar i enlighet med det, så att de kan bli omvända. Ni hemvända missionärer till exempel, fortsätter ni att arbeta på er omvändelse eller har ni ryckts med av världens sätt?

Den omvändelse som behövs *genom* evangeliet börjar med den

inledande erfarenheten som skrifterna kallar att "födas på nytt" (t ex Mosiah 27:25; Alma 5:49; Joh 3:7; 1 Pet 1:23). I dopets vatten och genom att erhålla den Helige Andens gåva blir vi andliga "söner och döttrar" till Jesus Kristus, "nya skapelser" som kan "ärva Guds rike" (Mosiah 27:25–26).

När Frälsaren undervisade nephiterna talade han om vad de måste bli: han uppmanade dem att omvända sig, bli döpta och helgade genom att erhålla den Helige Anden, "så att I kunnen stå fläckfria för mig på den yttersta dagen" (3 Nephi 27:20). Han slutade med att säga: "Vad slags män bören I då icke vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är" (3 Nephi 27:27).

Jesu Kristi evangelium är den plan genom vilken vi kan bli vad det är tänkt att Guds barn ska bli. Detta obefläckade och fullkomliga tillstånd är resultatet av en oavbruten rad förbund, förordningar och handlingar, en samling rätta val, och av ständig omvändelse. "Detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud" (Alma 34:32).

Nu är tiden inne för var och en av oss att arbeta på vår personliga omvändelse, på att bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli. När vi gör det, bör vi komma ihåg att det är våra relationer inom familjen – ännu mer än våra kallelser i kyrkan – som utgör den omgivning vari den viktigaste delen av denna utveckling kan äga rum. Den omvändelse vi måste åstadkomma kräver att vi är goda makar och fäder eller goda hustrur och mödrar. Att vara en framgångsrik ledare i kyrkan räcker inte. Upphöjelsen är något som en evig familj får erfara, och det är erfarenheterna i vår jordiska familj som är bäst lämpade att förbereda oss för den.

Aposteln Johannes talade om det som vi är uppmanade att bli när han sade: "Mina kära, nu är vi Guds barn, men det har ännu inte blivit uppenbarat vad vi kommer att bli. Vi vet dock att när han uppenbarar sig, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är" (1 Joh 3:2; se också Moroni 7:48).

Jag hoppas att betydelsen av omvändelse och av vad vi blir, gör att våra lokala ledare använder mindre tid på statistiska åtgärder och koncentrerar sig mer på det som våra bröder och systrar *är* och det de strävar efter att *bli*.

Vår nödvändiga omvändelse kan uppnås snabbare genom lidande och motstånd än genom bekvämlighet och stillhet, som äldste Hales undervisade så vackert om denna morgon. Fader Lehi lovade sin son Jakob att Gud skulle "helga [hans] lidanden till [hans] bästa" (2 Nephi 2:2). Profeten Joseph blev lovad att "dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden" (L&F 121:7–8).

De flesta av oss upplever i någon grad vad skrifterna kallar "lidandets ugn" (Jes 48:10; 1 Nephi 20:10). Några är helt upptagna av att tjäna någon handikappad familjemedlem. Andra upplever att någon nära och kär dör, eller saknaden eller fördröjningen av ett sådant rättfärdigt mål som att gifta sig eller få barn. Åter andra kämpar med personliga svårigheter eller med känslan av att vara utstött, vara otillräcklig eller deprimerad. Tack vare en kärleksfull himmelsk Faders rättvisa och barmhärtighet kan den förfining och helgelse som möjliggörs genom sådana erfarenheter hjälpa oss att uppnå det som Gud vill att vi ska bli.

Vi är uppmanade att genomgå en omvändelseprocess i riktning mot det tillstånd som kallas evigt liv. Detta gör vi inte bara genom att göra det som är rätt, utan genom att göra det av rätt anledning – med Kristi rena kärlek. Aposteln Paulus illustrerade detta i sin berömda undervisning om kärlekens betydelse (se 1 Kor 13). Anledningen till att kärleken aldrig sviker, och anledningen till att kärleken är större än till och med den viktigaste av de goda gärningar han nämnde, är att kärleken, "Kristi rena kärlek" (Moroni 7:47), inte är en *handling* utan ett *tillstånd*. Kärleken utvecklas genom en rad handlingar som resulterar i en omvändelse. Kärleken är något man blir. Därför, som Moroni förklarade, "om en människa icke *har* barmhärtighet, kan hon icke ärva" det rum som är berett för dem i Faderns boningar (Ether 12:34; kursivering tillagd).

Allt detta hjälper oss förstå en viktig innebörd i liknelsen om arbetarna i vingården, som Frälsaren gav för att förklara hur himmelriket är. Som ni kommer ihåg lejde vingårdens ägare arbetarna vid olika tider på dagen. Några sände han i väg till vingården tidigt på morgonen, andra vid tredje timmen, och andra vid sjätte och nionde timmen. Till slut, i elfte timmen, sände han ut andra till vingården och lovade att betala dem "det som är rätt" (Matt 20:7 enligt engelska översättningen, ö a).

På kvällen gav vingårdens ägare samma lön till alla arbetarna, även till dem som hade kommit i den elfte timmen. När de som arbetat hela dagen såg detta "protesterade de" (Matt 20:11). Ägaren ändrade sig inte, utan framhöll bara att han inte hade gjort något fel, eftersom han hade betalat var och en den överenskomna summan.

Precis som andra liknelser kan denna liknelse lära oss flera olika och värdefulla principer. Vad vi lär oss av den nu, är att Mästarens belöning i den slutliga domen inte kommer att grunda sig på hur länge vi har arbetat i vingården. Vi får inte vår himmelska belöning genom att stämpla med stämpelur. Vad som är viktigt är att vårt arbete på Herrens arbetsplats har fått oss att *bli* något. För några av oss tar detta längre tid än för andra. Det som är viktigt till sist är vad vi har blivit genom vårt arbete. Många som kommer i elfte timmen har förädlats och förberetts av Herren på andra sätt än genom formell anställning i vingården. Dessa arbetare kan liknas vid färdig mix till vilken man bara behöver "tillsätta vatten" – den fullkomliga dopförordningen och den Helige Andens gåva. Med denna tillsättning – även i elfte timmen – befinner sig dessa arbetare i samma skede av utvecklingen och

Konferenscentret (i förgrunden) erbjuder utsikt över Salt Lake-templet, tabernaklet (höger om templet) och kyrkans kontor i centrala Salt Lake City.

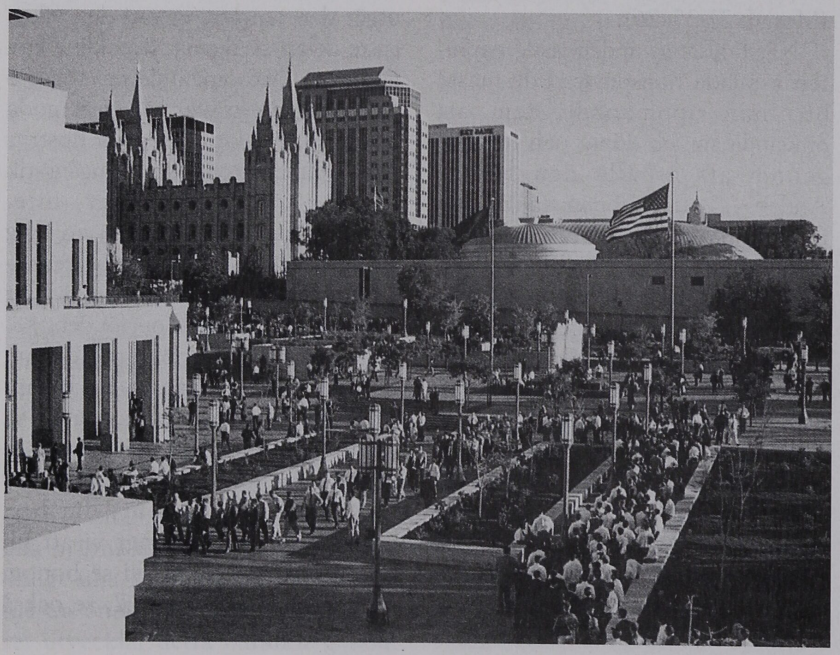

är berättigade att få samma belöning som de som har arbetat länge i vingården.

Denna liknelse lär oss att vi aldrig bör ge upp hoppet och vårt kärleksfulla umgänge med familjemedlemmar och vänner vars goda egenskaper (se Moroni 7:5–14) är bevis på deras utveckling mot vad en kärleksfull Fader vill att de ska bli. På samma sätt visar försoningens kraft och omvändelsens princip att vi aldrig bör ge upp vad beträffar de nära och kära som nu tycks fatta många felaktiga beslut.

I stället för att vara kritiska mot andra, bör vi oroa oss över oss själva. Vi får inte ge upp hoppet. Vi får inte sluta kämpa. Vi är Guds barn och det är möjligt för oss att bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli.

Hur kan vi mäta vår utveckling? Skrifterna föreslår flera olika sätt. Jag ska bara nämna två.

Efter kung Benjamins storslagna predikan ropade många av hans lyssnare att Herrens Ande "gjort en mäktig förändring i oss, eller i våra hjärtan, så att vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott" (Mosiah 5:2). Om vi gör oss av med vår önskan att göra ont, går vi framåt mot vårt himmelska mål.

Aposteln Paulus sade att personer som tagit emot Guds Ande "tänker Kristi tankar" (1 Kor 2:16). Som jag förstår det, betyder det att personer som utvecklas mot den nödvändiga omvändelsen börjar se saker och ting som vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, ser dem. De hör hans röst i stället för världens röst, och de gör saker och ting på hans sätt i stället för på världens sätt.

Jag vittnar om Jesus Kristus, vår Frälsare och vår Återlösare, vars kyrka detta är. Jag vittnar med tacksamhet om Faderns plan under vilken, genom vår Frälsares uppståndelse och försoning, vi har fått försäkran om odödlighet och möjligheten att bli vad som erfordras för att få evigt liv. I Jesu Kristi namn, amen. □

Världsliga lockelser

Äldste Neal A Maxwell
i de tolv apostlarnas kvorum

"Många som är upptagna av världens omsorger har inte fallit i *överträdelse*. Men de har förvisso *gått vilse,* och 'bortslösar sin prövnings dagar' (2 Ne 9:27)."

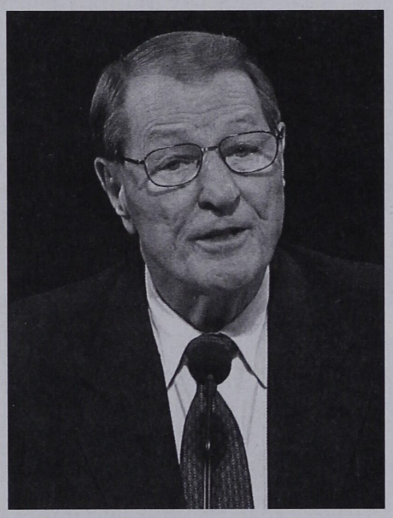

För de sant troende har världsliga lockelser – med nöjen, makt, beröm, pengar och framgångar – alltid funnits. I vår tid har emellertid många hjälpsystem gett vika eller upplösts. Dessutom saluförs det skadliga i världen genom avancerad teknik och understöds av en spärreld från media som når nästan varje hem och by. Allt detta sker medan många redan förlorat kontakten med det andliga och säger ". . . jag är rik, jag har vunnit rikedomar och saknar ingenting . . ."(Upp 3:17).

I motsats härtill är belöningarna för lärjungeskap av det slaget att om vi ser en limousine köra fram, så vet vi att den inte är till oss. Guds plan är inte en plan för nöjen, utan en plan för lycka!

Världens dragningskraft är stark. Världsliga vanor förstärks av bortförklaringen: "Alla gör det", så att man behagar eller följer efter majoriteten. Produkter befrämjas och attityder uppmuntras genom listig marknadsföring.

Petrus sade: "Det man underkuvats av, är man slav under" (2 Pet 2:19). Bröder och systrar, det finns många skräddarsydda fängelser!

De som hånar uppvisar den attityd av axelryckning som förutsägs av Petrus: "Hur blir det med löftet om [Kristi] ankomst?. . . Allt är ju som det har varit sedan världens skapelse" (2 Pet 3:4). Sådan cynism ser skiftningarna på dödlighetens scen som frånvaro av regissör och manuskript.

Liksom guldfiskar i en skål är många omedvetna om den som byter vatten och häller i maten (se MB Jak 4:13–14), eller liknar det daghemsbarn vars föräldrar kom sent för att hämta, och drog slutsatsen: "Människan är ensam i universum."

Det medges att vissa uppriktigt önskar större makt för att göra gott, men det är få som är goda nog att vara mäktiga. Men längtan till makten och strålkastarljuset förbrukar det andliga syret så att en del blir okänsliga (se Ef 4:19; 1 Ne 17:45; Moro 9:20). Märkligt nog har de, trots sin okänslighet, förmåga att höra en TV-kameras lockande surrande på hundra meters håll. Påminner inte kampen om de åtrådda maktpositionerna om barndomens "hela havet stormar"?

Orgeln i konferenscentret utgör en ståtlig bakgrund till kyrkans ledare och kören från missionärsskolan under lördagens eftermiddagssession.

Faktiskt kan lärjungeskapet hindra oss från att äras av världen. Som Balak sade till Bileam: "Jag tänkte att jag skulle få bevisa dig stor ära, men se, Herren har hindrat dig att bli ärad" (4 Mos 24:11–12). Erkännandet vi får kan lätt dras tillbaka. Vi ryser av obehag då vi ser dem som en gång fått världens smicker, likt Judas utnyttjas, föraktas och förkastas (se L&F 121:20). Inte desto mindre, när en del av dessa är redo, behöver också deras händer lyftas upp (se Hebr 12:12; L&F 81:5).

Så även om vi medger att beröm kan vara välförtjänt, får vi inte glömma Jesu ord om dem som får del av hedersbetygelser i dödligheten: "De har fått ut sin lön" (Matt 6:2, 5).

Det finns ett underliggande skäl, bröder och systrar, till all denna obeständighet: De som ger oss världens flyktiga favörer är själva flyktiga. De kan inte ge det som varar, eftersom de inte äger det! Vissa som ser så litet vill ha allt nu!

Sådan klagan som den vi hört, föranleder flera konkreta förslag.

Till att börja med, är inget botemedel verksammare än att – i högre grad än vi gör – ta del av den Helige Andens gåvor!

Låt oss likaledes erkänna familjens plats. Som James Q Wilson skrev:

"Vi klarar av umgänget med världens människor genom att vi lär oss klara av umgänget i hemmet. De som flyr familjen flyr undan världen. Berövade familjens tillgivenhet och fostran, är de oförberedda på världens prövningar, domar och krav" (*The Moral Sense* [1993], s 163).

Det är tragikomiskt att en del ger sig av till främmande land och lämnar bakom sig familjen – där det kan finnas en del ogräs – och går till öknen med dess kaktusar och törnen.

Personlig rättfärdighet, gudsdyrkan, bön och skriftstudier – är så livsviktiga för att kunna lägga bort den naturliga människan (se Mosiah 3:19). Ta er tillvara när man kräver tolerans för det som helt enkelt är personlig eftergivenhet.

Vare sig vi är unga eller gamla behöver vi vara goda vänner, men vi bör välja våra vänner med omsorg. Om vi väljer Herren *först*, blir det lättare och säkrare att välja rätt vänner. Beakta de olika slagen vänskap i Enoks stad och i städerna Sodom och Gomorra! Invånarna i Enoks stad valde Jesus och livets väg, och blev eviga vänner. Mycket beror på vem och vad vi söker *först*.

Vi kan också efterlikna de andliga reflexerna hos Josef i Egypten. När han frestades flydde han, och visade både mod och snabbhet. Unga och gamla måste ta sig ur hotande omständigheter och situationer.

De förlorade söner som återvänder är aldrig många nog, men det finns ändå några som kommer tillbaka från "ett främmande land" (Luk 15:13). Det är naturligtvis bättre att bli ödmjuka genom ordet, än att tvingas av omständigheterna, men det senare får ändå duga (se Alma 32:13–14). Svält kan skapa andlig hunger.

Liksom den förlorade sonen kan också vi fara till "ett främmande land" som kanske inte är längre borta än en omoralisk rockkonsert. Avståndet till "ett främmande land" mäts inte i mil utan i hur långt vårt hjärta och sinne kommer från Jesus (se Mos 5:13)! Det är trohet, inte geografisk närhet som räknas.

Trots all världens dragningskraft kan andliga känslor lyckas göra sig gällande. Tvivel på tvivlet kan också komma, och snabbkurerna visar sig inte kunna bota världslighetens tomhet och leda.

Dessutom finner somliga, efter att mödosamt ha bestigit de världsliga höjderna, att de trots allt endast sitter överst på en liten sandhög. De har ju arbetat så hårt för att komma dit.

Men varför eftertrakta välstånd, om vi bara "slösar penningar på det som är värdelöst . . . och som inte kan tillfredsställa oss" (2 Ne 9:51).

Liksom Jesus kan vi dagligen och stundligen besluta att inte ge efter för frestelser (se L&F 20:22). Vi kan reagera på irritationer med ett leende i stället för ilska eller med beröm i stället för iskall likgiltighet. Om vi är förstående i stället för elaka kan andra i sin tur bestämma sig för att hålla ut lite längre i stället för att ge upp. Kärlek, tålamod och saktmod kan vara lika smittsamma som råhet och elakhet.

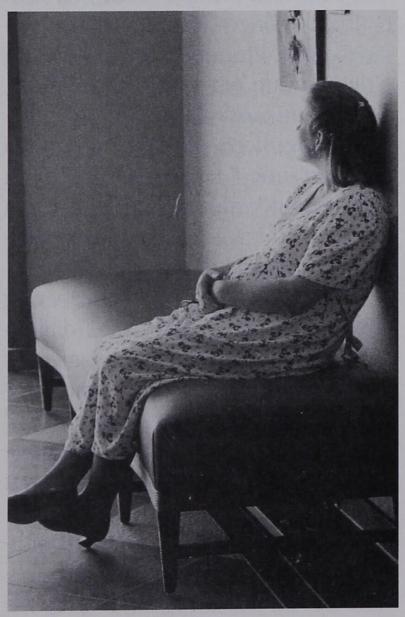

Det kan bli så att vi omskakas till omvändelse, enskilt och kollektivt (se 2 Ne 28:19). Hjärtan som är hängivna det som hör världen till kanske måste brytas ner (se L&F 121:35). Sinnen som är långt från honom, kan omskakas genom att vändas uppåt (se Mos 5:13).

Många som är upptagna av världens omsorger har inte fallit i *överträdelse*. Men de har förvisso *gått vilse*, och "bortslösar sin prövnings dagar" (2 Ne 9:27). Men det finns de som stolt lever "utan Gud i världen" (Al 41:11), med portar och dörrar låsta inifrån!

Men märk väl, bröder och systrar: Människor som är alltför upptagna av sig själva kommer oundvikligen att svika andra!

Låt oss ta till oss den inställning som rekommenderas av Brigham Young: "Säg till åkrarna, till boskapshjordar, till guld och silver, till gods och lösöre, till ägor och ägodelar och till hela världen: Ur vägen! Bort från mina tankar, ty jag går för att dyrka Herren" (*Deseret News*, 5 jan. 1854, s 2). Det finns många sätt att säga till världen: "Ur vägen!"

Män och hustrur kan samråda då och då, och inventera. Mindre justeringar kan behövas, och sådana samtal kan vara mer värdefulla än vi förstår. Ack, så många par är alltför upptagna.

Ögonblicken är de molekyler varav evigheten består! För några år sedan sade president Hinckley: "Det är inte de stora händelserna lika mycket som de små dagliga besluten som bestämmer vår levnads lopp . . . Våra liv är i verkligheten totalsumman av våra skenbart obetydliga beslut och vår förmåga att efterleva dessa beslut" (Gordon B Hinckley, "*Caesar, Circus, or Christ?*", tal vid BYU, 26 okt 1965, 3).

Barmhärtigt nog kan våra fel snart uppslukas av fortgående omvändelse, då vi visar tro nog att försöka igen – vare sig det gäller uppdrag eller relationer. Sådan envishet är i själva verket en bekräftelse på vår sanna identitet! Guds andliga söner och döttrar kan inte hållas kvar nere, när de lyfts av Kristi försoning. Kristi obegränsade försoning gäller våra begränsade tillkortakommanden. Därav den vädjande psalmen.

Benägen att vandra, Herre, jag är,
benägen att lämna den Gud jag har kär.
Här är mitt hjärta, tag det jag ber,
tag det till hemmet i höjden till er.

("Come, Thou Fount of Every Blessing," *Hymns* [1948], nr 70.)

Det är också till hjälp mot världens dragningskraft om vi, fastän ofullkomliga, känner att den väg vi vandrar genom livet är behaglig för Herren (se *Lectures on Faith* [1985], s 67). Med tillräcklig hängivenhet kan denna förvissning komma!

Bekräftelsen på vårt egenvärde kommer av att veta *vilka vi är* och att *vi inte endast är det vi gör*. "Vad slags män [eller kvinnor] bören I då vara? . . . Sannerligen säger jag eder, sådana som jag är" (3 Ne 27:27, se även Matt 5:48; 3 Ne 12:48).

Goda gärningar kan naturligtvis förbättra vår karaktär och förmåga, men våra omständigheter och möjligheter är så olika här i dödligheten. Dock kan vi fortfarande bli mer lika Kristus i förmåga *att vara* – mer kärleksfulla, ödmjuka, tålmodiga och undergivna.

Genom att vara mer uppmärksamma på vad vi *är* snarare än bara på vad vi *gör*, kan vi öppet och enskilt vara desamma – män eller kvinnor som tillhör Kristus. Vårt inneboende värde är ändå *oberoende* av människors beröm, ja, världen kanske ser oss som "svaga och dåraktiga" (1 Kor 1:27). Men så har vi dessa uppenbarade gudomliga ord: "Kom ihåg att själarna är dyrt aktade i Guds ögon" (L&F 18:10). "Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn" (Rom 8:16).

Gud är oändligt mycket mer intresserad av vår plats i hans rike än av vår plats i ett organisationsschema. Vi kanske bekymrar oss om det område vi kontrollerar, men han är mer intresserad av vår förmåga till självkontroll. Vår Fader vill att vi ska komma hem, med vårt jag som det verkliga betyget!

Trots detta förekommer ofta avund när det gäller pengar, revir eller de "klädnader" och "gödda kalvar" som ges till andra (se Luk 15:22–23).

Sann tillhörighet inträffar när vi vet vilka vi är och vem vi tillhör. Minns ni de populära raderna i *Spelman på taket* om Anatevka? Där "vet var och en vem han är och vad Gud vill att han ska göra" (Joseph Stein, *Fiddler on the Roof* [1964], 3), och vi kan tillägga, "och vad Gud vill att han ska vara".

Ja, vi är fria att välja dessa jordiska belöningar med deras korta livslängd. Framför oss ligger emellertid den stora stund då varje knä ska böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus (se Mos 27:31; L&F 88:104). Då kommer gallerierna och de jordiska tronerna att stå tomma. Till och med den stora och rymliga byggnaden kommer att falla – och det med ett dån (se 1 Ne 8:26–28)! Då kommer också de som levat utan Gud i världen att erkänna att Gud är Gud. Och hans natur och egenskaper bör få oss att vilja tillbe och följa honom.

Är det inte förunderligt, bröder och systrar, att Gud, *som vet allt*, tar sig tid att lyssna till våra böner? Jämfört med detta kosmiska faktum, vad har världen egentligen att erbjuda? En applåd, ett flyende ögonblick av beundran, en blick av gillande från en flyktig Caesar?

Må Gud välsigna oss att se tingen som de verkligen är och som de kommer att bli (se MBJak 4:13; L&F 93:24), och må vi ge ära, heder och pris åt Gud, vilket jag härmed gör, i Jesu Kristi heliga namn. Amen. □

Prästadömets session
7 oktober 2000

"Helga er!"

Äldste Jeffrey R Holland
i de tolv apostlarnas kvorum

"Maningen i alla tidsåldrar – och särskilt i vår tid – är Josuas maning: 'Helga er, ty i morgon skall Herren göra under bland er.'"

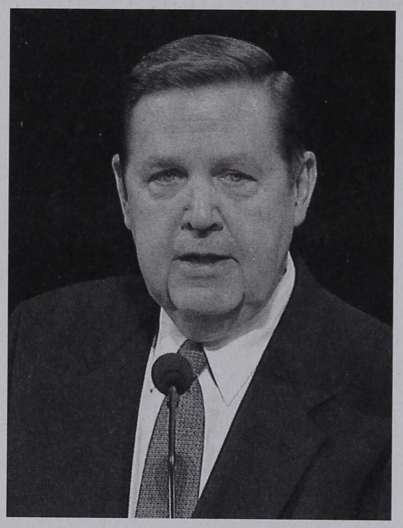

Bröder, jag älskar och hedrar Guds prästadöme och jag känner mig mycket hedrad att stå tillsammans med er som bär det. Mitt budskap i kväll är avsett för oss alla, oavsett vår ålder eller hur länge vi har verkat, men jag vill tala speciellt till diakonerna, lärarna och prästerna i det aronska prästadömet och till de unga och nyligen ordinerade äldsterna inom det melkisedekska prästadömet – ni i det uppväxande släktet som måste vara redo att använda ert prästadöme, ofta i stunder och på sätt som ni inte förväntat er.

I den andan är min maning till er ikväll något som liknar Josuas maning till en tidigare generation prästadömsbärare, unga män och de som inte var så unga, och som behövde utföra ett underverk på sin tid. Till dessa som behövde utföra det forntida Israels största uppgift – att återerövra och återta sitt sedan länge utlovade land – sade Josua: "Helga er, ty i morgon skall Herren göra under bland er."[1]

Låt mig återge en berättelse för er som visar hur snart och hur oväntat den morgondagen kan komma och hur lite tid ni ibland har för att göra brådskande, försenade förberedelser.

På eftermiddagen onsdagen den 30 september 1998, bara för två år sedan förra veckan, var ett fotbollslag i juniorserien i Inkom i Idaho ute på plan för sin onsdagsträning. De hade värmt upp och började spela på allvar. Mörka moln skockade sig, som de ibland gör på hösten, och det började regna lite, men det brydde sig pojkarna inte om – de älskade ju att spela amerikansk fotboll.

Plötsligt kom som från ingenstans en fullständigt bedövande åskknall och skar genom luften på samma gång som blixten lyste upp och bokstavligen elektrifierade hela platsen.

I samma ögonblick stod en ung vän till mig, A J Edwards, då diakon i Portneufs församling i McCammons stav i Idaho, beredd att ta emot bollen, säker på att göra "touchdown" och få poäng i den här lilla träningsmatchen. Men blixten som hade lyst upp himmel och jord träffade A J Edwards och gick genom fotbollshjälmen ända ner till fotsulorna.

Kraften i blixtnedslaget överväl-

Männen i tabernakelkören upplyfter sina röster i dyrkan.

digade alla spelarna, och en del kastades till marken. En spelare förlorade tillfälligt synen och praktiskt taget alla de andra spelarna blev omtumlade och skakade. Instinktivt började de springa mot klubbhuset i betong som låg i närheten av planen. Några av pojkarna började gråta. Många av dem föll på knä och började be. Under tiden låg A J Edwards orörlig på marken.

Broder David Johnson från Rapid Creeks församling i McCammons stav i Idaho rusade fram till spelaren. Han ropade åt tränaren, Rex Shaffer, som var medlem i samma församling: "Jag känner ingen puls. Han har hjärtstillestånd." De båda männen som mirakulöst nog var utbildade akutsjukvårdare, började ge honom hjärt-lungräddning för att försöka rädda hans liv.

Medan männen kämpade höll lagets unge försvarstränare, 18-årige Bryce Reynolds, medlem i Mountain Views församling, McCammons stav, i A J:s huvud. När han såg broder Johnson och broder Shaffer enträget ge hjärt-lungräddning fick han en ingivelse. Jag är säker på att det var en uppenbarelse från himlen i ordets alla bemärkelser. Han mindes en prästadömsvälsignelse som biskopen en gång hade gett hans morfar efter en lika tragisk och lika livshotande olycka åratal tidigare. När han nu höll den unge diakonen i famnen insåg han att han för första gången i sitt liv behövde använda det melkisedekska prästadömet, som han så nyss hade fått, på ett liknande sätt. Som förberedelse för sin nittonårsdag och sin väntande missionskallelse hade unge Bryce Reynolds blivit ordinerad till äldste bara 39 dagar tidigare.

Om han nu uttalade orden hörbart eller bara viskade fram dem, sade äldste Reynolds: "A J Edwards, i Herren Jesu Kristi namn och med det melkisedekska prästadömets kraft och myndighet som jag har, välsignar jag dig att du ska bli frisk. I Jesu Kristi namn. Amen." När Bryce Reynolds avslutade denna korta men intensiva välsignelse, som han gett på en artonårings språk, började A J Edwards andas igen.

Alla fortlöpande böner, underverk och fler prästadömsvälsignelser i samband med händelsen, bland annat en ambulansfärd i hög fart till Pocatello och en nästan utsiktslös räddningsflygtur till brännskadeenheten vid University of Utah, kan familjen Edwards berätta för oss om vid ett senare tillfälle. Det räcker att säga här att en mycket frisk och mycket stark A J sitter här ikväll tillsammans med sin far som min särskilda gäst. Jag talade också nyligen i telefon med äldste Bryce Reynolds som har verkat trofast på sin mission i Texasmissionen Dallas sedan sjutton månader tillbaka. Jag älskar dessa två underbara unga män.

Mina unga vänner i både aronska och melkisedekska prästadömet, alla böner besvaras inte så omedelbart, och inte varje prästadömsvälsignelse kan befalla att någons liv ska återvända eller uppehållas. Ibland är Guds vilja något annat. Men unga män, ni kommer att lära er, om ni inte redan har gjort det, att i skrämmande och till och med farliga ögonblick kommer er tro och ert prästadöme att kräva ert allra bästa, och det bästa ni kan nedkalla från himlen. Ni pojkar i aronska prästadömet använder inte prästadömet på exakt samma sätt som en ordinerad äldste använder det melkisedekska prästadömet, men alla som innehar prästadömet måste vara redskap i Guds hand och för att bli det måste ni, som Josua sade, "helga er". Ni måste vara redo och värdiga att handla.

Det är därför Herren upprepade gånger säger i skrifterna: "Rena er, ni som bär Herrens kärl".[2] Låt mig

berätta för er vad uttrycket "bära Herrens kärl" innebär. Förr i tiden hade det åtminstone två betydelser som båda hade med prästadömets uppgifter att göra.

Den första handlar om att man fann och förde till Jerusalem olika tempelföremål som kung Nebukadnessar hade tagit med sig till Babel. När de handskades med föremålen som de förde med sig tillbaka, påminde Herren dessa forntida bröder om att allt som hade med templet att göra var heligt. När de förde tillbaka dessa olika skålar, fat, koppar och andra kärl till sitt hemland, skulle de därför själva vara lika rena som ceremoniföremålen som de bar.[3]

Den andra betydelsen har med den första att göra. Liknande skålar och redskap användes för rituell rening i hemmet. Aposteln Paulus skrev följande till sin unge vän Timotheos om dem: "I ett stort hushåll finns kärl inte bara av guld och silver utan också av trä och lera" – vilket var vad man använde sig av på Frälsarens tid för att tvätta och rengöra. Men Paulus fortsätter: "Den som gör sig kvitt det onda jag har talat om *blir* ett kärl. . . rent, användbart för sin ägare, färdigt att nyttjas till allt gott. Ge därför inte efter för ungdomliga impulser. Sök . . . rättfärdighet,. . . åkalla Herren med rent hjärta."[4]

I båda dessa skriftställen är budskapet att som prästadömsbärare ska vi inte bara *handskas med* heliga kärl och symboler för Guds makt – som till exempel förbereda, välsigna och dela ut sakramentet – utan vi ska också *vara* ett helgat redskap. Delvis på grund av det vi ska *göra* men än viktigare på grund av det vi ska *bli*, säger profeterna och apostlarna till oss att inte ge efter för ungdomliga begär och åkalla Herren med rent hjärta. De säger åt oss att vara rena.

Vi lever i en tidsålder där renhet är allt svårare att bevara. Med dagens teknik kan även era yngsta bröder och systrar åka runt hela världen innan de är gamla nog att tryggt ta sig över gatan på sin trehjuling. Det som för de flesta i min generation var oskyldiga nöjen som att gå på bio, titta på teve eller läsa en tidning, har idag, med tillgång till videobandspelare, Internet och hemdatorer, blivit *nöjen* fyllda med verklig moralisk fara. Jag kursiverar ordet *nöjen*. Visste ni att det latinska ordet för *nöje* betyder "en förströelse i avsikt att bedra"? Tyvärr är det vad "nöjen" i vår tid återigen blivit i händerna på ärkebedragaren.

Nyligen läste jag en författare som sade: "Våra förströelser, även vår lek, är en allvarlig sak. Det beror på att det inte finns någon neutral mark i universum: Gud och Satan gör båda anspråk på varje kvadratcentimeter och varje bråkdel av en sekund."[5] Jag tror att detta är absolut sant och inget sådant anspråk och motanspråk någonstans är livsviktigare eller tydligare än det som utkämpas för människornas sinnen och moral, de ungas personliga renhet.

Bröder, jag höjer en varnande röst ikväll om att det bara kommer att bli värre. Dörren till eftergivenhet, dörren till liderlighet, vulgaritet och oanständighet tycks öppna sig bara åt ett håll. Den öppnar sig bara vidare och vidare, den tycks aldrig slå igen. En person kan välja att stänga den, men det är alldeles säkert, historiskt sett, att det allmänna begäret och den allmänna policyn inte kommer att stänga den. Nej, den enda riktiga kontroll som finns till hands i moralens värld är den egna självbehärskningen.

Bröder, om ni kämpar med självbehärskningen i det som ni tittar på eller lyssnar till eller i det som ni säger eller i det som ni gör, vädjar jag till er att be er Fader i himlen om hjälp. Be till honom som Enos gjorde, han som förde en kamp inför Gud och kämpade hårt i anden.[6] Kämpa som Jakob gjorde med ängeln, han som vägrade släppa taget tills han fått välsignelsen.[7] Tala med er mamma och pappa. Tala med biskopen. Få den bästa hjälp ni kan få av alla goda människor som finns runt omkring er. Undvik till varje pris dem som frestar er, försvagar er viljestyrka eller förvärrar problemet. Om någon inte känner sig helt värdig i kväll, kan du bli värdig genom omvändelse och Herren Jesu Kristi försoning. Frälsaren grät och blödde och dog för dig. Han har gjort allt för din lycka och frälsning. Han kommer säkerligen inte att undanhålla dig hjälp nu!

Sedan kan du hjälpa andra, som du sänds till, nu och i framtiden, som en som har Guds prästadöme. Du kan då bli vad Herren en gång beskrev som "läkare för kyrkan".[8]

Unga män, vi älskar er. Vi oroar oss för er och vill hjälpa er på alla sätt vi kan. För nästan tvåhundra år sedan skrev William Wordsworth att "världen tar för stor plats i oss". Vad skulle han då säga om det som gör intrång på er själ och era

känslor idag? När vi talar om några av de problem som ni står inför, är vi medvetna om att en stor, stor skara unga män trofast lever efter evangeliet och står beslutsamt inför Herren. Jag är säker på att den stora skaran inbegriper den överväldigande majoriteten av alla som lyssnar ikväll. Men de varningar vi ger några få är viktiga påminnelser också för de trofasta.

Under andra världskrigets svåraste och mest nedslående tid sade Winston Churchill till Englands folk: "Till varje människa kommer . . . det speciella ögonblick när hon bildlikt klappas på axeln och erbjuds möjligheten att göra något specifikt som är unikt för henne och som hon har talang för. Vilken tragedi om hon i det ögonblicket är oförberedd eller okvalificerad för den uppgift som kunde blivit hennes bästa stund."

Dagen kan komma, bröder – jag är faktiskt säker på att den *kommer* – när i en oväntad situation eller i en kritisk stund, blixten så att säga slår ner och ett liv kan ligga i era händer. Var redo när den dagen kommer. Var starka. Var alltid rena. Respektera och vörda det prästadöme ni bär, ikväll och för evigt. Jag bär mitt vittnesbörd om detta verk, om kraften vi har fått att leda det, och att vi måste vara värdiga när vi utövar det. Bröder, jag vittnar för er att maningen i alla tidsåldrar – och särskilt vår tid – är Josuas maning: "Helga er, ty i morgon skall Herren göra under bland er." I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Josua 3:5.
2. Jesaja 52:11; se också 3 Nephi 20:41; L&F 38:42; 133:5.
3. Se Andra Kungaboken 25:14–15; Esra 1:5–11.
4. Andra Timotheosbrevet 2:20–22; kursivering tillagd.
5. C S Lewis, *Christian Reflections*, red Walter Hooper (1967), s 33.
6. Se Enos 1:2–10.
7. Se Första Moseboken 32:24–26.
8. L&F 31:10.

Levande profeter, siare och uppenbarare

Äldste Dennis B Neuenschwander
i de sjuttios presidentskap

"Det finns ett växande gap mellan världens normer och evangeliets och Guds rikes normer, och . . . de levande profeterna undervisar alltid om Guds normer."

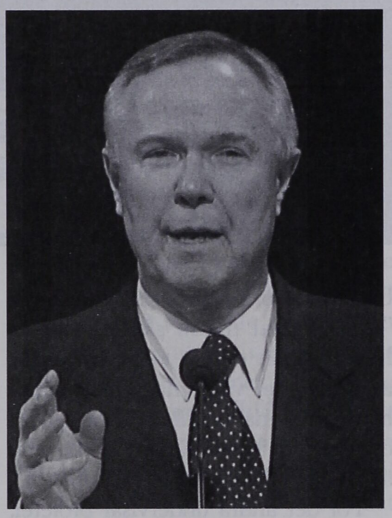

Bröder, i kväll skulle jag vilja berätta om en erfarenhet som betyder mycket för mig. Under söndagseftermiddagens session under generalkonferensen den 6 april 1986 ägde en högtidlig församling rum, vars syfte var att inrösta Ezra Taft Benson som profet, siare och uppenbarare och kyrkans trettonde president. Alla kyrkans medlemmar var inbjudna att delta, antingen i Tabernaklet eller genom radio eller teve. Som familj tog vi emot inbjudan att delta i vårt hem. Med undantag av en son som var på mission, var alla närvarande – en högpräst, en präst, en diakon, en elva år gammal son och min hustru LeAnn. Allt efter direktiv och turordning reste sig var och en av oss som hade prästadömet, och sedan allesammans som familj, för att understödja president Benson.

Varför kallar Herren profeter, siare och uppenbarare? Och hur understödjer vi dem?

Det grundläggande ansvaret som tillhör profeter, siare och uppenbarare, som alla har apostolisk myndighet, är att bära särskilt vittnesbörd om Jesu Kristi namn för hela världen. Den grundläggande kallelsen att vara ett särskilt vittne om hans namn har varit gällande närhelst det har funnits apostlar på jorden. Detta vittnesbörd, som kommer från den Helige Anden genom uppenbarelse, var det centrala i kyrkan under Nya testamentets tid och är det centrala i kyrkan i dag. På pingstdagen bar Petrus ett gediget vittnesbörd om att Jesus från Nasaret "utlämnades . . . spikades fast och dödades" och att han uppstod och "löstes ur dödens vånda", om vilket alla apostlarna kunde vittna.[1] Så kraftfullt var detta vittnesbörd om Jesus Kristus, som uttalades av en levande apostel, att hjärtan förändrades och omkring 3000 personer döptes till sina synders förlåtelse. Vi kan läsa att dessa nyomvända "troget deltog i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna".[2] Denna redogörelse i Apostlagärningarna ger en djup andlig innebörd till de ord som Paulus senare skrev till efesierna, att de som

omfattar evangeliet har ett hem hos Gud och ”har fogats in i den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten.”[3]

I denna återställelsens tidshushållning lärde profeten Joseph Smith att ”De fundamentala principerna i vår religion äro apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och åter uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himmelen. Allt annat, som tillhör vår religion, är endast tillägg till detta.”[4]

I enlighet med det gudomligt föreskrivna ansvaret att bära särskilt vittnesbörd om Jesu Kristi namn för hela världen, har de levande apostlarna i vår tid gett sina vittnesbörd. I tillkännagivandet ”Den levande Kristus”, förkunnar de återställelsen av hans prästadöme och kyrka, vittnar om hans andra ankomst och ”bär, i egenskap av hans vederbörligen ordinerade apostlar, vittne om att Jesus är den levande Kristus, Guds odödlige Son.”[5]

Forntida, liksom nutida apostlar, bär vittne om Jesu Kristi namn för ”intet annat namn skall givas, ej heller någon annan väg eller något annat medel varigenom människobarnen kunna erhålla frälsning än i och genom Kristi namn, hans, som är Herren, den Allsmäktige”.[6]

För det andra undervisar profeter, siare och uppenbarare klart och tydligt om Guds ord, så att alla hans barn må ha nytta av deras lärdomar och välsignas genom att lyda dem. Om Joseph Fielding Smith skrev president Hinckley följande: ”Han talade öppet och rakt på sak. Sådan är en profets uppgift.”[7] Behovet av profetiska lärare som har kunskap om Guds uppenbarade ord och som undervisar om det rakt på sak och utan att ursäkta sig är lika viktigt i vår tid som det någonsin varit. I en förvirrad värld med motstridiga begrepp, skiftande värderingar och självviskt begär efter makt vore det bra om vi noga studerade samtalet mellan Filippos och mannen från Etiopien. När denne man var upptagen av att läsa skrifterna, sprang Filippos bort till honom och frågade: ”’Förstår du vad du läser?’ ’Hur skulle jag kunna det utan att någon vägleder mig?’ svarade mannen.”[8]

Alma sade till Herrens folk:

”Anförtro ej . . . någon att vara eder lärare eller predikant, med mindre han är en gudsman, som vandrar på Herrens vägar och håller hans bud . . . och inga andra än rättskaffens män blevo insatta.

Därför vakade de över folket och närde dem med sådant som främjade rättfärdighet.”[9]

Dessa ord ger en perfekt beskrivning av profeterna, siarna och uppenbararna som leder denna kyrka. De talar Guds ord med skärpa, myndighet och insikt.

För det tredje understödjer vi femton män inte bara som profeter och uppenbarare utan också som siare. Förekomsten av siare bland oss talas det inte mycket om. Ändå ger förmågan att se bortom nutiden kraft och auktoritet till apostoliska vittnesbörd och apostolisk undervisning. Jag hänvisar till två skriftställen som talar om denna viktiga och unika

kallelse. I Mormons bok undervisar Ammon kung Limhi om att:

"En siare kan känna till det som tillhör det förflutna, och likaså det som skall ske i framtiden, och medelst siare skall allting uppenbaras . . . och även sådant, som på intet annat sätt skulle kunna bliva känt."[10]

I Den kostbara pärlan kan vi läsa att Herren instruerade Enok att smörja sina ögon med lera och tvätta dem, så att han skulle kunna se. Enok gjorde det. "Och han såg . . . ting, som icke voro synliga för det naturliga ögat och från den tiden sade man i landet: Herren har uppväckt en siare åt sitt folk."[11]

På frågan vad det är som våra nutida siare uppenbarar som annars inte skulle bli känt, och vad det är de ser som inte är synligt för det naturliga ögat, ger jag ett mycket enkelt svar. Lyssna, begrunda och med en bön i hjärtat beakta vad det är som de undervisar om och vad de gör. När ni gör det kommer ett mönster att framträda som uppenbarar mycket och däri kommer svaret på frågan att finnas.

Nu tillbaka till min familjs upplevelse med den högtidliga församlingen. När inröstningen var färdig sade president Hinckley, som ledde mötet: "Tack bröder och systrar, för ert stöd. Vi känner att ni inte bara har understött oss med era händer utan också med era hjärtan och er tro och era böner, som vi är i så stort behov av, och ber om att ni ska fortsätta att göra så."[12] Bröder, vårt stöd till profeter, siare och uppenbarare ger vi inte genom att bara räcka upp handen, utan desto mera med vårt mod, vårt vittnesbörd och vår tro till att lyssna till, uppmärksamma och följa dem.

Men jag frågar mig själv: Om detta är så tydligt, varför är det då så svårt? Det kanske finns många svar på det, men jag tror att det i själva verket bara finns ett. De flesta svårigheterna kan hänföras till vår önskan att bli mer accepterade av världen än av Gud.

Den levande profetens lärdomar går ofta tvärt emot världens trender.

Vi som sista dagars heliga och bärare av Guds prästadöme måste förstå att det finns ett växande gap mellan världens normer och evangeliets och Guds rikes normer, och att de levande profeterna alltid undervisar om Guds normer. Hur mycket vi än vill att evangeliet anpassar sig till världen så kan det inte det, ska det inte det, har aldrig gjort det och kommer aldrig att göra det.

Så mycket i vår moderna värld är baserat på njutningslystnad, omedelbar vinning och tillfredsställelse, och socialt erkännande till varje pris. Evangeliet och Guds rike är så mycket mer än det. Bland de egenskaper som Gud värdesätter är tålamod, långmodighet, uthållighet, vänlighet och broderlig kärlek, varav inga är kortsiktiga eller utvecklas på ett ögonblick.

Bröder, att ha levande profeter, siare och uppenbarare bland oss och inte lyssna på dem är lika illa som att inte ha några alls. Profeten Jakob hoppades att de ord som inristats med så stor möda på plåtarna av rättfärdiga män skulle mottagas av deras barn med tacksamma hjärtan, och att de skulle kunna lära av dem "med glädje och icke med sorg".[13] Må vi vara visa nog att göra på samma sätt med orden från de levande profeterna, siarna och uppenbararna i vår tid.

Jag bär vittne om den frälsande kraften i Jesu Kristi försoning. Jag bär vittne om levande apostlar, profeter, siare och uppenbarare. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Apostlagärningarna 2:23–24; se också v 32.
2. Apostlagärningarna 2:42.
3. Efesierbrevet 2:20.
4. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 105
5. "Den levande Kristus: apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr 2000, s 3.
6. Mosiah 3:17.
7. *Nordstjärnan*, jul 1992, s 49.
8. Apostlagärningarna 8:30–31.
9. Mosiah 23:14, 17–18.
10. Mosiah 8:17.
11. Moses 6:35–36; se också v 35.
12. Nordstjärnan, okt 1986, s 77.
13. MB Jakob 4:3.

Satans påse med snäppor

Biskop Richard C Edgley
förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

"Ska vi lyssna på Satan, upphovsmannen till alla lögner och bedrägerier . . . ? Eller ska vi tro på en kärleksfull Fader, som är källan till all sanning och lycka?"

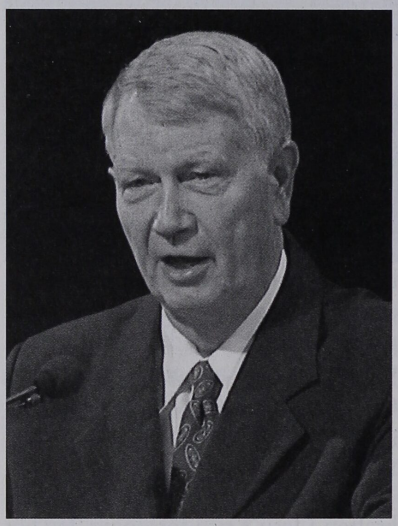

När jag som ung man just avslutat mitt första år på college och behövde tjäna ihop pengar till en efterlängtad mission, tillbringade jag sommaren med att arbeta på nya Jackson Lake Lodge i Jackson Hole, Wyoming. Många ungdomar i college-åldern kom för att arbeta i denna ofördärvade och vackra trakt.

En sådan person var Jill, en ung kvinna från San Francisco i Kalifornien. Eftersom vi trodde att en ung kvinna från en storstad kanske var lite naiv i sin nya omgivning, tyckte jag och några vänner att det var vår skyldighet att lära henne hur det gick till i den verkliga Västern. Vi bestämde oss för att ta henne med på en "snäppjakt". För dem av er som kanske inte vet vad en snäppjakt är, är det ett practical joke, eftersom det inte finns några snäppor, åtminstone inte i västra USA. Verktygen som behövs för en snäppjakt är en käpp och en tygpåse. "Jägaren" får i uppdrag att gå genom snårskogen och slå på buskarna med en käpp medan han eller hon ropar på snäppan med en gäll, fånig röst. De icke-existerande snäpporna ska på så sätt drivas in i tygpåsen.

Vi gav Jill hennes tygpåse och en käpp och ett jaktområde på andra sidan kullen. Planen var att vi skulle återvända till vår utgångspunkt efter cirka 15 minuter, då det var meningen att vi skulle räkna våra snäppor.

När hon inte kom tillbaka på utsatt tid gladde vi oss över att hon tagit jakten på sådant allvar. Efter omkring 30 minuter kände vi att det var dags att rädda henne, förklara skämtet, få oss ett gott skratt och gå och äta middag. Men det visade sig att hon hade tagit snäppjakten mycket allvarligare än vi väntat oss – hon fanns inte i det område hon fått sig tilldelat. Efter att ha sökt ganska ingående runt omkring och ändå inte sett något spår av henne, började vi dra oss in i skogen medan vi ropade på henne så högt vi kunde, men till ingen nytta.

I hopp om att hon kanske gått tillbaka till sovsalarna, gick vi dit och bad några unga kvinnor att söka rätt på henne där, men det var inte heller till någon nytta. Det började nu bli mörkt och vår oro steg. Vi engagerade alla unga män vi kunde få tag i från pojkarnas sovsalar och med ficklampor fortsatte vi sökandet djupt in i skogen. När det blivit riktigt mörkt – och vi blivit rädda, oroliga och hesa av allt ropande – bestämde vi oss för att nu var det dags att berätta om vårt löjliga företag för parkvakterna. Medan vi stod framför sovsalarna och försökte bestämma vilken modig själ som skulle få förmånen att rapportera hennes försvinnande, dök plötsligt Jill upp – inte från sin sovsal utan i stället från en väninnas rum, där hon ätit middag (vilket vi i förbifarten missat) och haft en trevlig kväll med sina vänner. Hennes första ord när hon kom fram till oss sade allt: "Vad tycker ni om att jaga *snäppjägare*?" Jag ska aldrig mer säga något om storstadsbor som tros vara oerfarna eller om hur det går till i den verkliga Västern. Det var vi som blev föremål för skämtet, och jag har aldrig haft någon mer önskan att jaga snäppor.

Men det finns en annan "snäppjakt" som pågår runt omkring oss, och kanske är det vi som är de oerfarna offren. Det är inget practical joke, och det slutar inte med ett gott skratt och lite vänlig kamratanda. Satan är den store bedragaren, lögnaren och fienden till allt som är gott, inklusive vår lycka och vårt välbefinnande. Hans stora önskan är att omintetgöra vår himmelske Faders lycksalighetsplan och göra oss "olyckliga, liksom han själv är" (2 Nephi 2:27). Eftersom han är själva upphovsmannen till och verkställaren av alla bedrägerier, vill han egentligen inbjuda oss att följa med honom på hans snäppjakt, att fylla våra påsar med spänning, nöjen, popularitet och det så kallade "goda livet". Men hans löften är lika inbillade som den icke-existerande snäppan. Vad han verkligen erbjuder är lögner, förtvivlan, andligt förfall och förlorad självkänsla.

Satans försäljningsknep när han skickar ut oss att fylla våra påsar är ”ät, drick och var glad, ty i morgon skola vi dö” (se 2 Nephi 28:7). Hans inbjudan kanske verkar lockande och övertygande. Nephi säger att Satans försäljningsteknik går ut på att ”lugna”, ”smickra” och ”invagga” medan han förklarar att ”allt är väl” (se 2 Nephi 28:21–22). Bland annat vill Satan få oss att lägga omoral i alla dess former i våra påsar, däribland pornografi, språk, klädsel och uppträdande. Men sådana onda gärningar leder till känslomässiga kval, förlorad andlighet, förlorad självaktning och förlorad möjlighet till en mission eller ett tempeläktenskap och ibland till och med till oönskad graviditet. Satan vill göra oss till slavar genom att få oss att lägga droger, sprit och tobak och andra beroendeframkallande beteendesätt i våra påsar.

Satan säger att sådana saker är okej och att ”alla gör det”. Han säger att de gör oss populära och accepterade. Satans lögner kan vara mycket lockande, särskilt i det kritiska skede i livet när unga människor har behov av att bli accepterade och omtyckta.

Det finns emellertid vissa ledtrådar som är vägledande för vad vi bör undvika att lägga i våra påsar. Ni kommer att känna igen ledtrådarna eftersom de är vanliga och välkända. Exempel på ledtrådar är:

- ”Alla gör det.”
- ”Ingen får veta något.”
- ”Det skadar ingen.”
- ”Bara en gång gör inget.”
- ”Än sen då?”
- ”Du kan omvända dig senare och ändå gå på mission och gifta dig i templet.”
- ”Kristus sonade dina synder. Han förlåter dig.”

När sådana rättfärdiggörelser sker, antingen rent ut från andra eller antydningar genom frestarens viskningar, så se upp. Lyssna inte. Experimentera inte. Gör det bara inte.

Gud, vår kärleksfulle Fader, källan till all sanning, har varnat oss för Satans list. Lyssna till vad Herren har sagt genom sina profeter:

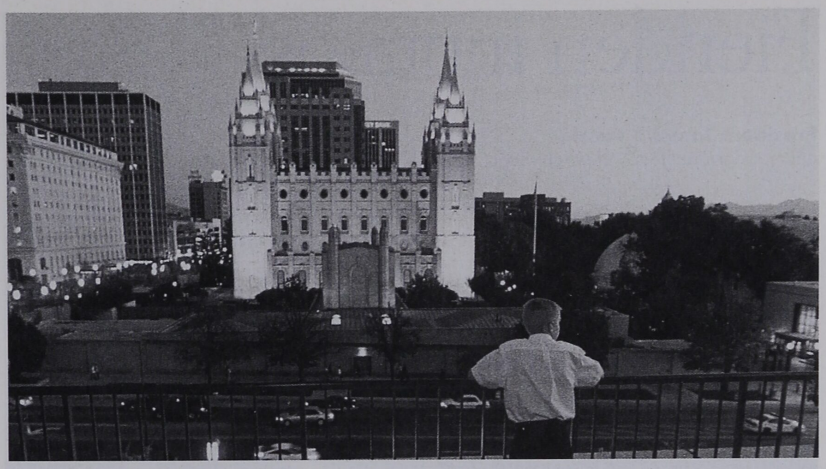

Salt Lake-templet i skymningen som det ser ut från konferenscentrets terrass.

- Paulus lärde de heliga i Korinth: ”Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er? Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt” (1 Kor 3:16–17).
- Jakob varnade nephiterna i forna dagar: ”Men ve, ve eder, som icke ären renhjärtade utan ären orena inför Gud på denna dag” (Jakob 3:3).
- Alma påminde sin egensinnige son, Corianton, angående sexuell orenhet: ”Vet du icke, min son, att sådant är en vederstygglighet för Herrens ansikte?” (Alma 39:5). Han sade också till Corianton att ”ogudaktighet aldrig är lycksalighet” (Alma 41:10).

Om vi tror att dessa varningar bara var för dem på Bibelns tid, lyssna då på vad vår nutida profet, president Gordon B Hinckley, har sagt: ”Oaktat den så kallade ’nya moralen’, oaktat de mycket omdiskuterade förändringarna ifråga om moralisk standard, finns det ingen fullgod ersättning för dygd. Guds normer kan bestridas överallt i världen, *men Gud har inte upphävt sina bud*” (*Liahona*, okt 1999, s 26–27; kursiveringen tillagd).

Så vi frågar oss själva: ”Vem ska vi tro på i vårt sökande efter lycka och välbefinnande?” Blir det Satan, upphovsmannen till alla lögner och bedrägerier, vars enda mål är att förgöra oss? Eller ska vi tro på en kärleksfull Fader, som är källan till all sanning och lycka, vars enda mål är att belöna oss med sin eviga kärlek och glädje?

Vi kanske kommer från enkla förhållanden, har begränsad utbildning och kanske till och med anser oss ha uträttat föga världsligt sett. Och på grund av Satans list, kan vi ibland känna oss oviktiga, betydelselösa eller oförmögna. Men låt oss aldrig glömma att vi är de som utvalts att bära Guds prästadöme, vi är hans kallade, ordinerade representanter och det gör oss betydelsefulla.

Tack vare hans prästadöme har vi fått kraft. Vi är kungligheter. Och vi har kraft att skilja mellan Satans snäppor och Guds sanna lycksalighetsprinciper. Eftersom vi vet vilka vi är och eftersom vi har förlänats den Helige Anden och bemyndigats med hans prästadöme, har vi kraft att helt enkelt säga: ”Nej, Satan. Jag ska inte bli något offer för din bedrägliga, illvilliga och ofta dödliga snäppjakt.” Jag vittnar om att ”ogudaktighet aldrig [var] lycksalighet” (Alma 41:10) och att ogudaktighet aldrig blir lycksalighet. Vidare vittnar jag om att vi endast kan få lycka och självrespekt genom att leva efter hans principer som skapade lycksalighetsplanen. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

Fienden inom oss

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

"Vi behöver alla öva oss på att bli modiga, disciplinerade och lojala män i prästadömet som är redo att med rätt vapen kämpa mot det onda och segra."

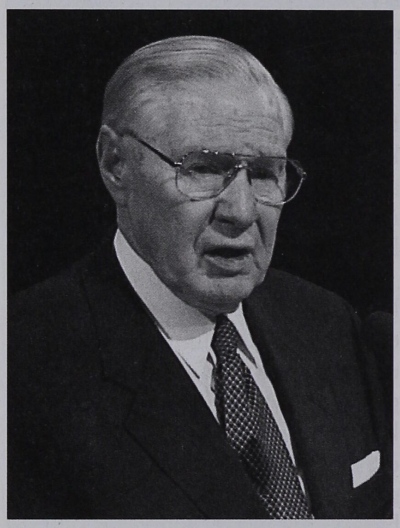

Mina kära bröder i prästadömet, jag önskar uttrycka min kärlek och uppskattning för var och en av er. Vi är tacksamma för allt ni gör för att föra detta heliga verk ut i hela världen. Jag känner mig ödmjuk och hedrad över att få vara en av er.

Långt innan jorden blev till begynte ett stort krig i himlen mellan styrkorna för det goda och det onda.[1] Idag rasar det kriget häftigare än någonsin. Satan är fortfarande kapten över ondskans härskaror. Han frestar oss fortfarande på samma vis som han frestade Mose när han sade: "Du människoson, tillbed mig."[2] Som prästadömsbärare utgör vi rättfärdighetens stora armé som ska bekämpa Lucifers styrkor. Vi behöver alla öva oss på att bli modiga, disciplinerade och lojala män i prästadömet som är redo att med rätt vapen kämpa mot det onda och segra. Paulus sade att dessa vapen består av "rättfärdighetens pansar", "trons sköld", "frälsningens hjälm" och "Andens svärd som är Guds ord".[3]

Ikväll vill jag tala om striden som var och en av oss kämpar inom oss själva. President Joseph F Smith lärde: "Vår första fiende finner vi inom oss själva. Det är förnuftigt att först övervinna denna fiende och underkasta oss Faderns vilja och strikt åtlyda de principer för livet och frälsningen som han givit för människornas frälsning."[4] Enkelt uttryckt betyder detta att vi behöver stärka det goda inom oss och övervinna Satans frestelser. Pejlanläggningen är pålitlig. Alma säger: "Allt som är gott kommer från Gud och allt som är ont från djävulen."[5]

Robert Louis Stevenson beskrev denna ständiga kamp mellan det goda och det onda i den klassiska romanen om doktor Jekyll och mister Hyde. Historien förtäljer att i början var "doktor Jekyll en mycket högaktad läkare i London, en god och vänlig man, som i sin ungdom visat en böjelse för det onda, vilket han dock lyckades undertrycka. Han var intresserad av läkemedel och råkade upptäcka en drog som gjorde det möjligt för honom att ändra sin yttre skepnad till en motbjudande dvärg, som förkroppsligade det onda, som han kallade mister Hyde. En liknande dosering tillät honom att återvända till den vänlige läkarens form och personlighet. Läkaren omvandlade sig upprepade gånger till mister Hyde och gav därigenom större och större kraft åt den sidan av sin karaktär. Det blev nu allt svårare för Jekyll att återvända till sin ärbara skepnad och han upptäckte att han allt oftare blev Hyde utan att använda någon drog."[6] Som mister Hyde begår han ett mord, och när drogen inte länge kan återställa honom till den vänlige doktor Jekyll, uppdagas sanningen och Hyde tar sitt liv. Missbruket av droger förstörde hans liv. Det kan det också göra i verkliga livet.

Nyckeln till att aldrig bli en ond och ogudaktig mister Hyde är att bestämma sig för att inte ge efter för förgörande frestelser. Experimentera aldrig någonsin med något vanebildande ämne. Använd aldrig tobak i någon form och inta aldrig några andra förslavande ämnen. Håll er borta från berusande spritdrycker. Missbruk för med sig tragiska följder som är mycket svåra att övervinna.

Välsignelser kommer när vi är sanna mot våra principer. När jag var president för Cottonwoods stav, var doktor Creed Haymond en av stavens patriarker. Ibland bar han ett starkt vittnesbörd om visdomsordet. Som ung man var han kapten för friidrottslaget vid ett universitet i Pennsylvania. 1919 inbjöds broder Haymond och hans lag till den årliga tävlingen som Inter- Collegiate Association anordnade. Kvällen före tävlingen beordrade lagets tränare, Lawson Robertson, som tränade flera olympiska lag, lagmedlemmarna att dricka lite sherry. På den tiden hade tränarna den felaktiga uppfattningen att vin var bra för muskler som blivit hårda under sträng träning. Alla de andra lagmedlemmarna drack sherryn, men broder Haymond vägrade för hans föräldrar hade undervisat honom om visdomsordet. Broder Haymond blev mycket ängslig för han ville inte vara olydig mot sin tränare. Han skulle tävla mot världens snabbaste män. Tänk

om han nästa dag gjorde dåligt ifrån sig? Hur skulle han då kunna se sin tränare i ansiktet?

Nästa dag kände sig resten av lagmedlemmarna mycket sjuka och fick dåliga tider. En del var till och med för sjuka för att springa. Broder Haymond kände sig emellertid bra och vann 100 och 200-meterslöppen. Hans tränare sade: "Du har just sprungit 200 meter fortare än någon annan någonsin gjort." Den kvällen och i resten av livet var Creed Haymond tacksam för sin enkla tro på att hålla visdomsordet.[7]

I militärtjänsten under andra världskriget umgicks jag med några fina unga män med lysande framtidsutsikter. Men så småningom såg jag hur några av dem vände sig bort från doktor Jekylls ärbara, gudfruktiga egenskaper och hemföll åt mister Hydes lumpenhet. För några av dem började det med att de drack kaffe för att vattnet smakade illa, och vattenreningstabletterna hade också en obehaglig smak. Kaffedrickandet fick några att ta en öl då och då. Alla soldater som var stationerade utomlands fick en ranson cigaretter och ibland en flaska whisky som var värda mycket pengar.

President George Albert Smith gav en gång följande råd: "Om du går över gränsen till Satans sida en enda tum, är du i frestarens våld, och om han lyckas, kommer du inte att vare sig kunna tänka eller ens resonera på rätt sätt, därför att du har förlorat Herrens Ande."[8] En del soldater höll sig på den säkra sidan av gränsen och experimenterade aldrig eller drev handel med dessa vanebildande ämnen, fastän vi fick dem gratis. Men andra smakade på cigaretterna eller alkoholen som avkoppling från krigets utmaningar. Några lockades även in i omoralen, i tron att krigets påfrestningar rättfärdigade att de övergav sina normer och lät mister Hydes sida i deras personligheter ta överhanden.

Efter kriget märkte de som blivit beroende av tobak, alkohol och omoral att det inte var någon lätt sak att bli av med dessa dåliga vanor. De unga männen som i början haft sådana möjligheter gick över gränsen en tum i taget. De berövade sig och sina familjer den utlovade lyckan och fick istället uppleva skilsmässor, uppbrutna familjer och hjärtesorger .

Besökare i en av trapporna från konferenscentrets terrasser till gatuplanet.

De som aldrig sänkte sina normer föll inte offer för dessa missbruk. De klarade sig igenom denna påfrestande tid i livet och blev starkare och mer redo att leva produktiva, föredömliga och lyckliga liv som trofasta fäder och far- och morfäder till rättfärdiga familjer. De har också verkat som hedrade och högaktade ledare i kyrkan och i samhället.

En annan falsk filosofi som tilltalar mister Hydes sida av vår natur är att det inte är farligt att ta en titt på pornografi. Detta är en hemsk villfarelse. Pornografi är lika vanebildande som kokain eller någon annan olaglig drog. Nyligen fick jag ett hjärtslitande brev från en utesluten man, vars själ var fylld av sorg och ånger. Med hans tillåtelse citerar jag följande från hans brev: "Jag hoppas att det här brevet bekräftar för alla dem som tvivlar att förstörelsens stig endast skördar sorg och smärta och att ingen synd är värd det priset."

Han fortsätter med att säga: "Jag har dragit bedrövelse och sorg över mig själv. Först nu inser jag till fullo det stora fördärv jag ådragit mig. Inget självviskt eller lystet begär i världen är värt förlusten av medlemsskapet i kyrkan. Jag har orsakat min hustru och mina två underbara barn en förfärlig

En kvinna inne i konferenscentret iakttar vattenkaskaderna i fontänen på taket utanför ett fönster på södra sidan.

sorg. Jag är tacksam för min hustrus stora ansträngningar att hjälpa mig övervinna mina synder. Min hustru har blivit offer för mina synder och har varit tvungen att uthärda stor sorg och stort lidande. Jag längtar efter den dag när jag åter kan bli medlem i Herrens kyrka och efter att min familj kan bli en evig familj."

Brevet fortsätter med ett erkännande: "Mina synder är ett direkt resultat av att jag tidigt i barndomen fick en böjelse för pornografi. Utan tvekan är pornografi vanebildande och ett gift. Om jag hade lärt mig tidigt i livet att utöva självdisciplin, hade jag varit medlem i kyrkan idag."

En av mister Hydes villfarelser är det som några felaktigt kallar "på förhand planerad omvändelse". Det finns ingen sådan lära i denna kyrka. Det kanske låter lockande, men i själva verket är det ett livsfarligt och falskt begrepp. Syftet med det är att få oss att tro att vi medvetet och avsiktligt kan begå en överträdelse med baktanken att vi, om vi snabbt omvänder oss, ändå kan åtnjuta evangeliets alla välsignelser, till exempel tempelvälsignelser eller en mission. Sann omvändelse kan vara en lång och smärtsam process. Denna dåraktiga lära förutsågs av Nephi:

"Och många andra skola säga: Låtom oss äta, dricka och vara glada men låtom oss dock frukta Gud – han urskuldar den som gör en liten synd. Ja, ljugen litet, dragen fördel av en för hans ords skull, gräven en grop för eder granne, ty det gör intet till saken. Gören allt detta, ty i morgon skola vi dö och om så är, att vi befinnas skyldiga, skall Gud tilldela oss några få rapp och till sist skola vi bliva frälsta i Guds rike."[9]

Om alla dem som lär ut denna lära säger Herren: "De heligas blod skall ropa ur jorden emot dem."[10] Detta beror på att alla våra förbund inte bara måste erhållas genom förordningar, de måste också beseglas av löftets helige Ande för att bestå i evighet.[11] Denna gudomliga godkännande-stämpel sätts bara på våra förordningar och förbund genom vår trofasthet. Den falska idén om en så kallad på förhand planerad omvändelse är bedräglig, men man kan inte bedra löftets helige Ande.

Några människor bär ärbarhetens och den yttre rättfärdighetens mask, men lever under falska förespeglingar och tror att de som doktor Jekyll kan leva ett dubbelliv och aldrig bli upptäckta. Jakob sade: "En människa med delad håg . . . går ostadigt fram på alla sina vägar."[12] I Mormons bok läser vi om Corianton som gick på mission till zoramiterna med sin far och bror. Hans dubbelnatur fick honom att överge missionsverksamheten och hans far att utropa: "O min son, huru stor ogudaktighet du har bringat över zoramiterna, ty när de sågo ditt uppförande, vägrade de att tro på mina ord."[13]

Skenheliga människor är sådana som utåt bär godhetens mask men i hjärtat utövar ondska och falskhet. Sådana var de skriftlärda och fariseerna som kom till Frälsaren och låtsades ha samvetskval och söka hans råd. "Mästare," sade de med ett smickrande tonfall, "vi vet att du är uppriktig och verkligen lär oss Guds väg. Du faller inte undan för någon och ser inte till personen."

Med sådana försåtliga ord hoppades de överrumpla honom när de frågade honom: "Säg oss vad du anser: är det rätt eller inte att betala skatt till kejsaren?"

Deras fråga var laddad med ondskefullt uppsåt för en av de mest förargelseväckande romerska lagarna var kapitationsskatten. Om han hade svarat "ja", kunde fariseerna ha beskyllt honom för att vara illojal mot judarna. Om han hade svarat "nej" kunde han ha anklagats för uppvigling. Men "Jesus märkte deras onda avsikt och sade: 'Hycklare, varför vill ni sätta mig på prov?'"

Han bad dem visa honom ett mynt och frågade sedan: "Vems bild och namn är det här?" De svarade: "Kejsarens". Och han fick tyst på de skenheliga fariseerna genom sitt klassiska svar: "Ge då kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud."[14] Vi är i världen, men vi får inte övervinnas av hyckleriet och villfarelsen som finns där.

Sanningen om vilka vi är och vad vi gör kommer till sist att uppdagas. Herren har gett oss denna allvarliga påminnelse: "Ty deras ogudaktighet skall kungöras från hustaken, och deras hemliga gärningar skola uppenbaras."[15] Eftersom vi lever i en moraliskt okänslig omgivning är det svårt för oss att säga till oss själva och till andra att våra gärningar inte är rättfärdiga.

Bröder, vi kan skydda oss mot fienden inom var och en av oss genom att använda oss av Guds prästadömes skyddande mantel. Var och en av oss behöver låta det heliga prästadömets stora krafter bli verksamma i vårt liv. Detta betyder att vi dagligen använder denna gudomliga myndighet till att välsigna andra när vi går ut som hemlärare, utför förordningar eller håller hemafton. Som grupp har vi

en mission att föra frälsningens budskap till världen, och den missionen utför vi under ledning av vår president, Gordon B Hinckley, som innehar alla prästadömets nycklar på jorden i vår tid. Men vi kan inte uppfylla den missionen om vi inte var och en vinner seger över kampen inom oss själva. När vi gör det kan vi sätta på oss hela Guds rustning och få de välsignelser som utlovas i prästadömets ed och förbund. Herren har lovat att "alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig . . . och den som mottager mig, mottager min Fader,

och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom."[16]

Upphöjelse i vår Faders rike innefattar riken, troner, herradömen, furstendömen och makter som fortsätter att tillväxa i all evighet.[17] Att vi alla måtte sträva efter att övervinna fienden inom oss så att vi kan få alla dessa välsignelser, ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Upp 12:4–9; Moses 4:1–4; Abraham 3:24–28; L&F 39:36–38; Jes 14:12–20; Luk 10:18.
2. Moses 1:12.
3. Ef 6:14–17.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1998), s 374.
5. Alma 5:40.
6. *Thesaurus of Book Digests* (1949), s 206.
7. Se Joseph J Cannon, "Speed and the Spirit", *Improvement Era*, okt 1928, s 1001–1007.
8. *Sharing the Gospel with Others*, red Perston Nibley (1948), s 43.
9. 2 Nephi 28:8.
10. 2 Nephi 28:10.
11. Se L&F 132:7.
12. Jak 1:8.
13. Alma 39:11.
14. Matt 22:16–21.
15. L&F 1:3.
16. L&F 84:35, 37–38.
17. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s 72.

Kallelsen att tjäna

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

"Jag vördar den allsmäktige Gudens prästadöme. Jag har bevittnat dess kraft. Jag har sett dess styrka. Jag har förundrats över de underverk det har åstadkommit."

Vilken förmån jag har som får stå framför er i kväll här i detta storartade konferenscenter och inför församlingar i hela världen. Vilken mäktig samling prästadömsbärare!

Mitt ämne handlar om de ord som talades genom profeten Joseph Smith och som finns i kapitel 107 i Läran och förbunden. De gäller oss alla, vare sig vi bär det aronska eller det melkisedekska prästadömet: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."[1]

President Wilford Woodruff sade: "Alla prästadömets organisationer besitter kraft. Diakonen har kraft genom det prästadöme som han bär. Det har också läraren. De har kraft att gå till Herren i bön och få sina böner hörda och besvarade, likaväl som profeten, siaren eller uppenbararen . . . Det är genom detta prästadöme som människor förlänas olika förordningar, så att deras synder blir förlåtna och de blir återlösta. Det är för detta ändamål som det har uppenbarats och beseglats på våra huvuden."[2]

De som bär det aronska prästadömet bör ges tillfällen att ära sina kallelser inom detta prästadöme.

När jag till exempel blev ordinerad till diakon framhöll vår biskop det heliga ansvar vi hade att dela ut sakramentet. Han betonade lämplig klädsel, ett värdigt uppträdande och vikten av att vara ren "inuti och utanpå".

När vi undervisades om hur man delar ut sakramentet, fick vi veta att vi hjälpte varje medlem att förnya sitt dopförbund, med åtföljande ansvar och välsignelser. Vi fick också veta hur vi skulle hjälpa en viss broder, Louis, som var förlamad, så att han skulle få möjlighet att ta del av de heliga symbolerna.

Jag minns tydligt när jag fick uppgiften att dela ut sakramentet till raden där Louis satt. Jag var tveksam när jag närmade mig denne underbara broder och sedan såg jag hans leende och ivriga uttryck av tacksamhet som visade hans önskan att ta del av sakramentet. Jag höll brickan i min vänstra hand, tog en brödbit och lade den mellan hans läppar. Vattnet gavs senare på samma sätt. Det kändes som om jag var på helig mark. Och det var jag verkligen. Privilegiet att

dela ut sakramentet till Louis gjorde oss alla till bättre diakoner.

Ni ädla ledare för unga män, ni står vid vägskäl i de människors liv som ni undervisar. Inristat på väggen i Stanford-universitets Memorial Church står följande sanning: "Vi måste lära våra ungdomar att allt som inte är evigt är för kort och att allt som inte är oändligt är för litet."[3]

President Gordon B Hinckley betonade vårt ansvar när han sade: "I detta verk måste det finnas förpliktelser. Det måste finnas hängivenhet. Vi är engagerade i en stor, evig strid som rör Guds söners och döttrars själar. Vi är inte på väg att förlora. Vi är på väg att vinna. Vi kommer att vinna om vi förblir trofasta och sanna . . . Herren har inte bett oss om någonting vi inte kan uträtta med tro."[4]

Bröder, har varje ordinerad lärare fått uppgiften att vara hemlärare? Vilket tillfälle att förbereda sig för mission. Vilken förmån att få lära sig vad plikt är. En pojke slutar automatiskt att tänka på sig själv när han får uppgiften att "vaka över" andra.

Och hur är det med prästerna? Dessa unga män har tillfälle att välsigna sakramentet, att fortsätta med sina plikter som hemlärare och att delta i dopets heliga förordning.

Vi kan stärka varandra. Vi har förmågan att uppmärksamma de ouppmärksammade. När vi har ögon som ser, öron som hör och hjärtan som förstår och känner, kan vi sträcka ut en hand och rädda dem som vi har ansvar för.

Från Ordspråksboken kommer rådet: "Ge akt på den stig där din fot går fram."[5]

Jag vördar den allsmäktige Gudens prästadöme. Jag har bevittnat dess kraft. Jag har sett dess styrka. Jag har förundrats över de underverk det har åstadkommit.

För 50 år sedan kände jag en ung man, en präst, som hade det aronska prästadömets myndighet. Som biskop var jag hans kvorumpresident. Robert stakade sig och stammade okontrollerat. Hans förlägenhet, blygsel, rädsla för sig själv och alla andra gjorde att talfelet blev förödande för honom. Han fullföljde aldrig en uppgift. Han såg aldrig någon i ögonen. Han tittade alltid ner. Men en dag accepterade han, tack vare en serie ovanliga omständigheter, uppdraget att utföra prästadömsansvaret att döpa en person.

Jag satt bredvid honom i doprummet i tabernaklet i Salt Lake City. Han var klädd i oklanderligt vitt, förberedd för förordningen han skulle utföra. Jag lutade mig mot Robert och frågade hur han kände sig. Han tittade ner i golvet och stammade, nästan helt obegripligt, att det kändes hemskt.

Vi bad båda innerligt att han skulle kunna klara av sin uppgift. Sedan läste kamrern upp orden: "Nancy Ann McArthur kommer nu att döpas av Robert Williams, som är präst."

Robert steg upp, gick ned i dopfunten, tog lilla Nancy i handen och ledde henne ned i det vatten som renar människans liv och ger andlig pånyttfödelse. Han uttalade orden: "Nancy Ann McArthur, med fullmakt av Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn. Amen." Han stakade sig inte en enda gång! Han stammade inte en enda gång! Ett nutida under hade bevittnats. Robert utförde sedan dopförordningen för två eller tre andra barn på samma sätt.

I omklädningsrummet, när jag gratulerade Robert, väntade jag mig att höra honom tala på samma oavbrutna sätt. Jag hade fel. Han tittade ner och stammade fram sin tacksamhet.

Jag vittnar i kväll för var och en av er bröder, att när Robert handlade med det aronska prästadömets myndighet, talade han med kraft, med övertygelse och med himmelsk hjälp.

Vi måste ge trosstärkande erfarenheter till våra unga män som bär det aronska prästadömet. De söker efter möjligheten vi har haft, att känna hur Herrens Ande hjälper dem.

Jag minns när jag fick uppdraget att hålla mitt första tal i kyrkan. Jag hade friheten att välja mitt ämne. Jag har alltid tyckt om fåglar, så jag tänkte på fiskmåsmonumentet. Som en del av förberedelserna gick jag till tempelområdet och tittade på monumentet. Först attraherades jag av alla slantarna som låg i vattnet omkring monumentet. Jag undrade hur de skulle kunna plockas upp och vem som skulle göra det. Men jag hade ingen tanke på att själv ta upp dem. Sedan tittade jag upp på fiskmåsarna överst på monumentet. I mitt pojkaktiga sinne försökte jag föreställa mig hur det skulle vara att vara pionjär och få se det första årets skörd av dyrbar säd uppslukas av gräshoppor, och sedan få se fiskmåsarna med sina vida vingar sänka sig ned över fälten och äta upp gräshopporna. Jag älskade den berättelsen. Jag satte mig ned med en blyertspenna i handen och skrev ett två och en halv minuter långt tal. Jag har aldrig glömt fiskmåsarna. Jag har aldrig glömt gräshopporna. Jag har aldrig glömt hur mina knän skakade när jag höll talet. Jag har aldrig glömt hur det kändes att få uttrycka några av mina innersta känslor verbalt i talarstolen. Jag vill understryka att det är viktigt att vi ger det aronska prästadömet möjlighet att tänka, att tala och att tjäna.

President O McKay sade: "Gud hjälpe oss alla att vara sanna mot prästadömets ideal – det aronska och det melkisedekska. Må han hjälpa oss att ära våra kallelser och att inspirera män genom våra handlingar – inte bara medlemmar i kyrkan, utan alla män överallt – att leva mer upphöjda och bättre liv, att hjälpa dem alla att bli bättre makar, bättre grannar, bättre ledare, under alla omständigheter."[6]

Världen verkar ha släppt från trygghetens ankarfäste och drivit bort från fridens hamn. Frigjordheten, omoralen, pornografin och kamrattryckets makt gör att många kastas omkring på ett hav av synd och krossas mot de skarpa rev som bortkastade möjligheter, förspillda välsignelser och krossade drömmar utgör.

En del frågar kanske oroligt: ”Finns det en väg till trygghet?” ”Kan någon leda mig?” ”Finns det något sätt att undkomma en hotande undergång?” Svaret, bröder, är ett rungande: ”Ja!” Sök efter Herrens fyrtorn. Det finns ingen dimma så tät, ingen natt så mörk, ingen storm så hård, ingen sjöman så vilsekommen att inte skenet från Herrens fyr kan rädda honom. Det vägleder genom livets stormar. Herrens fyrtorn skickar ut ljussignaler som genast kan uppfattas och som aldrig sviker.

Det finns många sådan signaler. Jag ska bara nämna tre. Lägg noga märke till dem. Upphöjelsen kan vara beroende av dem – både er och min:

För det första: Bön ger frid.

För det andra: Underverk föregås av tro.

För det tredje: Ärlighet varar längst.

Först, angående bön – Adam bad, Jesus bad, Joseph bad. Vi känner till resultaten av deras böner. Han som märker om en sparv faller hör säkerligen våra hjärtans böner. Tänk på löftet: ”Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om.”[7]

Därefter: underverk föregås av tro. Det har alltid varit så och kommer alltid att vara så. Det regnade inte när Noa befalldes att bygga arken. Det syntes ingen vädur i snåren när Abraham förberedde sig för att offra sin son Isak. Två himmelska personer hade ännu inte visat sig när Joseph knäböjde och bad. Först prövades tron – sedan skedde underverket.

Kom ihåg att tro och tvivel inte kan existera i sinnet samtidigt, det ena fördriver det andra. Kasta ut tvivlet. Bygg upp tron.

Slutligen, ärlighet varar längst. Jag lärde mig denna sanning på ett dramatiskt sätt under militärtjänsten när jag var i flottan för femtiofem år sedan. Efter de första veckornas träning långt hemifrån fick vi höra den glada nyheten att vi skulle få vår första permission och kunna besöka San Diego. Alla var mycket entusiastiska över detta avbrott. När vi var klara att kliva på bussarna som skulle ta oss in till stan, befallde befälhavaren: ”Alla ni män som kan simma ställer er här borta. Ni kommer att få åka in till San Diego på permission. De av er som inte kan simma ställer upp er där borta. Ni ska gå till simbassängen och få en simlektion. Först därefter får ni er permission.”

Jag hade simmat i nästan hela mitt liv, så jag beredde mig på att gå på bussen till stan. Men då sade sergeanten till vår grupp: ”En sak till innan vi går på bussarna. Följ efter mig. Framåt marsch!” Han marscherade med oss rakt fram till simbassängen,

lät oss ta av kläderna och stå vid kanten av den djupa änden i bassängen. Sedan sade han: "Hoppa i och simma till andra sidan av bassängen." I denna grupp, där alla antogs kunna simma, fanns det omkring tio som trodde att de kunde lura någon. De kunde egentligen inte simma. Ner i vattnet hoppade de, frivilligt eller på annat sätt. Katastrofen var ett faktum. Befälen lät dem sjunka under vattnet en eller två gånger innan de räckte ner en bambustav för att föra dem i säkerhet. Med några få väl valda ord sade de sedan: "Detta fick er att lära er att tala sanning!"

Vad tacksam jag var att jag hade talat sanning, att jag kunde simma och lätt kom över till andra sidan av bassängen. Sådana läxor lär oss att vara ärliga – ärliga mot tron, ärliga mot Herren, ärliga mot våra makar, ärliga i allt som är heligt för oss. Den läxan har jag aldrig glömt.

Herrens fyrtorn vägleder oss till trygghet och evig glädje medan vi vägleds av dess osvikliga signaler:

Bön ger frid.

Underverk föregås av tro.

Ärlighet varar längst.

Jag vittnar för er denna kväll att Jesus verkligen är Kristus, vår älskade Återlösare och Frälsare. Vi leds av en Allsmäktig Guds profet – president Gordon B Hinckley. Jag vet att ni har samma övertygelse.

Jag slutar med att läsa ett enkelt men djupsinnigt brev som återspeglar vår kärlek till vår profet och hans ledarskap:

"Käre president Monson!

För fem år sedan inröstades president Hinckley som profet, siare och uppenbarare. För mig blev det en alldeles särskild händelse när du bad om medlemmarnas understödjande röst.

Just den morgonen behövde jag köra in hö till min boskap. Jag njöt av konferensen från min bilradio. Jag hade hämtat höet, backat in i ladan och höll på att kasta ner höbalar från flaket. När du bad bröderna i prästadömet, 'var ni än är', att bereda sig på att understödja profeten, undrade jag om du menade mig. Jag undrade om Herren skulle bli förnärmad för att jag var svettig och täckt av damm. Men jag tog dig på orden och klev ner från lastbilen.

Jag ska aldrig glömma hur det kändes att stå där ensam i ladan, med hatten i handen, svetten rinnande nerför ansiktet och armen uppsträckt för att understödja president Hinckley. Tårar blandades med svett när jag satt i flera minuter och tänkte på denna heliga händelse."

Han fortsatte:

"I livet befinner vi oss på speciella platser när händelser av stor betydelse inträffar. Det har jag gjort, men ingen har varit mer andlig och kär och minnesvärd än den morgonen i ladan där bara korna och en skimmelfärgad häst tittade på.

Vänligen,

Clark Cederlof"

President Hinckley, vi prästadömsbröder i kyrkan älskar och understödjer dig. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. L&F 107:99.
2. *Millennial Star*, 22 sep 1890, s 595–596; kapitaliseringen moderniserad.
3. Se Conference Report, okt 1952, s 17.
4. *Nordstjärnan*, jan 1987, s 36.
5. Ords 4:26.
6. I Conference Report, okt 1967, s 97.
7. Jak 1:5.

”Och stor frid skall dina barn då ha”

President Gordon B Hinckley

”När det gäller er lycka, när det gäller det som gör er stolta eller ledsna, kommer ingenting, jag upprepar, ingenting, att ha en så djup inverkan på er som hur era barn artar sig.”

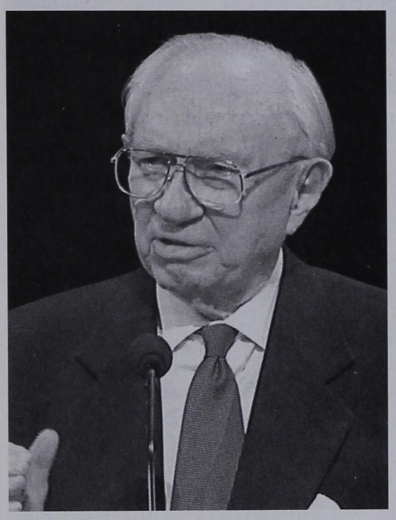

De unga männen här i kväll har fått några utmärkta råd. Jag hoppas de har lyssnat noga och att deras liv påverkas av detta till det som är gott.

Jag har valt att tala till fäderna. Ni vet redan vad jag ska tala om. Era hustrur har påmint er om att detta ska bli mitt ämne i kväll. Jag sade det till dem under Hjälpföreningens konferens för två veckor sedan. Jag kanske säger något till er som jag sade till dem. Jag vill påminna er om att repetition är en av inlärningens lagar.

Detta är ett ämne som jag tar mycket allvarligt på. Det är en sak som jag är djupt oroad över. Jag hoppas att ni inte tar lätt på det. Det rör den allra dyrbaraste tillgång ni har. När det gäller er lycka, när det gäller det som gör er stolta eller ledsna, kommer ingenting, jag upprepar, ingenting, att ha en så djup inverkan på er som hur era barn artar sig.

Ni kommer antingen att skryta om deras prestationer eller att gråta, med huvudet i händerna, sorgsna och förtvivlade, om de gör er besvikna eller generade.

Många av er är på detta möte med era söner. Jag gratulerar er varmt. Jag gratulerar också dem. Ni är båda i det allra bästa sällskap. Jag är så stolt över så många av våra ungdomar – både pojkar och flickor. De är skärpta. De har självdisciplin. De har ett långt perspektiv. De har huvudet på skaft. I kväll är de på den plats de borde vara. Några sjunger i den här kören. De sitter i församlingar runt om i världen. De är på mission. De kämpar sig igenom skolan, avstår från aktuella glädjeämnen till förmån för framtida möjligheter. Jag beundrar dem. Jag älskar dem. Och det gör ni också. De är våra söner och döttrar.

Jag hoppas, jag ber, jag vädjar till dem att fortsätta på den stig som de nu följer.

Men jag är ledsen att behöva säga att jag är säker på att det finns en del av våra unga män som har glidit och som glider in i det mörka träsket av omoral, droger, pornografi och misslyckanden. Jag hoppas att de utgör en minoritet bland sina kamrater, men förlusten av en är ändå en för mycket.

Fäder, ni och deras mödrar har ett ansvar som ni inte kan undfly. Ni är era barns fäder. Ert genetiska mönster är för evigt etsat i deras genetiska arv.

Medan vi är här på mötet är jag övertygad om att några av dem är ute och kör på stan. De eller deras vänner har bilar. I många fall köpte deras fäder bilen åt dem. De har gett dem nycklarna och sagt åt dem att ha roligt.

De vill göra något spännande. De tycker inte att den önskan kan tillfredsställas med sunda aktiviteter. De driver omkring och letar efter något som kan få dem att känna sig supermanliga.

En vän som är polis berättade nyligen för mig om två unga män i baksätet på en polisbil med handbojor kring handlederna. Kvällen hade börjat nog så oskyldigt. Fyra stycken i en bil åkte omkring och sökte efter spänning. De fann den. Snart blev det slagsmål. Sedan kom polisbilarna. De fördes till häktet med handbojor.

Det här var goda unga män. De var inte av den sorten som återkommande hamnar i fängelse. Modern till en av dem hade sagt till honom innan han åkte hemifrån: ”Dåliga saker händer efter klockan elva.”

Han hade snabbt fått lära sig innebörden i det uttalandet. Han var generad. Han skämdes inför sin mor.

Jag berättade för Hjälpföreningen om hemliga, illegala drogfester som går under namnet ”rave”. Under blinkande lampor och högljudd musik, om det nu kan kallas musik, dansar och rör sig unga män och kvinnor. De säljer och köper droger. Drogerna heter Ecstacy. De är ett derivat från metamfetamin. Dansarna suger på babynappar eftersom drogen får dem att gnissla tänder. Den hetsande musiken och sensuella dansen fortsätter fram till halv åtta på söndagsmorgonen. Vart leder allt detta? Ingenstans. Det är en återvändsgränd.

Nu har det utvecklats en annan vana i detta sökande efter något nytt och annorlunda och mer riskfyllt. De stryper varandra. Pojkar stryper

Väldiga bildskärmar hjälper medlemmarna långt bak i centret att se sångarna och talarna i talarstolen.

flickor tills de svimmar. Härom dagen stryptes en flicka med hälsoproblem tills hon blev medvetslös. Endast ambulanspersonalens snabba utryckning räddade hennes liv.

Är de pojkar som är involverade i sådana absurda tilltag medvetna om det faktum att deras upptåg kan leda till att de blir anklagade för dråp? Om det skulle hända blir deras liv förstört för evigt.

Om de vill ta del av pornografi så är det mycket enkelt att göra det. De kan lyfta på luren och slå ett nummer som de mycket väl känner till. De kan sitta vid datorn och frossa i snusk på Internet.

Jag är rädd för att detta pågår i några av era hem. Det är ondskefullt. Det är oanständigt och snuskigt. Det är lockande och vanebildande. Det kommer att leda till en ung mans eller en ung kvinnas undergång lika säkert som något annat i denna värld. Det är vidrigt äckel som gör sina exploatörer rika och sina offer fattiga.

Jag är ledsen att behöva säga att många fäder själva lyssnar till locktonen från dem som går omkring och säljer snusk. En del av dem söker också på Internet efter sådant som är oanständigt och obscent. Om det finns någon man inom min rösts räckhåll som är involverad i detta eller som är på väg att bli det, så vädjar jag till er att rensa ut sådant ur ert liv. Fly det. Håll er borta från det. Annars kommer ni att bli besatta av det. Det kommer att förstöra ert hemliv. Det kommer att förstöra ert äktenskap. Det goda och vackra i era familjerelationer kommer att försvinna och ersättas med fulhet och misstänksamhet.

Till er unga män, och till de unga kvinnor som ni umgås med, vädjar jag att inte besudla era sinnen med sådana fula och ondskefulla saker. De är avsett att locka er, att fånga er i sitt nät. De kommer att ta bort det vackra i ert liv. De kommer att föra er till sådant som är mörkt och otäckt.

En färsk tidningsartikel innehåller en berättelse om en tolvårig flicka som blev fast på Internet. I ett chatrum träffade hon en beundrare. Det ena ledde till det andra tills samtalet blev öppet sexuellt. När hon talade med honom trodde hon att han var en pojke i hennes egen ålder.

När hon träffade honom fann hon att han var "en lång, överviktig, gråhårig man". Han var ett illvilligt rovdjur, en beräknande pedofil. Hennes mamma räddade henne, med hjälp av FBI, från vad som kunde ha blivit en tragedi av värsta sort. (Se Stephanie Mansfield, "The Avengers Online", *Readers' Digest*, jan 2000, s 100–104.)

Våra ungdomar hittar dessa lockande saker överallt i sin omgivning. De behöver föräldrarnas hjälp för att motstå det. De behöver en enormt stark självkontroll. De behöver goda vänners styrka. De behöver be till Gud för att kunna stå starka mot denna flodvåg av snusk.

Problemet med föräldrars uppfostran av sina söner och döttrar är inte något nytt. Det är kanske mer akut än det någonsin har varit, men varje generation har mött någon form av det.

1833 tillrättavisade Herren själv Joseph Smith och hans rådgivare och den presiderande biskopen. Han talade till Joseph på ett mycket tydligt och otvetydigt sätt, liksom han gjort till de andra:

"Du har icke hållit befallningarna, och du måste stå straffskyldig inför Herren.

Din familj måste omvända sig och övergiva några ting samt giva mera allvarligt akt på dina ord. Annars måste de flyttas bort från eder plats" (L&F 93:47–48).

Medlemmar promenerar över den nya parken öster om templet i Salt Lake City

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2000

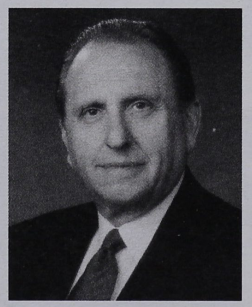

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

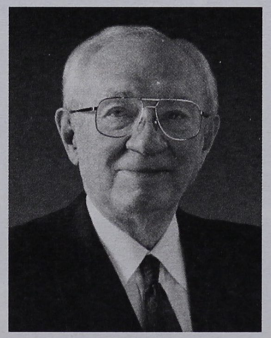

President Gordon B. Hinckley

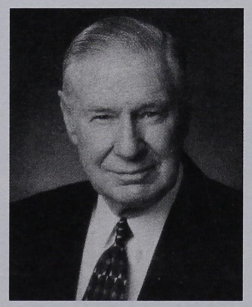

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

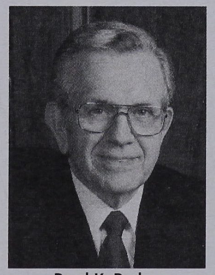

Boyd K. Packer

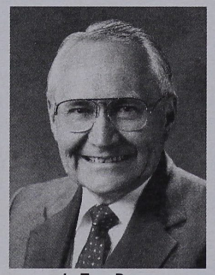

L. Tom Perry

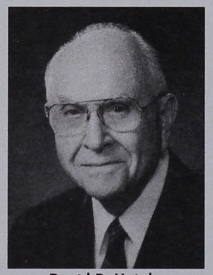

David B. Haight

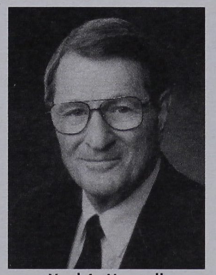

Neal A. Maxwell

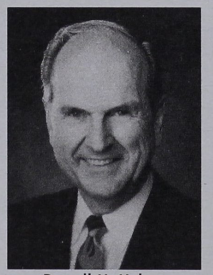

Russell M. Nelson

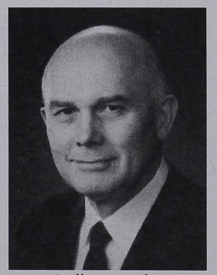

Dallin H. Oaks

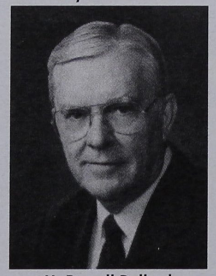

M. Russell Ballard

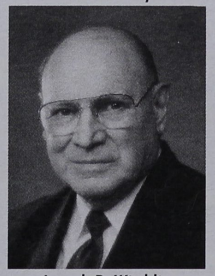

Joseph B. Wirthlin

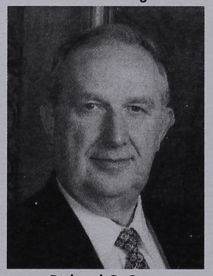

Richard G. Scott

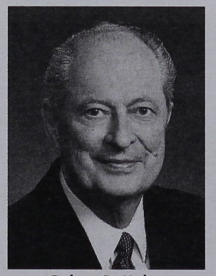

Robert D. Hales

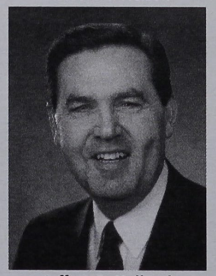

Jeffrey R. Holland

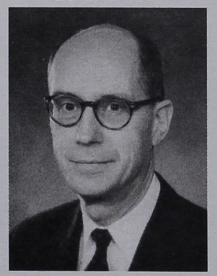

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

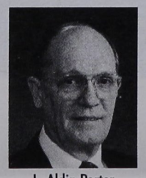

L. Aldin Porter

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

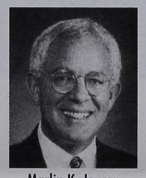

Marlin K. Jensen

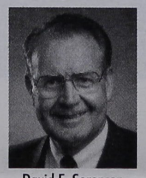

David F. Sorensen

Ben B. Banks

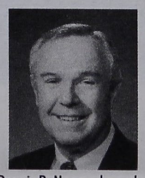

Dennis B. Neuenschwander

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

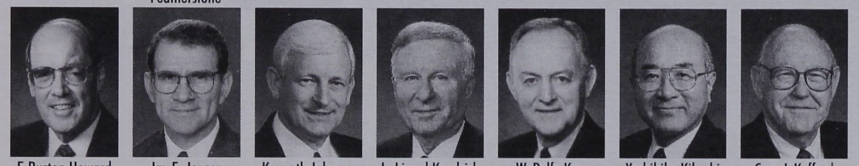

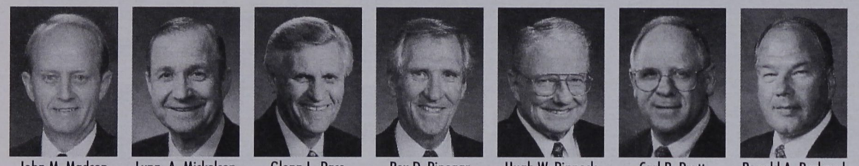

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

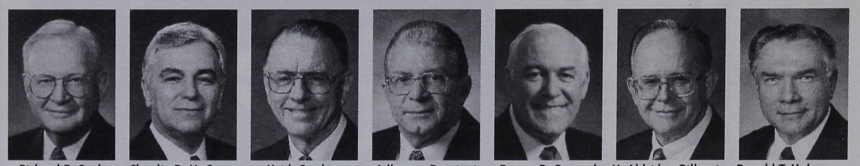

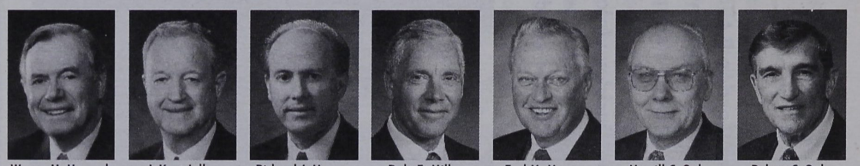

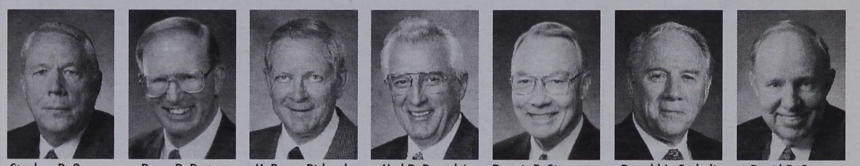

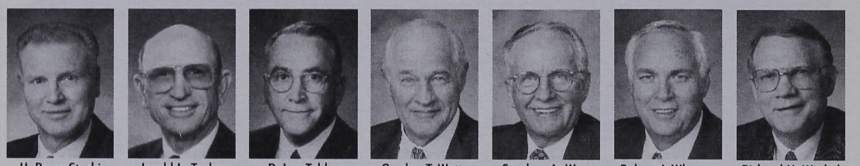

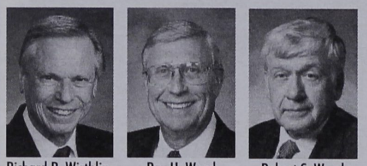

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

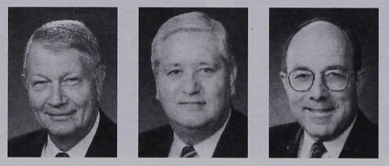

Vänster: **President Gordon B Hinckley anländer till en konferenssession, följd av president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet.**

Nedan: **President Hinckley vinkar med sin vita näsduk när han leder församlingen i Hosianna-ropet vid invigningen av konferenscentret under söndagsmorgonen.**

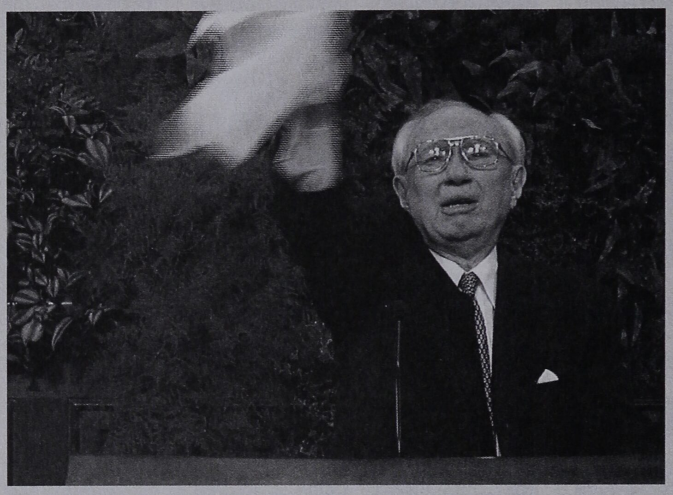

Vad det var som föranledde dessa tillrättavisningar vet jag inte. Men jag vet att situationen var allvarlig nog och dess framtid tillräckligt farofylld för att Herren själv skulle tala tydliga och varnande ord.

Jag tror att han också talar tydligt och varnande till oss. Mitt hjärta ömmar för våra ungdomar som i många fall måste vandra längs en enslig väg. De befinner sig mitt i denna ondska. Jag hoppas att de kan dela sina bördor med er, deras fäder och mödrar. Jag hoppas att ni lyssnar, att ni är tålmodiga och förstående, att ni drar dem till er och tröstar och stöder dem i deras ensamhet. Be om vägledning. Be om tålamod. Be om styrka att älska dem, även om överträdelsen har varit allvarlig. Be om förståelse och vänlighet, och framför allt, be om visdom och inspiration.

Jag tror att detta är den underbaraste tidsåldern i hela världshistorien. Av någon anledning har vi tillåtits komma in på scenen under denna tid när det finns så mycket blomstrande kunskap. Vilken tragedi det är, vad dystert och hemskt det är att se en son eller dotter, som ni har litat så mycket på, gå den krokiga väg som leder ned till helvetet. Å andra sidan, vad underbart och vackert det är att se era drömmars barn gå med huvudet högt, rakryggade, orädda och fyllda av självförtroende, och se dem utnyttja de fantastiska möjligheter som öppnar sig runt honom eller henne. Jesaja sade: "Och dina barn skall alla bli Herrens lärjungar, och stor frid skall dina barn då ha" (Jes 54:13).

Vägled därför era söner och döttrar, visa dem vägen från det de är mycket små, undervisa dem om Herrens vägar så att friden blir deras ledsagare genom hela livet.

Jag nämnde flera specifika saker för kvinnorna i Hjälpföreningen som de borde lära sina söner och döttrar. Jag upprepar dem kortfattat, kanske med andra ord.

Det första är att uppmuntra dem att skaffa sig goda vänner. Varje pojke och flicka vill ha vänner. Ingen vill vara

ensam. Värmen och tryggheten hos och kamratskapet med en vän betyder allt för en pojke eller flicka. Den vännen kan antingen påverka dem på gott eller på ont. Gatugängen som är så brutala är exempel på vänskaper som gått snett. Å andra sidan kommer samvaron med unga människor i kyrkan och deras umgänge med likasinnade i skolan att leda dem till att göra bra ifrån sig och lyckas i sina strävanden. Öppna era hem för era barns vänner. Om ni märker att de har stor aptit så blunda för det och låt dem äta. Gör era barns vänner till era vänner.

Lär dem vikten av utbildning. Herren har ålagt sitt folk ansvaret att skola sina sinnen så att de är rustade att tjäna i det samhälle som de ska bli en del av. Kyrkan kommer att välsignas tack vare deras framstående egenskaper. Dessutom kommer de att bli rikligt välsignade för de ansträngningar de gör.

Jag vill läsa från något jag klippte ut ur en tidning häromdagen: "De senaste census- uppgifterna . . . visade att årsinkomsten för en person utan universitetsexamen eller avgångsbetyg från gymnasiet var lite mer än 16 000 dollar nationellt sett [1997]. Lyftet var inte mycket högre för dem som gått ut gymnasiet – 22 895 dollar i genomsnittlig årsinkomst. Men allteftersom utbildningsnivån stiger, vidgas också löneklyftan. Den som hade en filosofie kandidatexamen tjänade i genomsnitt 40 478 dollar det året. Slutligen höjde vanligtvis den som hade en högre examen sin årliga inkomst med mer än 20 000 dollar till ett genomsnitt av 63 229 dollar nationellt sett, enligt census-uppgifterna" (Nicole a Bonham, "Does an Advanced Degree Pay Off?" *Utah Business*, sep 2000, s 37).

Lär era barn självrespekt. Lär dem att deras kroppar är den Allsmäktiges skapelser. Vilken mirakulös, underbar och vacker skapelse den mänskliga kroppen är.

Det som har sagts här ikväll sade också Paulus, när han skrev till korinthierna: "Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?

Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet" (1 Kor 3:26–17).

Nu till modeflugan att få sin kropp tatuerad. Jag kan inte förstå varför någon ung man, eller ung kvinna heller för den delen, skulle vilja genomgå den smärtsamma proceduren att vanpryda huden med olika slags bilder i flera färger av människor, djur och olika symboler. Proceduren gör att tatueringarna blir bestående, om man inte genomgår en ny smärtsam och dyr procedur för att ta bort dem. Fäder, varna era söner för att få sina kroppar tatuerade. De kanske motsätter sig vad ni säger just nu, men det kommer en tid när de kommer att tacka er. En tatuering är graffiti på kroppens tempel.

Det är samma sak med hål på kroppen för ringar i öronen, i näsan och till och med på tungan. Kan de verkligen tycka att det är vackert? Det är en tillfällig nyck, men dess följder kan bli permanenta. En del har gått till sådana ytterligheter att man var tvungen att ta bort ringen genom en operation. Första

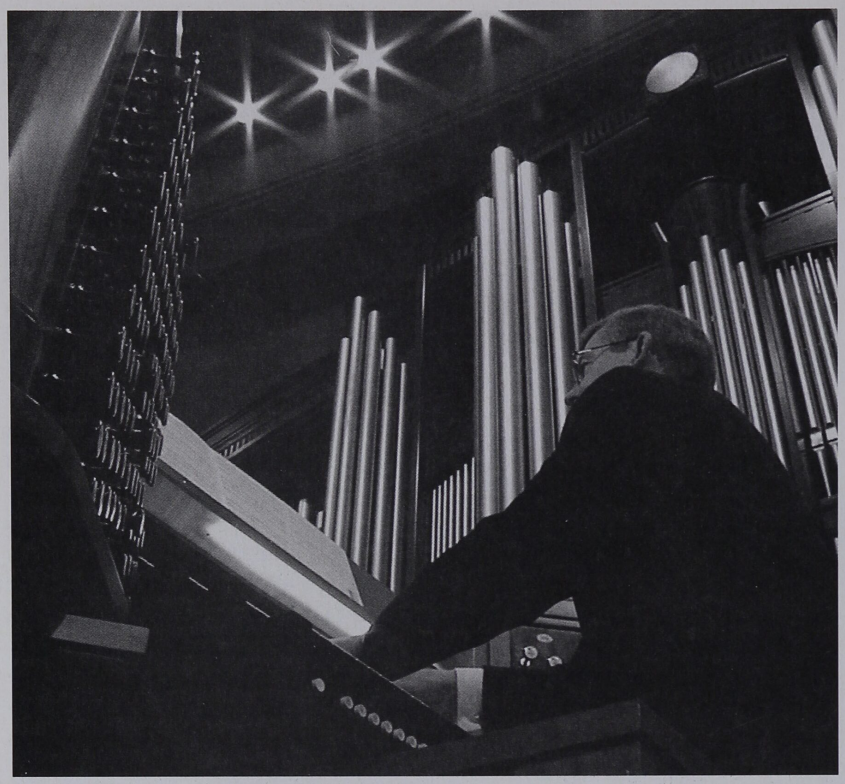

Organisten John Longhurst vid spelbordet på Konferenscentrets orgel

presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum har förklarat att vi vill avråda från tatueringar och även "från håltagning i kroppen för andra än medicinska syften, även om kyrkan inte tar ställning till kvinnors minimala håltagning i öronen för ett par örhängen." – ett par.

Lär dem att hålla sig borta från droger. Det har det uttrycksfullt talats om här. Jag har redan talat om Ecstacy. Vill ni att era barn ska känna den frid som Jesaja talade om? De kommer inte att känna någon frid om de börjar ta droger. Dessa illegala substanser tar bort deras självkontroll och får en sådan makt över dem att de till sist gör vad som helst, inom eller utom lagens ramar, för att få ännu en dos.

Lär dem ärlighetens dygd. Det finns inget under himlen som kan ersätta den man eller kvinna, den pojke eller flicka, som är ärlig. Inga falska ord besudlar hans eller hennes rykte. Inget dubbelspel befläckar hans eller hennes samvete. Han eller hon kan gå med huvudet högt och höja sig över mängden av sämre människor som hela tiden hänger sig åt att ljuga och fuska och som ursäktar sig med att säga att en liten lögn skadar ingen. Det gör den visst, för små lögner leder till stora lögner och landets fängelser är det bästa beviset på detta faktum.

Lär dem att vara dygdiga. Det finns ingen frid att hämta genom sexuell orenhet. Vår himmelske Fader lade inom oss den längtan som gör att vi attraheras till varandra, pojkar och flickor, män och kvinnor. Men tillsammans med denna längtan måste det finnas självdisciplin som är fast och stark och oböjlig.

Lär dem att se fram emot den tid då de kan gifta sig i Herrens hus, som de kan som kommer till altaret fria från skamfläckar eller ondska av något slag. De kommer att vara tacksamma i alla sina dagar för att de gifte sig i templet, värdiga därtill, under det heliga prästadömets auktoritet.

Inom parentes vill jag säga ett ord till er män.

Var uppmärksamma på det som händer i ert liv, så att ni inte blir invecklade i situationer som leder till sorg, ånger och slutligen till skilsmässa. Skilsmässor har blivit så vanliga överallt omkring oss. Det finns så många som bryter mot de allvarliga förbunden som de slutit inför Gud i hans heliga hus.

Brigham Young sade en gång: "När människor gift sig bör de, i stället för att försöka bli av med varandra, reflektera över att de har gjort sitt val och sträva efter att ära och hålla sig till det. Säg inte att ni har handlat oklokt eller att ni gjort ett dåligt val. Låt heller ingen veta att ni tror ni har gjort det. Ni gjorde ert val. Håll fast vid det och sträva efter att trösta och hjälpa varandra" (*Deseret News*, 29 maj 1861, s 98). En skilsmässa representerar, när allt är sagt och gjort, ett misslyckat äktenskap.

Så många män blir kroniska kritiker. Om de letade efter dygder hos sina hustrur i stället för efter deras svagheter, skulle kärleken blomstra och hemmet skulle vara tryggt.

Lär era barn att be. Det finns ingen annan tillgång som kan mäta sig med bönen. Att tänka sig att var och en av oss kan närma sig vår Fader i himlen, som också är universums store Gud, och be om personlig hjälp och vägledning, om styrka och tro, är ett mirakel i sig självt. Vi är inbjudna att komma till honom. Låt oss inte fly den möjlighet som han har skänkt oss.

Gud välsigne er, mina kära fäder. Må han välsigna er med visdom och gott omdöme, med förståelse, med självdisciplin och självkontroll, med tro och vänlighet och kärlek. Och må han välsigna de söner och döttrar som har kommit till ert hem, att er hand må vara en uppmuntrande, stärkande, vägledande hand medan de går längs livets förrädiska väg. Må ni känna, allteftersom åren går, och de kommer att gå mycket snabbt, den "frid, som är mera värd än allt vi tänker" (Fil 4:7) medan ni tittar på era söner och döttrar som också har känt den heliga och underbara friden. Det är min ödmjuka bön, i Jesu Kristi namn, amen. □

Söndagens morgonsession
8 oktober 2000

Ett växande vittnesbörd

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

"När jag ser tillbaka på mitt liv inser jag att där funnits en källa som varit till enastående styrka och välsignelse. Det är mitt vittnesbörd och kunskapen om att Jesus är Kristus."

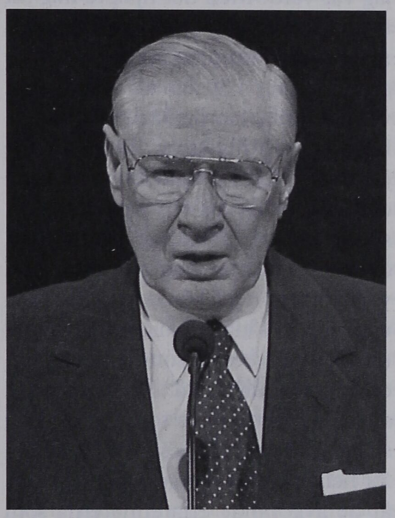

Mina älskade bröder och systrar och vänner, jag har levt länge. När jag ser tillbaka på mitt liv inser jag att där har funnits en källa som varit till enastående styrka och välsignelse. Det är mitt vittnesbörd och kunskapen om att Jesus är Kristus, hela människosläktets Frälsare och Återlösare. Jag är djupt tacksam för att jag under hela mitt liv har haft en enkel tro på att Jesus är Kristus. Detta vittnesbörd har bekräftats för mig hundratals gånger. Det utgör min själs ädlaste kunskap. Det är mitt väsens andliga ljus. Det utgör hörnstenen i mitt liv.

Som en av de minsta bland er, men i min kallelse som en av hans apostlar, vittnar jag om Kristus som världens Frälsare och Återlösare. Eftersom mitt vittnesbörd har formats genom en livstids erfarenheter, är det oundvikligt att jag berättar om upplevelser som är mycket personliga till sin natur. Men detta vittnesbörd är mitt och jag känner att Frälsaren vet, att jag vet att han lever.

Den första hörnstenen i mitt vittnesbörd lades för länge sedan. Ett av mina första minnen var när jag som liten hade en skrämmande mardröm. Jag kommer fortfarande tydligt ihåg det. Jag måste ha skrikit av rädsla på natten. Min farmor väckte mig. Jag grät och hon tog mig i sin famn, kramade mig och tröstade mig. Hon hämtade en tallrik med rispudding, som jag tyckte mycket om och som hade blivit över vid middagen. Jag satt i hennes knä medan hon matade mig med sked. Hon talade om för mig att vi kunde känna oss trygga i vårt hus eftersom Jesus vakade över oss. Jag kände att det var sant då och det är min tro än i denna dag. Jag blev tröstad till både kropp och själ och gick lugnt tillbaka till sängen, försäkrad om det gudomliga faktum att Jesus verkligen vakar över oss.

Den första minnesvärda erfarenheten ledde till andra starka bekräftelser på att Gud lever och att Jesus är vår Herre och Frälsare. Många kom som svar på innerliga böner. När jag som barn tappade bort saker, som min kära fickkniv, lärde jag mig att om jag bad tillräckligt mycket till Gud, så kunde jag hitta den. Och jag kunde alltid hitta de bortsprungna kor som jag hade ansvar för. Ibland behövde jag be till Gud mer än en gång, men mina böner verkade alltid bli besvarade. Ibland blev svaret nej, men för det mesta blev det positivt och bekräftande. Även när det blev nej lärde jag mig att enligt Herrens stora visdom fick jag det svar som var bäst för mig. Min tro fortsatte att växa allteftersom fler byggstenar fogades till hörnstenen, rad på rad, bud på bud. De är alltför många för att de ska kunna beskrivas var och en för sig. En del är för heliga att berätta om.

Dessa tidiga frön av tro spirade upp när jag som pojke och bärare av aronska prästadömet fick en direkt bekräftelse på de tre vittnenas anmärkningsvärda vittnesbörd om att Mormons bok är sann. Min stavspresident var president Henry D Moyle och hans far var James H Moyle. På somrarna brukade broder James H Moyle besöka sin son och hans familj och gå till kyrkan med oss i vår lilla församling i sydöstra Saltsjödalen.

En söndag berättade broder James H Moyle om en märklig erfarenhet. Som ung man studerade han juridik vid University of Michigan. När han var färdig med sina studier, berättade hans far för honom att David Whitmer, ett av vittnena till Mormons bok, fortfarande levde. Fadern föreslog sin son att stanna till på vägen till Salt Lake City för att få träffa David Whitmer ansikte mot ansikte. Broder Moyles avsikt var att ställa några frågor till honom angående hans vittnesbörd om guldplåtarna och Mormons bok.

Under besöket sade broder Moyle till David Whitmer: "Du är en gammal man och jag är ung. Jag har läst om vittnena och vittnesbörden. Vill du, som ett av vittnena till Mormons bok, vara vänlig och säga sanningen angående ditt vittnesbörd." David Whitmer sade då till den unge mannen: "Ja, jag höll guldplåtarna i mina händer och det var en ängel som visade oss dem. Mitt vittnesbörd om Mormons bok är sant." David Whitmer var inte längre medlem i

Konferenscentrets södra sida.

kyrkan, men han förnekade aldrig sitt vittnesbörd om ängelns besök, om att han höll i guldplåtarna eller om att Mormons bok är sann. Att med egna öron få höra om denna fantastiska erfarenhet från broder Moyles egen mun, hade en mäktig, stärkande inverkan på mitt växande vittnesbörd. Att ha fått höra detta kände jag innebar en förpliktelse för mig.

En av grundstenarna i mitt vittnesbörd kom när jag som ung man var på min första mission i Brasilien. På den tiden var vårt arbete fruktlöst och svårt. Vi kunde inte föreställa oss att Herren skulle utgjuta sin Ande i så stora mått som han gjort över det landet och i grannländerna Sydamerika, Centralamerika och i Mexico sedan den tiden. För 60 år sedan fanns det bara en stav i hela det området. Nu finns det 643 stavar i Latinamerika. Jag tror att det bara är början. Det som har hänt övergår vad jag i min vildaste fantasi vågat hoppas och drömma om. Det är ett av de många underverk vi har sett. Jag vittnar om att inget av allt detta kunde ha hänt utan Herrens gudomliga ingripande. Han vakar över detta heliga verk, inte bara i Latinamerika utan i alla världens länder.

Under mitt långa liv har jag funnit en frid, glädje och lycka som övergått min djärvaste förväntningar och drömmar. En av de största välsignelserna i mitt liv har varit mitt äktenskap med en utvald Guds dotter. Jag älskar henne av hela mitt hjärta och hela min själ. På hennes andes vingar har jag burits fram.[1] Vi vigdes i Salt Lake-templet för 57 år sedan, när jag var soldat i andra världskriget och inte visste om jag skulle komma levande tillbaka. Hennes starka, orubbliga tro och stöd har stärkt mitt eget vittnesbörd i tider av problem och svårigheter. Min eviga resa, om jag nu får förmånen att uppleva den, kommer att bli underbar med henne vid min sida.

En annan stor välsignelse i mitt liv har varit att få se barn komma till vår familj, trots att vi trodde att vi kanske aldrig skulle få några. Vår glädje har ökat i takt med barnbarn och barnbarnsbarn. Endast tack vare kraften i en prästadömsvälsignelse kunde detta ske.

Jämte välsignelserna har jag emellertid erfarit stora svårigheter och sorger. Jag är tacksam för det som jag har lärt mig av motgångarna. Som ung man genomlevde jag den stora depressionen när bankerna gick omkull och så många förlorade sin arbeten och hem och gick hungriga. Jag var lycklig nog att ha ett arbete på en konserveringsfabrik som betalade 25 cent i timmen. Det var kanske allt jag var värd! Men det hjälpte mig att få en utbildning. Jag var tre långa år i militärtjänsten under andra världskriget. En gång, när det var risk för att vår båt skulle kantra under en fasansfull storm i Stilla havet, överlämnade jag mig i Herrens händer och lovade dyrt och heligt att om jag överlevde, skulle jag tjäna honom i alla mina dagar. Ibland har jag snubblat och varit sämre än jag borde ha varit. Alla upplever vi sådana plågsamma, avgörande, svåra beslut som lyfter oss till en högre andlig nivå. De är vårt livs stunder i Getsemane som för med sig svår smärta och ångest. De är ibland för heliga för att återges offentligt. De är de avgörande erfarenheterna som hjälper oss att rena oss från orättfärdiga önskningar angående världsliga ting. När världslighetens fjäll faller från våra ögon, ser vi tydligare vilka vi är och vilka ansvar vi har när det gäller vår gudomliga bestämmelse.

Jag erkänner ödmjukt att alla dessa erfarenheter har fostrat en säker kunskap om att Jesus är vår Frälsare och Återlösare. Jag har hört hans röst och känt hans inflytande och närvaro. De har varit som ett varmt, andligt täcke. Det fantastiska är att alla som medvetet strävar efter att hålla buden och stödja sina ledare kan få samma kunskap i någon mån. Privilegiet att verka för Herrens sak kan ge stor tillfredsställelse och inre frid.

De förenade vittnesbörden och tron hos de första medlemmarna i kyrkan förde dem från Palmyra till

Kirtland och från Nauvoo till Saltsjödalen. Så småningom kommer denna tro att etablera detta verk i hela världen. Ett sådant starkt vittnesbörd och sådan tro för Guds verk framåt på ett förunderligt sätt. Herrens kraft finns i detta arbete, vilket bevisas genom allt det underbara som händer i vår tid.

President Gordon B Hinckley presiderar över vad som förmodligen är det största antalet trofasta människor som någonsin har levat på jorden. Jag vittnar om att han verkligen är en stor profet. Han behöver trofasta efterföljare. Denna kyrkas stora kraft kommer från vårt gemensamma och personliga vittnesbörd som utvecklats genom våra prövningar och vår trofasthet. De heligas trofasthet har gjort att detta storslagna konferenscenter har kunnat byggas och invigas i Herrens namn på denna historiska dag. Det finns inget liknande i hela världen. Så förunderligt och storslaget Herrens verk är i vår tid. Som ett folk är vi ännu inte vad vi borde vara – långt därifrån. Men jag hoppas att vi kommer att sträva ihärdigare efter att bli ett mer rättfärdigt folk som är värdiga att få fortsätta erhålla himlens välsignelser. Det tilltagande tempelbyggandet i vår tid har varit fantastiskt. Tack vare president Hinckleys profetiska syn har vi nu många tempel som ligger utspridda i många länder på jorden. Denna anmärkningsvärda prestation har gjorts möjlig tack vare trofasta tiondebetalare. Detta kan i sin tur få Herren att infria löftet han gav genom Malaki: "Och pröva så hurdan jag sedan blir, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över er och utgjuta över er riklig välsignelse."[2] Alla dessa underbara, heliga byggnader vittnar om vår tro att Frälsaren krossade dödens bojor och öppnade vägen för oss att ingå förbund som kommer att vara bindande i nästa värld.

Liksom Alma kan jag vittna om att "allting [tyder] på att det finnes en Gud, ja, hela jorden och allt vad därpå är, dess rörelse och alla planeterna i sina regelbundna banor betyga att det finnes en högsta skapare."[3]

I en uppenbarelse till profeten Joseph Smith, som jag vet är sann, vittnade Frälsaren om sig själv med följande ord:

"Jag är det sanna ljuset, som upplyser alla människor, som komma till världen, och . . . jag är i Fadern och Fadern i mig, och . . . Fadern och jag äro ett."[4]

Herren har lovat "att varje själ, som övergiver sina synder, kommer till mig, åkallar mitt namn, lyder min röst samt håller mina befallningar, skall få se mitt ansikte och veta, att jag är."[5]

När jag kallades till det heliga apostlaskapet för många år sedan manades jag av mitt fasta vittnesbörd att vid det tillfället vittna med följande ord: "Jag förstår att det huvudsakliga kravet på det heliga apostlaämbetet är att vara ett personligt vittne om Jesus som Kristus och den gudomlige Återlösaren. Kanske är jag enbart av detta skäl kvalificerad. Denna sanning har tillkännagivits för mig genom Guds Andes obeskrivliga frid och kraft."[6]

Sedan jag tog emot den kallelsen för många år sedan, har mitt fasta vittnesbörd vidgats storligen. Det har skett tack vare mitt oförnekliga vittnesbörd om att Jesus är Kristus, Guds Son.

Min största önskan är att vara sann och trofast till mina dagars ände på denna jord. Att vi alla må vara det, ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se 2 Ne 4:25.
2. Mal 3:10.
3. Alma 30:44.
4. L&F 93:2–3.
5. L&F 93:1.
6. Se *Nordstjärnan*, apr 1979, s 33.

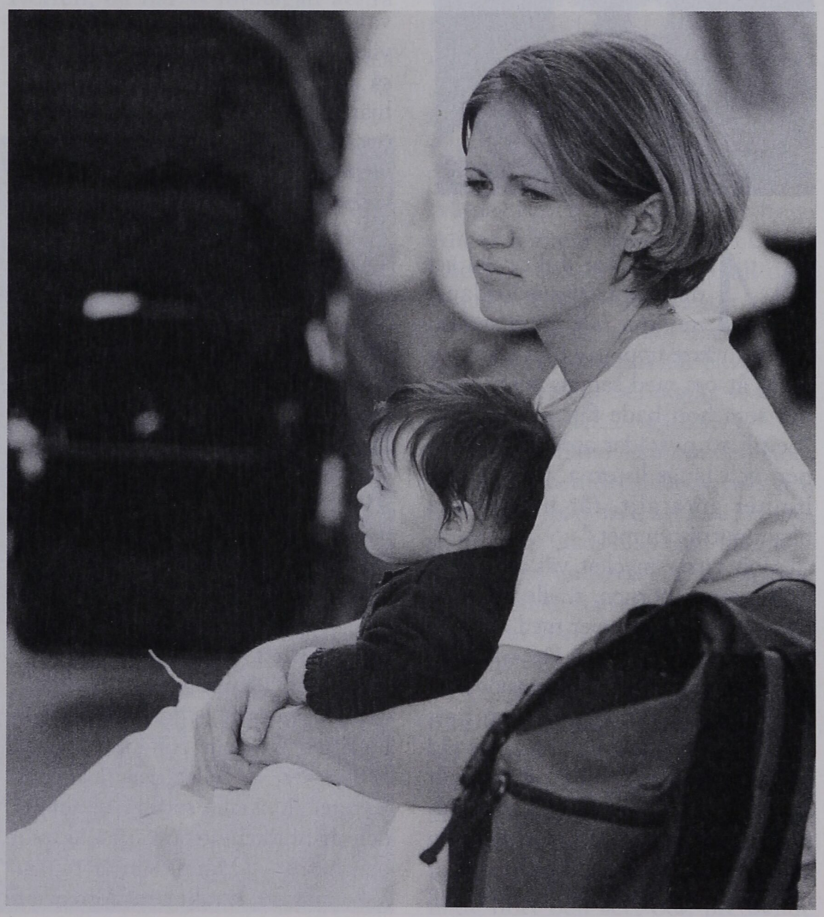

Lärjungeskap

Äldste L Tom Perry
i de tolv apostlarnas kvorum

"Vi måste utforma . . . fortgående och ständiga rutiner som för oss närmare vår Herre och Frälsare så att vi kan räknas bland hans lärjungar."

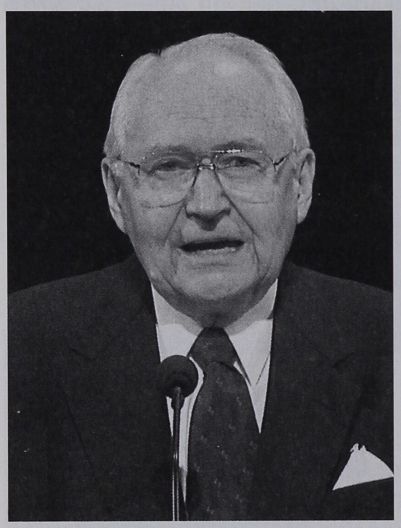

Min mor var duktig på att delegera. Varje lördagsmorgon när mina syskon och jag växte upp, gav hon städuppgifter åt oss med samma instruktioner som hon hade fått av sin mor: "Se till att ni städar ordentligt i hörnen och längs listerna. Om ni inte hinner göra allt, får ni utesluta något mitt i rummet."

Hon visste mycket väl att om vi gjorde rent i hörnen, skulle hon aldrig ha några bekymmer med det som var kvar mitt i rummet. Det som syntes direkt skulle aldrig hoppas över.

Under årens lopp har jag haft enorm användning av min mors råd på många olika sätt. Det är speciellt användbart på vårt andliga storstädningsuppdrag. De sidor av livet som är till allmänt beskådande sköter vanligtvis sig själva, eftersom vi vill göra ett så gott intryck som möjligt. Men det är i våra livs dolda hörn, där det finns saker som bara vi känner till, som vi måste vara särskilt noga med att se till att vi är rena.

Ett av dessa hörn som vi har och som kräver speciell uppmärksamhet är tankarnas område. Vi måste ständigt vara på vår vakt mot dessa sysslolösa stunder, då vi låter våra tankar vandra till sådant som vi borde undvika. Vi läser i Ordspråksboken: "Ty så som en människa tänker i sitt hjärta, är hon" (Ords 23:7, engelska översättningen). Och Judas har skrivit följande: "Svärmare. . . skändar kroppen" (Jud 1:8).

Våra tankar formar oundvikligen våra liv. James Allen har uttryckt det på följande sätt i sin bok *As a Man Thinketh*:

"Liksom plantan skjuter upp från och inte skulle finnas till utan fröet, så uppstår människans alla handlingar från hennes dolda tankefrön, och de skulle inte ha kommit fram utan dem. Detta gäller såväl de handlingar som kallas 'spontana' och 'oavsiktliga' som de som utförs avsiktligt. . .

I tankarnas vapenfabrik smider hon vapen som hon förgör sig själv med. Hon förfärdigar också verktyg med vilka hon bygger himmelska boningar av glädje och kraft och frid åt sig själv. . . Mellan dessa två ytterligheter finns alla sorters karaktärer, och människan är tankarnas skapare och herre. . . Människan är tankarnas härskare, karaktärens formgivare och förutsättningarnas, livsvillkorens och ödets skapare och utformare" (*As A Man Thinketh* [1983], s 7–10).

Sedan tillade Allen: "Låt en människa radikalt förändra sina tankar, och hon blir förvånad över den snabba förvandling det har på de avgörande omständigheterna i hennes liv. Människor tror att tanken kan hållas hemlig, men det kan den inte. Den utkristalliseras snabbt till en vana och vanor formar snabbt karaktären" (Ibid, s 33–34).

Våra tankar är verkligen ett av de hörn som vi flitigt måste vinnlägga oss om att hålla rent. Det idealiska är att hålla tankarna koncentrerade på andliga ting.

Ett annat hörn som kan samla damm på grund av försummelse, är kanske den uppriktiga ledning vi ger våra familjer. President Kimball framhävde sin oro i dessa ord:

"Vår framgång som enskilda och som kyrka kommer huvudsakligen att bero på hur trofast vi anstränger oss att efterleva evangeliet i hemmet. Endast om vi klart inser varje enskilds ansvar och familjens samt hemmets roll kan vi på rätt sätt förstå att prästadömets kvorum och biorganisationerna, ja till och med församlingar och stavar, huvudsakligen existerar för att hjälpa medlemmarna att efterleva evangeliet i hemmet. Då kan vi förstå att människor är viktigare än program och att kyrkans program alltid bör stödja och aldrig hindra evangelieinriktade familjeaktiviteter. . .

Alla bör arbeta tillsammans för att göra hemmet till en plats där vi älskar att vara, en plats för lyssnande och lärande, en plats där varje medlem kan finna ömsesidig kärlek, stöd, uppskattning och uppmuntran.

Jag upprepar att vår framgång, enskilt och som kyrka, till stor del beror på hur trofast vi anstränger oss att efterleva evangeliet i hemmet" (*Nordstjärnan*, okt 1978, s 171–172).

Mitt allmänna råd till er är att vi måste utforma levnadsregler som uppmuntrar till andlig storstädning – fortgående och ständiga rutiner

som för oss närmare vår Herre och Frälsare så att vi kan räknas bland hans lärjungar.

Huvudsyftet med vår jordiska prövotid är att förbereda oss att återförenas med Gud och ärva de välsignelser som han har lovat sina värdiga barn. Frälsaren fastställde mönstret under sin jordiska verksamhet och uppmuntrade dem som följde honom att bli hans lärjungar.

Följande har skrivits om lärjungeskap: "En Kristi lärjunge är en som lär sig bli lik Kristus – lär sig tänka, känna och handla som han gör. Att vara en sann lärjunge, att fullborda denna inlärningsuppgift, är den mest krävande process människan känner till. Ingen annan skolning kan jämföras med vare sig kraven eller belöningen. Det innebär en total förvandling av en person från den naturliga människans tillstånd till en heligs, till någon som älskar Herren och tjänar av allt sitt hjärta, all sin förmåga, själ, sinne och styrka" (Chauncey C Riddle, "Becoming a Disciple", *Ensign*, sep 1974, s 81).

Frälsaren instruerade dem som ville följa honom om lärjungeskapets innersta natur, när han sade:

". . . Om någon vill följa efter mig, låt honom då förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig.

Och att ta sitt kors, innebär att förneka sig all ogudaktighet, och varje världsligt begär, och att hålla mina bud" (Se JST Matt 16:24, fotnot *d*).

"Bryt inte mina bud för att rädda ert liv, ty den som vill rädda sitt liv i denna värld, skall mista det i den tillkommande världen.

Och den som mister sitt liv i denna värld, för min skull, skall finna det i den tillkommande världen.

Försaka därför världen, och rädda er själ" (Se JST Matt 16:27–29, Bible appendix).

När anden besegrar köttet, blir köttet en tjänare i stället för herre. När vi har gjort rent i världslighetens hörn och är redo att lyda Herren, då har vi förmågan att ta emot hans ord och hålla hans bud.

En dramatisk förändring inträffar i människors liv när de hänger sig åt att bli Herrens lärjungar. Ett av de mest levande exemplen jag kan komma på från skrifterna är den unge Almas omvändelse och den förändring som ägde rum i hans ansikte när han blev en Herrens lärjunge. Kom ihåg att Alma och Mosiahs söner räknades ibland de icke troende. Alma var en man som talade mycket och kunde smickra folket. Han förledde många att göra all slags synd. Han blev ett stort hinder för kyrkan, och listade sig till människors hjärtan och förorsakade stor oenighet ibland dem. Men tack vare hans fars ödmjuka bön visade sig en ängel för dem medan de höll på med sitt fördärv. Alma blev så förskräckt att han föll till jorden och ängeln befallde honom: "Alma! Stå upp och stig fram! Varför förföljer du Guds kyrka? Ty Herren har sagt: Detta är min kyrka, och jag skall fast grunda den, och intet skall störta den utom mitt folks överträdelse" (Mosiah 27:13). Han blev så svag att han inte kunde lyfta armar och ben och måste bäras. Han blev också stum. Man lade honom framför hans far. Hans far gladde sig och manade folket att be för hans son.

"Sedan de hade fastat och bett två dagar och två nätter, återfingo Almas lemmar sin styrka och han stod upp och började tala till dem och bad dem att vara vid gott mod.

Ty, sade han, jag har omvänt mig från mina synder och har blivit återlöst av Herren. Se, jag är född av Anden" (Mosiah 27:23–24).

Sedan berättar han om den stora bedrövelse och det lidande han gick igenom när han insåg att han var utestängd från Guds rike. Och han mindes sin fars undervisning och ropade till Herren att han skulle förskonas.

Nu ser vi en dramatisk förändring när han blir vår Återlösares lärjunge.

"Och nu begav det sig, att Alma från den tiden började undervisa befolkningen och likaledes gjorde de som voro med Alma, då Herrens ängel uppenbarade sig för dem. De färdades omkring i hela landet och kungjorde för människorna, vad de hade hört och sett och predikade

Utsikt från öster till väster inuti konferenscentret på terrassplanet.

Guds ord under många prövningar. . . ” (Mosiah 27:32).

I min släkthistoria om pionjärerna finns det många berättelser om ädla själar som visade prov på sant lärjungeskap. Mina barns mormors far var en ståndaktig lärjunge till Jesus Kristus. Hans anhöriga var förmögna markägare i Danmark. Som omtyckt son skulle han ärva sin fars mark. Han blev kär i en vacker ung kvinna som inte hade samma sociala ställning som hans familj. Han uppmuntrades att inte fortsätta bekantskapen. Han var inte benägen att följa familjens råd, och en gång när han hälsade på henne, upptäckte han att hela hennes familj hade blivit medlemmar i kyrkan. Han vägrade lyssna till läran som hennes familj omfattat och sade kraftfullt ifrån till henne att hon fick välja mellan honom och kyrkan. Hon förklarade bestämt att hon inte skulle överge sin religion.

Efter detta kraftfulla uttalande bestämde han sig för att han skulle lyssna på lärdomarna som var så viktiga för henne. Kort därefter berördes han av anden och han blev också omvänd till evangeliet. Men när han berättade för sina föräldrar om sitt beslut att bli medlem i kyrkan och gifta sig med den unga kvinnan, blev de arga på honom och tvingade honom att välja mellan sin familj och deras rikedom och kyrkan. Han gick sin väg från de bekvämligheter han haft i hela sitt liv, blev medlem i kyrkan och gifte sig med henne.

De började genast förbereda sig för att lämna Danmark och resa till Sion. Utan familjens stöd måste han nu arbeta hårt och ta vilket arbete som helst för att spara ihop till resan till det nya landet. Efter ett års hårt arbete hade han sparat tillräckligt för deras överfart. När de gjorde sig i ordning inför resan kom deras grenspresident till dem och sade att det fanns en familj som behövde pengarna mycket mer än han och hans hustru. Han fick frågan om han ville ge det som han sparat, så att den familjen kunde ta sig till Sion.

Lärjungeskap kräver offer. De gav upp sina besparingar till familjen som behövde hjälp, och de började arbeta hårt ännu ett år för att kunna spara så att de kunde finansiera sin resa till Sion. Så småningom kom de till Sion, men inte förrän de hade gjort många fler av de uppoffringar som hör ihop med sant lärjungeskap.

Den rike unge mannen utsattes för det strängaste provet på lärjungeskap när han fick befallningen: ”Sälj allt du äger och dela ut åt de fattiga. . . Kom sedan och följ mig” (Luk 18:22).

För många av oss är det ett lika svårt prov att göra sig av med dåliga vanor och världsliga tankar, så att vi är konfliktfria och kompromisslösa i vår hängivenhet till Herrens verk.

Må våra liv som sanna Kristi lärjungar återspegla hans exempel. Må vi ta på oss själva hans namn och stå som vittnen om honom under alla tider och överallt (se Mosiah 18:9).

Må Gud dessutom välsigna oss så att vi uppriktigt önskar göra vår andliga storstädning, göra rent i alla hörnen, städa bort allt som skulle kunna försvaga oss i rollen som en Herrens lärjunge, så att vi kan gå framåt och tjäna honom som är vår Kung och Frälsare, ber jag ödmjukt, i Jesu Kristi namn, amen. □

”Led, milda ljus”

Virginia U Jensen
första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

”Jesu Kristi ljus är starkare än något mörker vi kan erfara i det här livet, *om* vi har tro på honom, söker honom, och lyder honom.”

När Joshua Dennis var bara tio år gammal, satt han under fem dagar fast i becksvart mörker i en övergiven gruva. När en räddningspatrull äntligen hörde hans svaga rop på hjälp och drog upp honom ur det hemska mörkret, var han desorienterad, nerkyld och utmattad. Men till deras stora förvåning var han inte rädd. Josh hade under tiden i gruvan sovit, ropat på hjälp och bett. ”Det var någon som beskyddade mig”, förklarade han. ”Jag visste att någon skulle hitta mig.”

Joshuas enkla men djupa tro hade närts av hans föräldrar, som hade lärt honom att han hade en Fader i himlen som alltid visste var han befann sig. De lärde honom att han hade fötts med Kristi ljus inom sig. Josh hade förvisso blivit uppfostrad i ljus och sanning (Se L&F 93:40), så när han låg hopkrupen på en bergshylla 610 meter ner i gruvans djup hade han förlitat sig på detta ljus och fått stöd, tröst, mod och hopp. Joshua fick erfara det som Abinadi undervisade om när han talade om Kristus: ”Han är världens ljus och liv, ja, ett ljus, som är oändligt, som aldrig kan fördunklas” (Mosiah 16:9).

Så passande att hans födelse i Betlehem åtföljdes av det förunderliga ljusspelet på det västra halvklotet. När han föddes ”blev det ej mörkt [vid solnedgången] och människorna blevo förvånade,. . . [ty] det blev ej mörkt hela den natten” (3 Nephi 1:15, 19). Denna ljusets hyllning stod i skarp kontrast till det som ägde rum vid Kristi korsfästelse, då ”det låg ett tjockt mörker över hela landet, så att invånarna. . . kunde känna mörkrets tjocka” (3 Nephi 8:20–23).

Det finns många olika slags mörker i den här världen. Syndens mörker. Modfälldhetens, besvikelsens och förtvivlans mörker. Mörker som kommer av ensamhet och känslor av otillräcklighet. Liksom ljuset som brann i Josh Dennis hjärta var starkare än det kvävande mörkret som uppslukade honom, så är Jesu Kristi ljus starkare än något mörker vi kan erfara i det här livet, *om* vi har tro på honom, söker honom, och lyder honom. För som profeten Joseph Smith uppenbarade: ”Om I viljen fästa blicken allena på min ära, skola edra kroppar bliva uppfyllda med ljus, och intet mörker skall vara i eder” (L&F 88:67).

Jesu Kristi ljus och evangeliets budskap om ljus och frälsning kan endast fördunklas i vårt liv genom olydnad och brist på tro. På samma sätt kan Frälsarens ljus *förstärkas* i vårt liv om vi håller buden och ständigt strävar efter att bli mer lika honom. För ”det som är av Gud är ljus, och den som mottager ljus och förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus bliver klarare och klarare” (L&F 50:24).

När Jesu Kristi ljus och hans evangelium blir klarare i vårt sinne och hjärta, blir det lättare för oss att skilja mellan det verkligt värdefulla och det falska och oäkta i världen. Kunskapen om att Kristus älskade oss så mycket att han villigt tog på sig våra synders börda, avlägsnar behovet av att vara stolt och att förtrösta på köttslig arm. Tron att försoningen återställer allt vi förlorat genom synd och felsteg längs livets väg, skapar ett hopp som är större än något timligt nöje eller någon spännande upplevelse.

Tänk på konung Lamonis upplevelse. Fastän han hade obegränsad makt, stora jordiska rikedomar och tjänare som passade upp på honom i allt, levde han i andligt mörker. När han samtyckte till att låta Ammon undervisa honom om evangeliet, hände något högst märkligt, för Lamoni ”föll. . . ned på marken som om han vore död” (Alma 18:42). ”Ammon. . . visste, att konung Lamoni var i Guds makt. Han visste, att otrons mörka slöja höll på att bortfalla från hans sinne, och att ljuset, som upplyste hans själ. . . var Guds härlighets ljus,. . . ja, detta ljus hade ingjutit så mycken glädje i hans själ” (Alma 19:6).

Endast Guds härlighet och det eviga livets ljus kan skapa en glädje så djup att den fullständigt överväldigar oss och avlägsnar ”otrons mörka slöja”.

I skrifterna och faktiskt också i tankfulla kristnas skrifter under alla tidsåldrar, hittar vi exempel på hur Kristi budskap om ljus och frälsning kan stödja oss andligt och fysiskt. När en ung präst från England som hette John Henry Newman reste omkring i Italien 1833, upplevde han ett känslomässigt och fysiskt mörker då

han på grund av sjukdom var tvungen att bli kvar där i flera veckor. Han blev mycket modfälld, och en sjuksköterska som såg hans tårar, frågade vad det var som bekymrade honom. Allt han lyckades säga var att han var säker på att det var något Gud ville han skulle utföra i England. I sin intensiva längtan till hemlandet, lyckades han till sist få följa med på ett litet skepp.

Inte långt efter det att skeppet avseglat, sänkte sig en tjock dimma över dem och dolde de farliga klipporna runt omkring dem. I en vecka satt de instängda i det fuktiga och grå mörkret, och skeppet kunde varken segla framåt eller bakåt. Newman bad till sin Frälsare om hjälp när han skrev orden vi känner igen som psalmen "Led, milda ljus".

Led, milda ljus, i dunkel, dimfylld värld,. . .
Mörk natten är, långt från mitt hem min färd.. . .
Styr du min fot.. . .
ett steg är nog för mig.
(*Psalmer*, nr 61)

I denna psalm finns en sanning som vi i hjärtat bekräftar: våra prövningar kanske släcker andra ljuskällor, men Kristi ljus lyser upp vår stig, och "styr våra fötter", och visar oss vägen hem. För Frälsaren har lovat: "Den som följer mig skall inte vandra i mörkret" (Joh 8:12).

Allt emellanåt befinner vi oss på mörka platser. Vi kanske vandrar in i mörka, andliga grottor där vi fattar dåraktiga beslut, låter oss påverkas av skadliga inflytanden eller vänder oss bort från evangeliets ljus för att vi vill vara i världen ett tag till. Det kanske först verkar oskyldigt – bara en liten upptäcktsfärd, det är allt. Men innan vi vet ordet av, har vi skilts från ljuset och lämnats ensamma i mörkret. Varför stannar vi kvar i mörkret när det finns ett ljus som kan rädda oss? Låt oss sola oss i det varma och strålande ljuset som kommer från Jesu Kristi evangelium. Låt Frälsarens milda ljus leda oss ett steg i taget. Låt förbunden och buden bevara oss i trygghet när vi följer evangeliets stig till vårt himmelska hem.

Tänk tillbaka på lille Josh Dennis. Han är nu äldste Dennis och verkar på mission långt borta från den mörka gruvan som höll honom fången. Nu letar sig äldste Dennis fram längs de smala och obekanta vägarna i Honduras, där han sprider hoppets, frälsningens och ljusets budskap. Det han undervisar om varje dag är kan jämföras med det som han upplevde när han som barn föll ner i en gruva: att mitt i en dunkel och dimfylld värld, mitt i de absolut mörkaste förhållanden, är det möjligt att känna hopp, frid och tröst tack vare ljuset som är starkare än allt mörker, Jesu Kristi ljus.

Jag vet av egen erfarenhet, lika säkert som Josh vet det, att denna ljusets förunderliga varelse, vår Frälsare, är verklig. Må vi alla ta emot hans ljus och leva så att det kan lysa upp vår stig och leda oss till vårt himmelska hem, i Jesu Kristi namn, amen. □

Invigningsdag

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

Skulle vi, som uttryck för vår tacksamhet, som ett uttryck för vår kärlek till Gud, åter kunna inviga våra liv och våra hem på liknande sätt?

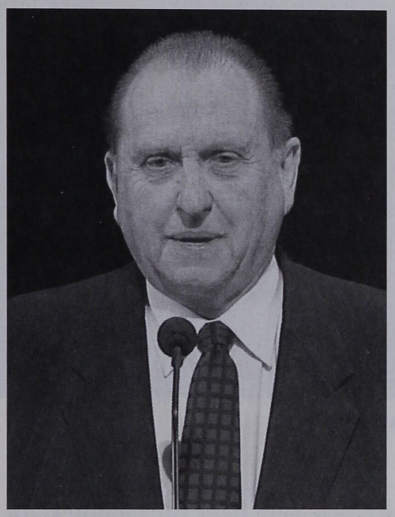

En av mina favoritpsalmer beskriver de ömma känslor som finns i mitt hjärta och i min själ denna vackra invigningsdag. Jag tror att de beskriver era känslor också:

Denna dag av fröjd och glädje,
vi vill ära Herrens namn.
Vi på denna helga plats vill
prisa högt hans trygga famn!
Ljust och rent nu gammal, ung
sjunger klara jubeltoner
till vår Herre, Gud och Kung!

Charles C Rich talade den 7 april 1863 om behovet av ett tabernakel där man kunde träffas. Han sade: "Vad ska jag säga angående tabernaklet? Vi inser genast att vi kan glädjas åt välsignelsen av att ha ett sådant hus i den här tiden. Om vi väntar med att bygga det, när kommer det då att göras? När huset är byggt kan vi åtnjuta välsignelserna och förmånerna som det ger. Samma princip kan tillämpas på allt som vi lägger vår hand vid och som vi har att göra med, vare sig det gäller att bygga ett tempel, ett tabernakel, att skicka vagnar till gränsområdena för att hämta de fattiga eller något annat arbete som krävs av oss. Inget som har ålagts oss kommer att utföras förrän vi börjar arbeta och gör något själva. Vi har inga andra att lita till. Därför återstår det för oss att börja arbeta och göra vår del."[2]

De började arbeta!

Vi tackar Gud för vår ädle profet, president Gordon B Hinckley, som, med en siares förutseende, insåg behovet av denna magnifika byggnad och som, med hjälp av många andra, "började arbeta". Resultatet ser vi här i dag och kommer att invigas denna morgon.

Skulle vi, som ett uttryck för vår tacksamhet, som ett uttryck för vår kärlek till Gud, åter kunna inviga våra liv och våra hem på liknande sätt?

I sitt brev till korinthierna lade aposteln Paulus en apostolisk dimension till vårt byggnadsåtagande, när han sade: "Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?"[3]

Behovet av personlig hängivenhet och förpliktelse är av största vikt i dagens samhälle. Bara en snabb blick på några tidningsartiklar visar vår belägenhet.

I *Associated Press* stod följande: "I yttrandefrihetens namn upphävde högsta domstolen en federal lag som skyddade barn från sex-inriktade kabelkanaler på TV." [4]

I *San Jose Mercury News* stod denna artikel: "Tyskland kanske är Europas ekonomiska motor, men den stannar på söndagarna. Nu börjar emellertid globala marknadskrafter rubba Tysklands traditionella vilodag. Med. . . amerikanska mönstret, att ha öppet varje dag i veckan [som redan erbjuds] och via Internet få tillgång till världens varor 24 timmar om dygnet, liknar sådana strikta butiksregler 'ett medeltida slott'. För att kunna mäta sig med andra världsstäder måste Berlin bli mer företagsamt. 'Vi vill tjäna mer pengar.'"[5]

När vi ser den desillusion som uppslukar oräkneliga tusental nu för tiden, får vi bittert erfara det som en forntida profet skrev till oss för tre tusen år sedan: "Den som älskar pengar blir inte mätt på pengar, och den som älskar rikedom har ingen vinning av den."[6]

Den vördade Abraham Lincoln beskrev korrekt vår belägenhet: "Vi har varit mottagare av himmelens mest utsökta gåvor. Vi har bevarats alla dessa år i fred och välmåga. Vi hur vuxit i antal, rikedomar och makt. . . men vi har glömt Gud. Vi har glömt den älskvärda hand som bevarade oss i fred och förökade och berikade och stärkte oss. Vi har i våra vilseledda hjärtan fåfängt inbillat oss att alla dessa välsignelser tillkom genom vår egen överlägsna visdom och av vår egen kraft. Berusade av oavbruten framgång har vi blivit för självgoda för att känna behovet av en bevarande och återlösande nåd, för stolta för att be till Gud som danade oss."[7]

När livets hav är stormigt söker sig en vis sjöman till en fridens hamn. Familjen, som vi traditionellt känner till den, är en sådan trygg tillflyktsort. "Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv och inget annat hjälpmedel kan ta dess plats eller uppfylla dess ytterst viktiga funktioner."[8] I själva verket är ett hem mycket mer än ett

En fontän välkomnar besökarna som närmar sig konferenscentret från sydvästra hörnet.

hus. Ett hus är byggt av trä, tegel och sten. Ett hem är byggt av kärlek, uppoffringar och respekt. Ett hus kan vara ett hem och ett hem kan vara ett himmelrike när det skyddar familjen. När rätta värderingar och grundläggande dygder understödjer samhällets familjer, kommer hoppet att segra över förtvivlan och tron att triumfera över tvivlet.

När sådana värderingar undervisas och efterlevs i våra familjer, blir de som ett välkommet regn i en förtorkad jord. Kärlek alstras, troheten mot ens bättre jag ökar och karaktärens, redbarhetens och godhetens dygd kommer att utvecklas. Familjen måste bibehålla sin framträdande plats i vår livsstil, eftersom den är den enda möjliga grund på vilken ett samhälle av ansvarsfulla människor någonsin har funnit det möjligt att bygga för framtiden och upprätthålla de värderingar de omhuldar just nu.

Lyckliga hem kan se mycket olika ut. En del innehåller familjer med far, mor bröder och systrar som bor tillsammans i en anda av kärlek. Andra består av en enda förälder med ett eller två barn, medan andra hem bara har en invånare. Men det finns några utmärkande drag för ett lyckligt hem, oavsett antalet familjemedlemmar. Dessa utmärkande drag är:

En vana att be.

Ett bibliotek för lärdom.

Ett arv av kärlek.

På denna, den amerikanska kontinenten sade Jakob, Nephis bror: "Blicken med fasthet uppåt till Gud och bedjen till honom med orubblig tro."[9]

En framstående domare tillfrågades vad vi, som medborgare i världens olika länder, skulle kunna göra för att minska brottsligheten och olydnaden mot lagar och för att få fred och förnöjsamhet i våra liv och i våra nationer. Han svarade eftertänksamt: "Jag skulle föreslå att vi återupptar den gamla sedvänjan att hålla familjebön."

När det gäller att göra vårt eget liv och vårt hem till bibliotek för lärdom, sade Herren: "Söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro."[10]

Standardverken utgör det inlärningsbibliotek jag talar om. Vi får akta oss för att underskatta barnens förmåga att läsa och förstå Guds ord.

Som föräldrar bör vi minnas att våra liv kan vara den bok i familjens bibliotek som barnen skattar allra högst. Är vårt föredöme värdigt nog att efterfölja? Lever vi på ett sådant sätt att en son eller dotter kan säga: "Jag vill göra som pappa gör" eller "jag vill bli som min mamma"? Till skillnad från böckerna på bibliotekshyllan, vars innehåll döljs av omslaget, kan vårt liv inte döljas. Föräldrar, vi är verkligen öppna böcker i biblioteket för lärdom i våra hem.

För det andra: För vi vidare ett arv av kärlek? Gör våra hem det? Bernadine Healy sade i ett tal vid en

skolavslutning: "Som en läkare som har haft det stora privilegiet att få ta del av de allvarliga stunderna i människors liv, inklusive deras sista stunder, skulle jag vilja berätta en hemlighet för er. Människor som står inför döden tänker inte på vilken examen de har tagit, vilken ställning de haft eller hur stor förmögenhet de har samlat på sig. I slutet är det enda som betyder något vem vi har älskat och vem som har älskat oss. Kärlekens cirkel är allt och är ett bra mått på det tidigare livet. Det är en gåva av största värde."[11]

Vår Herres och Frälsares budskap handlade om kärlek. Den kan vara som ett ljus på vår personliga väg mot upphöjelse.

En far tittade i slutet av sitt liv tillbaka på hur han hade tillbringat sin tid på jorden. Som hyllad och respekterad författare till flertalet akademiska böcker, sade han: "Jag önskar att jag hade skrivit en bok mindre och åkt ut och fiskat med mina barn oftare."

Tiden går så fort. Många föräldrar säger att det känns som om det var i går som deras barn föddes. Nu är dessa barn vuxna och har kanske egna barn. "Vart tog åren vägen?" frågar de. Vi kan inte få tillbaka den tid som har gått, vi kan inte stoppa tiden som nu går och vi kan inte uppleva framtiden i vårt nuvarande tillstånd. Tiden är en gåva, en skatt som inte ska läggas åt sidan för framtiden utan som vist ska användas just nu.

Har vi skapat en anda av kärlek i våra hem? President David O McKay sade: "Ett verkligt mormonhem är ett hem där Kristus skulle vilja stanna kvar och vila, om han råkade komma dit."[12]

Vad gör vi för att se till att våra hem motsvarar denna beskrivning? Motsvarar vi den själva?

På resan längs livets stig finns det olycksfall. Några avviker från riktmärkena på vägen som leder till evigt liv, bara för att upptäcka att genvägen de tog till slut leder till en återvändsgränd. Likgiltighet, vårdslöshet, självviskhet och synd utkräver sin kostsamma tribut av människoliv. Det finns de som av oförklarliga orsaker marscherar till ljudet av en annan trumslagare och senare inser att de har lockats av falska frestelser som leder till sorg och lidande.

I dag utgår en inbjudan från denna talarstol till människor överallt i världen: Återvänd från din irrfärd, du trötte vandrare. Kom till Jesu Kristi evangelium. Kom till den himmelska fristad som kallas ett hem. Här kommer du att finna sanningen. Här lär du dig vad Gudomen verkligen är, om trösten i frälsningsplanen, om heligheten i äktenskapsförbundet, om kraften i personliga böner. Kom hem.

Från vår ungdomstid kanske många av oss kommer ihåg berättelsen om en mycket ung pojke som blev bortrövad från sina föräldrar och sitt hem och fördes till en by långt därifrån. Under sådana omständigheter växte den lille pojken upp till en ung man utan att känna till sina riktiga föräldrar eller sitt jordiska hem.

Men var fanns hemmet? Var kunde han hitta sin mor och far? O, om han bara kunde komma ihåg deras namn så skulle uppgiften inte vara så hopplös. Han försökte desperat komma ihåg en enda glimt från sin barndom.

Som en blixt av inspiration kom han ihåg ljudet av en klocka som från toppen av byns kyrktorn hade ringt ut sitt välkomnande varje sabbatsmorgon. Den unge mannen vandrade från by till by och lyssnade hela tiden efter det välbekanta ljudet från klockan. Några klockor hade liknande ljud, andra hade helt andra ljud än det han mindes.

Slutligen stod den trötte unge mannen en söndagsmorgon framför en kyrka i en typisk by. Han lyssnade noga när klockan började ringa. Ljudet lät bekant. Det liknade inget annat han hört, med undantag av den klocka som ringde i minnet från hans barndoms dagar. Ja, det var samma klocka. Klangen stämde. Hans ögon fylldes med tårar. Hans hjärta fröjdade sig. Hans själ överflödade i tacksamhet. Den unge mannen föll ned på sina knän, blickade uppåt förbi kyrktornet – ja, mot himlen – och viskade i en bön av tacksamhet: "Gud vare tack. Jag är hemma."

Sanningen i Jesu Kristi evangelium är som en klockas välkända klang för den själ som uppriktigt söker efter den. Många av er har vandrat länge i ert sökande efter det som låter rätt. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga sänder ut en uppriktig vädjan till er. Öppna era dörrar för missionärerna. Öppna era sinnen för Guds ord. Öppna era hjärtan – ja, era själar – för ljudet från den milda, stilla rösten som vittnar om sanningen. Som profeten Jesaja lovade: "Dina öron [skall] höra detta ord. . .: 'Här är vägen, vandra på den.'"[13] Då kommer ni också, som pojken jag talade om, att gå ner på knä och säga till er Gud och min: "Jag är hemma."

Må alla få denna välsignelse, ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Leroy J Robertson (1896–1971), "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34.
2. *Deseret News Weekly*, den 20 maj 1863, s 369.
3. 1 Kor 3:16.
4. Richard Carelli, "High Court Kills Limits on TV Sex", *Salt Lake Tribune*, den 23 maj 2000, A1.
5. Daniel Rubin, "Global Economy Erodes Ban on Sunday Shopping", *Salt Lake Tribune* den 23 maj 2000, A1.
6. Predikaren 5:9.
7. I James D Richardson, *A Compilation of the Messages and Papers of the Presidents*, 10 vol (1897), 5:3366.
8. Citerat i Conference Report, okt 1962, s 72.
9. Jakob 3:1
10. L & F 88:118.
11. "On Light and Worth: Lessons from Medicine", tal vid skolavslutning, Vassar College, den 29 maj 1994, Special Collections.
12. I Conference Report, oktober 1947.
13. Jesaja 30:21.

Detta stora millennieår

President Gordon B Hinckley

Detta verk besitter en livskraft som aldrig förr har bevittnats i sådan omfattning.

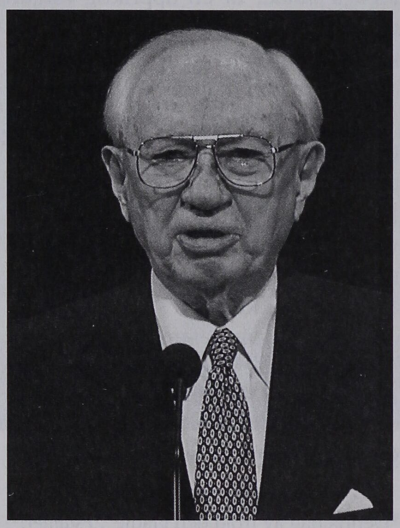

Mina bröder och systrar, vilken stor inspirationskälla ni är. När jag ser ut över denna stora församling och inser att det finns många fler samlade runtom i världen, överväldigas jag av en stark kärlek till var och en av er. Vilka underbara människor ni är. Jag ber att den Helige Anden må leda mig när jag talar till er.

Innan vi gick in i byggnaden i morse förseglade vi täckstenen över hörnstenen i denna nya storslagna byggnad.

Vi behåller symboliken med hörnstenen till åminnelse av Guds Son, på vars liv och mission denna kyrka är grundlagd. Han, och bara han, är den verkliga hörnstenen. På honom vilar en stark grund av apostlar och profeter och ovanpå den "hålls hela byggnaden ihop" som utgör Jesu Kristi Kyrka av sista Dagars Heliga (Ef 2:21).

Som jag sade till gruppen vid hörnstenen i morse: Låt denna symbol bli erkänd som en påminnelse om världens Återlösare, Guds Son, Herren Jesus Kristus, vars namn denna kyrka bär.

Jag är så tacksam för att byggnaden nu är färdig. Vi hade vår aprilkonferens i den och ett annat evenemang i juni. Den var inte helt färdig då. Nu är den förklarad färdigbyggd och vi har permanent besittningsrätt.

Detta millennieår 2000 har varit ett utomordentligt år för kyrkan. Vi har vuxit inom alla områden världen över. Vårt medlemsantal har blivit över 11 miljoner. Hur talande är inte detta.

Jag var med år 1947 när kyrkan firade hundraårsjubileet av pionjärernas ankomst [till Saltsjödalen, ö a]. Den gången invigdes "Detta är platsen-monumentet". Man firade med att anordna ett stort festspel i tabernaklet som skildrade kyrkans världsomfattande uppgift. Det storslagna temat för allt detta var att kyrkan hade nått en miljon medlemmar i sin tillväxt. Ungefär hälften av dem bodde i Utah. Nu bor bara cirka 15 % här, och ändå har vi fler medlemmar här än vad vi någonsin har haft. Att tänka sig att vi idag har ett medlemsantal på 11 miljoner är något fantastiskt och underbart som för med sig ett löfte om framtiden.

Vi har nått ut i världen, överallt dit vi tillåts att komma. Vi har undervisat om evangeliet som det har uppenbarats i denna tidernas fullhets utdelning. Vi ger oss nu in i områden vars namn sällan hördes år 1947. Vårt missionsarbete har ökat på ett mirakulöst sätt.

Jag tror att jag har varit på de flesta ställen där kyrkan är organiserad. Jag har funnit underbara människor överallt. De är sista dagars heliga i ordets sanna bemärkelse. De söker att leva efter buden.

När jag har mött dem och talat med dem har jag insett den verkliga innebörden i Paulus ord:

"Av en enda människa har [Gud] skapat alla folk. Han har låtit dem bo över hela jordens yta, och han har fastställt bestämda tider för dem och de gränser inom vilka de skall bo.

Det har han gjort för att de skulle söka Gud och kanske kunna treva sig fram till honom – han är ju inte långt borta från någon enda av oss.

Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till. . . Vi har vårt ursprung i honom" (Apg 17:26–28).

Vi har blivit en stor kosmopolitisk grupp, en enorm familj av bröder och systrar i Herren. När denna stora folkmassa med män och kvinnor, pojkar och flickor, alla den Allrahögstes heliga, rör sig framåt, sjunger vi när vi marscherar:

Mina ögon har sett Herrens härliga ankomst:
Han trampar skörden av vredens onda druvor.
Han har lösgjort sitt blixtrande snabba svärd.
Hans sanning marscherar vidare.
("Battle Hymn of the Republic", *Hymns*, nr 60.)

Detta verk besitter en livskraft som aldrig förr har bevittnats i sådan omfattning.

På utbildningens område har vi inrättat seminarie- och institutprogrammet var kyrkan än finns. Det berör elevernas liv på ett positivt sätt över hela världen. Inom institutet finner ungdomar i universitetsåldern glatt umgänge, de finner lärdom, sociala erfarenheter och till och med

män och hustrur inom tron.

För några månader sedan tillkännagav vi att Ricks College, en utmärkt utbildningsanstalt från pionjärtiden som hittills har erbjudit en tvåårig examen, nu ska utökas och ge fyraårig utbildning och kallas BYU – Idaho. Detta ringaktar ingalunda den store mannens namn som gav skolan dess namn. Det utökar utbildningsmöjligheterna för många unga män och kvinnor. Det kommer att göra en bra skola ännu bättre. Det är en ansträngning från kyrkans sida att erbjuda världslig utbildning inom ramen för en kyrkans skola där man lär ut tro på den levande Guden och på hans gudomlige Son, vår Herre.

Något annat av avsevärd vikt, och som poängterats under det här millennieåret, är uppförandet av många tempel. Det har varit ett underverk. Förra söndagen invigde vi templet i Boston i Massachusetts, kyrkans hundrade tempel i verksamhet.

Jag blev medlem i första presidentskapet i juli 1981 som rådgivare till president Kimball. Sedan dess har 81 av dessa 100 tempel invigts. Bara 19 fanns i verksamhet dessförinnan.

Femtiotre nya tempel, mer än hälften av de hundra som nu finns i verksamhet, har invigts sedan jag ordinerades till kyrkans president för fem år sedan. Jag nämner det enbart för att påminna er om den dramatiska, snabba tillväxten.

När jag tillkännagav under konferensen att jag hoppades att vi skulle få se invigningen av det hundrade templet i verksamhet före utgången av år 2000, undrade jag om det var möjligt. Jag kan inte nog tacka de många män och kvinnor som har arbetat så länge och så hårt för att åstadkomma detta underverk. En del av de nya templen är mindre. Men varje förrättning som kan utföras i Salt Lake-templet, kyrkans största, kan utföras i de mindre templen. De är enbart ägnade åt heliga förordningar. De är vackra byggnader, välbyggda i alla avseenden. Och de har gjort det möjligt för

En besökare granskar en byst av en av kyrkans presidenter i galleriet på altanplanet i konferenscentret.

tusentals och åter tusentals av vårt folk att mycket lättare kunna resa till Herrens hus.

Vi ska fortsätta bygga dem. Vi ska inviga tre till innan året är slut. Vi ska fortsätta bygga i framtiden, kanske inte i samma skala som under det gångna året, men det kommer stadigt att byggas fler av dessa heliga hus för att uppfylla de trofastas behov.

Hur djupt tacksamt är inte vårt folk. Jag hoppas och tror att Herren är nöjd.

Och nu idag, som ännu ett av detta millennieårs betydande prestationer, inviger vi detta storslagna konferenscenter. Det är en unik och anmärkningsvärd byggnad. När vi först fick visionen av den och började planera, hade vi inte en tanke på att uppföra den största byggnaden för gudsdyrkan som finns. Vi ville planera för att möta vårt folks behov.

Tabernaklet, som har tjänat oss så väl i mer än hundra år, blev helt enkelt för litet för våra behov.

Det var en stor och allvarlig sak att börja uppföra ett sådant byggnadskomplex. Vi kände naturligtvis väl till alla elektroniska sätt att föra ut budskapet som talades från talarstolen vida omkring. Men vi visste också att det var väldigt många som önskade sitta i samma sal som talaren. Som jag sade när jag tillkännagav beslutet att sätta igång: "Uppförandet av denna byggnad har varit ett djärvt företag. Vi var oroliga för det. Vi bad för det. Vi lyssnade på Andens viskningar om det. Och först sedan vi känt Herrens bekräftande röst beslöt vi att gå vidare" ("I vittnesbörd till hela världen", *Liahona*, juli 2000, s 4–5)

Tillkännagivandet av vårt beslut gavs på generalkonferensen i april 1996. Vid det tillfället sade jag:

"Jag beklagar att många som ville vara med oss i tabernaklet denna morgon inte får plats här. Det finns också många här utanför …

Mitt hjärta ömmar för dem som

ville komma in men inte fick plats. För omkring ett år sedan föreslog jag för bröderna att tiden kanske kommit då vi borde studera möjligheten att bygga ett nytt hus för gudsdyrkan, ett mycket större som skulle rymma tre eller fyra gånger så många som får plats i denna byggnad" ("Denna härliga påskmorgon", *Nordstjärnan*, juli 1996, s 66).

Det tog drygt ett år tills vi tog första spadtaget. Det var den 24 juli 1997, då vi firade hundrafemtioårsjubileet av våra förfäders ankomst hit till dalen.

I slutet av ceremonin vid första spadtaget höll president Packer avslutningsbönen. I bönen bad han Herren bevara mitt liv, så att jag skulle få närvara vid invigningen av den nya byggnaden. Jag är tacksam för det uppenbara svaret på denna begäran.

Idag ska vi inviga den som ett hus där vi ska dyrka Gud, den evige Fadern, och hans enfödde Son, Herren Jesus Kristus. Vi hoppas och ber att det från denna talarstol ska fortsätta att till världen utgå tillkännagivanden om vittnesbörd och lärosatser, om tro på den levande Guden och om tacksamhet för vår Återlösares stora försoningsoffer.

Vi ska också inviga den som en byggnad där artistiska framföranden av värdig natur ska äga rum.

Här ska tabernakelkören sjunga lovsånger. Här kommer andra musikgrupper att framträda och underhålla stora folkskaror. Här kommer skådespel att framföras som på ett vackert och konstnärligt sätt visar detta verks historia såväl som mycket annat.

Denna byggnad har uppförts av det bästa material av de skickligaste hantverkare. Vi är tack skyldiga alla som har bidragit till att göra detta till ett praktfullt center för kyrkans konferenser och för andra syften.

Vi förväntar att andra grupper kommer att anhålla om att få använda denna sal. Vi ska göra den tillgänglig under villkor som garanterar att den används i harmoni med de syften som den idag ska invigas för.

Det är inget museiföremål, även om arkitekturen är superb. Det är en plats som ska användas till den Allsmäktiges ära och för att uppnå hans eviga syften.

Jag är så tacksam för att vi har den. Jag är så tacksam för att den är färdig. Det är lite arbete kvar med att stämma orgeln, vilket kommer att pågå ett tag. Jag rekommenderar att ni läser de utmärkta artiklarna om denna byggnad och dess orgel som snart införs i *Ensign*.

När jag betraktar denna makalösa byggnad, så nära templet, minns jag Jesajas underbara profetiska uttalande:

"Och det skall ske i kommande dagar att det berg där Herrens hus är skall stå där fast grundat och vara det förnämsta bland bergen och upphöjt över andra höjder, och alla hednafolk skall strömma dit, ja, många folk skall gå ut och skall säga: 'Upp, låt oss dra upp till Herrens berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.' Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem. . .

Ni av Jakobs hus, kom låt oss vandra i Herrens ljus" (Jes 2:2–3, 5).

Jag tror att profetian avser det historiska och vackra Salt Lake-templet. Men jag tror också att den har samband med denna utomordentliga sal. För det är från denna talarstol som Guds lag ska utgå, tillsammans med Herrens ord och vittnesbörd.

Må Gud välsigna oss som ett folk. Vi har ökat takten detta stora millennieår. Må vi gå i den store Jehovas fotspår, ja, Abrahams, Isaks och Jakobs Guds fotspår. Må vi gå i hans ljus som var världens Messias, Guds Son, som sade om sig själv: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh 14:6), är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn. Amen.

INSTRUKTIONER OM HOSIANNAROPET

Mina bröder och systrar, om ett ögonblick ska jag hålla invigningsbönen som ni alla inbjuds att delta i. Omedelbart efter bönens slut ställer vi oss alla upp och höjer Hosiannaropet. Denna heliga hyllning till Fadern och Sonen höjs vid invigningen av varje tempel. Det har också höjts vid ett fåtal tillfällen av historisk betydelse, som när slutstenen lades på Salt Lake-templet och när kyrkans hundraårsjubileum firades på generalkonferensen 1930. Vi känner att det är passande att höja ropet här, när vi inviger denna storslagna byggnad, vars like vi kanske aldrig företar oss igen. Varje omnämnande om Hosiannaropet i media bör framhålla att det är en mycket helig och personlig sak för oss. Vi ber att det behandlas med vördnad och respekt.

Jag visar nu hur ropet går till. Var och en tar en ren, vit näsduk, håller den i ena hörnet och viftar med den, medan alla unisont säger: "Hosianna, Hosianna, Hosianna till Gud och Lammet", upprepat tre gånger, följt av "Amen, Amen, ja, Amen".

Jag upprepar, de som önskar delta inbjuds att ställa sig upp och höja ropet omedelbart efter invigningsbönen. De som önskar sitta kvar kan göra det. Om ni inte har någon vit näsduk kan ni helt enkelt vinka med handen. Ni i andra områden kan också delta i ropet om omständigheterna är lämpliga.

Efter Hosiannaropet kommer tabernakelkören utan annonsering att sjunga Hosianna-hymnen, som skrevs av Evan Stephens till invigningen av Salt Lake-templet år 1893. På körledarens tecken sjunger församlingen med i två verser av "Den himmelska elden", som skrevs av W W Phelps och som sjöngs första gången vid invigningen av templet i Kirtland år 1836.

Avslutningsbönen hålls sedan av äldste W Don Ladd i de sjuttios kvorum och konferensen gör uppehåll till klockan 14.00 i eftermiddag.

Mina älskade bröder och systrar, om ni nu vill böja huvudet och sluta ögonen ska jag uppsända invigningsbönen.

INVIGNINGSBÖN

O Gud, vår evige Fader, med tacksamma hjärtan kommer vi till dig i bön denna historiska sabbat när vi inviger detta magnifika konferenscenter.

Det har uppförts till din ära och din härlighet. Det är ännu en i raden av storslagna byggnader som har invigts för att dina syften ska uppfyllas och ditt verk gå framåt. Det ligger intill det heliga templet som våra förfäder arbetade med att bygga under en period av 40 år. Det vetter mot det historiska tabernaklet som har tjänat ditt folk så väl under mer än hundra års tid. I närheten ligger Assembly Hall vars användning är så mångfaldig och varierad.

Inte långt bort ligger kyrkans kontorsbyggnad, administrationsbyggnaden och Joseph Smith Memorial Building. I närheten ligger också Lion House och Beehive House, som båda har historisk betydelse. Åt andra hållet ligger museet för kyrkans historia och konst samt kyrkans släktforskningsbibliotek.

Denna nya byggnad har utsikt över dem alla och är ett komplement till deras mångfald, praktiska nytta och skönhet. Tillsammans blir de ett vittnesbörd om styrkan och livskraften i ditt verk, din kyrkas centrum och den källa där sanningen springer fram för att uppfylla jorden.

Vi tackar dig för de många hängivna och mycket skickliga män och kvinnor som har arbetat länge och ihärdigt för att se till att byggnaden blev färdig. Må de känna stolthet över vad de åstadkommit.

När vi samlas under denna din kyrkas generalkonferens, med gudstjänsterna som sänds ut till människor världen över, böjer vi våra huvuden i vördnad för dig.

Med det heliga prästadömets myndighet som kommer från dig, och i din enfödde Sons namn, Herren Jesus Kristus, inviger och helgar vi detta konferenscenter för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi inviger det till dig, vår Fader och vår Gud, och till din älskade Son, vår Förlossare, vars namn din kyrka bär.

Vi inviger det till en samlingsplats för ditt folk där det kan samlas för att höra Herrens ord som det talas av dina tjänare som står som profeter, siare och uppenbarare och som vittnen för världen om att Herren Jesus Kristus verkligen lever, och vars namn är det enda namn bland människorna varigenom de kan bli frälsta.

Generalauktoriteter, biorganisationernas presidentskap, körmedlemmar och medlemmar vinkar med sina vita näsdukar tillsammans med president Gordon B Hinckley (vid talarstolen) under Hosianna-ropet vid invigningen.

Vi inviger det från grundvalarna som det vilar på till toppen av dess spira. Vi inviger denna magnifika sal, enastående i utformning och storlek, konstruerad för att rymma de tusentals som genom åren kommer att samlas här för att dyrka dig och för att underhållas på ett sunt och bra sätt.

Må ditt namn uttalas med vördnad och kärlek från denna talarstol. Må din Sons namn ständigt ihågkommas i vördnadsfull tillbedjan. Må vittnesbördet om ditt verk genljuda härifrån och över hela världen. Må rättfärdigheten förkunnas och ondskan förkastas. Må ord av tro talas oförskräckt och med övertygelse. Må tillkännagivanden och uttalanden om trossatser gå ut till nationerna.

Om än jorden skälver, måtte denna magnifika byggnad stå fast och säkert under din vakande omsorg. Må ingen ondskans röst någonsin höjas i denna sal som nedsvärtar dig, din Son, din återställda kyrka eller dess profeter och ledare som har presiderat under åren. Beskydda den från naturens stormar och vandalens och förstörarens vanhelgande hand. Bevara den från konflikter och terroristhandlingar. Må alla som går förbi här, oavsett religiös övertygelse, se på denna byggnad med respekt och beundran.

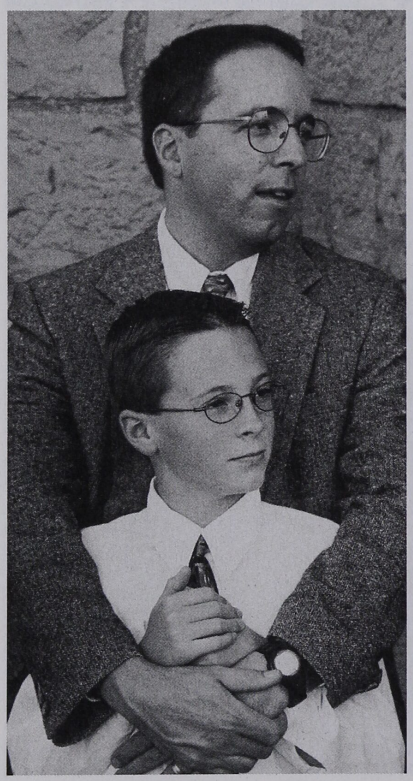

Må denna storslagna sal bli en plats för värdig underhållning, en hemvist för konst som är upplyftande och som utvecklar folkets kultur. Må aldrig något uppvisas här som saknar värdighet och som inte framställer skönheten i din gudomliga natur.

Vi inviger den härliga orgeln, de vackra salarna och andra rum, parkeringsplatsen och alla andra inrättningar som hör till denna byggnad. Må det vara något vackert för betraktaren både invändigt och utvändigt. Må det vara ett hus med många användningsområden, ett hus för kultur, ett hus för konst, ett hus för gudsdyrkan, ett hus för tro, ett Guds hus.

Må det ge uttryck för ditt folks uttalande, att "vi söker efter allt som är dygdigt, älskligt, prisvärt och gott" (Trosartiklarnat 1:13).

Och nu Fader, när vi inviger detta konferenscenter, inviger vi också salen som angränsar till den. Det är en vacker konstruktion som ska tjäna som mötesplats, som hemvist för de sköna konsterna och för en rad andra syften, alla värdiga och avsedda att utveckla det vackra och förädlande. Beskydda och välsigna den på samma sätt som vi har bett om för konferenscentret.

Vi inviger idag på samma sätt parkeringsgaraget som är byggt under Main Street och alla förbättringar som har gjorts på området omedelbart framför Herrens hus, vår Guds tempel.

Må detta område betraktas som en fridens plats, en oas mitt i denna larmande stad. Må det bli en plats där de uttröttade kan sitta och begrunda det som hör Gud till och naturens skönhet. Den är smyckad med träd och buskar, blommor och vatten, allt i kombination för att skapa en ö av stilla skönhet mitt i detta storslagna, välmående samhälle. Må din kyrkas folks önskan att förbättra och försköna detta område uppskattas av alla förbipasserande.

Vi ber att de välvilliga kommentarerna ska bestå och öka, tills man allmänt accepterar och uppskattar det som har gjorts. Vi nedkallar dina välsignelser över detta samhälle och denna stat. Detta är det område dit ditt folk kom för att söka tillflykt undan den förföljelse man hade mött. Nu har det blivit ett stort kosmopolitiskt samhälle dit människor från hela landet och hela världen har samlats. Må alla som bor här och alla som kommer hit se omgivningar som är unika och vackra. Må vi i din kyrka vara gästfria och vänliga. Må vi upprätthålla de normer och seder som vi är kända för och tillerkänna andra förmånen att tillbe "hur, var eller vad de vill" (Trosartiklarna 1:11).

Välsigna oss att vi må sträcka oss ut som goda grannar och vara hjälpsamma mot alla. Må vi upplyfta händer och styrka vacklande knän för människor i nöd. Må vi alla leva tillsammans i frid med uppskattning och respekt för varandra.

Allsmäktige Gud, hur tacksamma är vi inte för dina underbara välsignelser till oss. Ta emot vår tacksamhet. Håll dina forna löften angående dem som bidrar med tionde och offer, vilket har möjliggjort allt detta. Öppna himmelens fönster och utgjut riklig välsignelse över dem.

Vi älskar dig och din gudomlige Son. Vi söker att göra din vilja. Vi prisar ditt heliga namn. Vi höjer våra röster i lovsånger. Vi vittnar om dig och om vår Återlösare, din oförliknelige Son. Majestätiska är dina vägar, härlig är väven i din eviga plan för alla som vandrar i lydnad inför dig.

Må du leende blicka ned över oss och ge oss nåd, ber vi i vår Herres Jesu Kristi heliga namn, amen. □

Söndagens eftermiddagssession
8 oktober 2000

”Ni är Guds tempel”

President Boyd K Packer
tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

”Er kropp är verkligen ert sinnes redskap och er karaktärs grundval.”

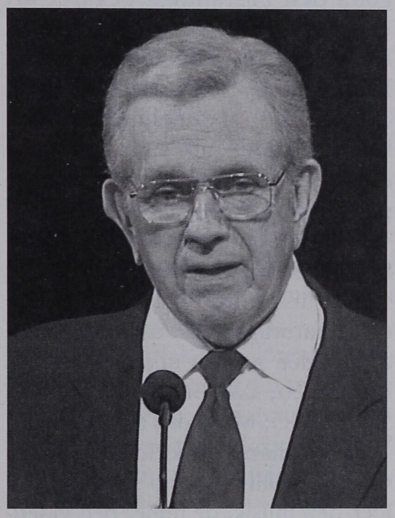

Under lång tid har jag känt mig manad att tala till ungdomarna i kyrkan som möter utmaningar som var okända för oss i vår ungdom.

President J Reuben Clark beskrev våra ungdomar som ”hungriga efter andliga ting. De är angelägna att lära sig evangeliet och de vill få det öppenhjärtigt, outspätt.

De vill få veta. . . vad vi tror på. De vill få ett vittnesbörd att det är sant. De tvivlar inte nu utan frågar, söker sanningen. . .

Ni behöver inte smyga er fram bakom dessa andligt erfarna ungdomar och viska religion i öronen på dem. Ni kan komma rakt framifrån, ansikte mot ansikte, och tala med dem. . . Ni kan ge dem dessa sanningar oförbehållsamt. . . Det kanske visar sig att ungdomarna inte är mer rädda för dem än ni är. Det finns inget behov av undervisning i etapper” (”The Charted Course of the Church in Education” i Boyd K Packer, *Teach Ye Diligently*, rev utg [1991], s 365, 373–374).

Jag instämmer med president Clark och kommer att tala öppet till ungdomarna om sådant som jag har lärt mig och som jag vet är sant.

När jag var 18 blev jag inkallad i det militära. Jag hade ännu inte fått min patriarkaliska välsignelse, så biskopen rekommenderade mig att gå till en patriark i närheten av vår flygbas.

Patriark J Roland Sandstrom från Santa Ana stav i Kalifornien gav mig min välsignelse. I den fick jag veta följande: ”Du fattade ett fritt och villigt beslut att stå fast vid lagarna för din eviga utveckling, så som de utformats av vår äldre broder, Herren Jesus Kristus. Du. . . har fått en fysisk kropp med vilken du får erfara jordelivet. . . en kropp med sådana fysiska proportioner och sådan kondition som gör det möjligt för din ande att verka genom den, obehindrad av fysiska svårigheter. . . Värdesätt detta som ett underbart arv” (Boyd K Packers patriarkaliska välsignelse, 15 jan 1944, s 1).

Detta var till stor tröst för mig. Eftersom jag fick polio som barn kunde jag inte delta i idrott, vilket gjorde att jag kände mig underlägsen mina vänner.

Min patriarkaliska välsignelse gav mig rådet: ”Ge akt på och skydda [din kropp] – inta inget som kan skada dess organ, för den är helig. Den är ditt sinnes redskap och din karaktärs grundval” (Boyd K Packers patriarkaliska välsignelse, 15 jan 1944, s 1).

I visdomsordet fann jag en princip med ett löfte. Principen: Sköt om din kropp. Låt bli vanebildande stimulantia, te, kaffe, tobak, sprit och droger (se L&F 89:3–9). Sådana beroendeframkallande medel gör föga mer än lindrar ett begär som de själva orsakat.

Löftet: De som lyder får bättre hälsa (se L&F 89:18) och ”stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter” (L&F 89:19).

Profeten Joseph Smith sade: ”Vi kom till denna jord, på det att vi måtte få en kropp och framställa den ren inför Gud i det celestiala riket. Lyckans stora princip består i att äga en kropp. Djävulen har ingen kropp och häri ligger hans straff. Det behagar honom, när han kan erhålla en mänsklig kropp. . . Alla väsen, som har kroppar, har makt över dem som inga har” (se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 156).

Också de allvarliga prövningar som har att göra med vår hälsa eller en handikappad eller invalidiserad kropp kan förfina en själ inför återställelsens och helbrägdagörelsens härliga dag, som säkerligen ska komma.

Er kropp *är* verkligen ert sinnes redskap och er karaktärs grundval.

President Harold B Lee undervisade om den viktiga symboliska och faktiska inverkan vår klädsel har. Om ni är välvårdade och anständigt klädda, inbjuder ni vår himmelske Faders andes sällskap och utövar ett sunt inflytande på omgivningen. Om ni är ovårdade utsätter ni er för inflytanden som drar ner er (se *The Teachings of Harold B Lee*, red Clyde J Williams [1996], s 220).

Klä er inte oanständigt. Klä er och gör er fina så att ni visar Herren att ni vet hur värdefull er kropp är.

President Hinckley har varnat er för

att pryda era kroppar med bilder eller symboler som aldrig kan tvättas bort, och att inte göra hål på er kropp och sätta dit ringar eller smycken enligt världens sätt (se "Er största utmaning, mödrar", *Liahona* jan 2001).

Ni skulle inte på ett tempel måla mörka bilder eller symboler eller graffiti eller ens initialer. Gör det inte på er kropp.

"Vet ni inte att er kropp är ett tempel för den heliga anden, som ni har inom er och som ni har fått från Gud? Ni tillhör inte er själva.

Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp" (1 Kor 6:19–20).

"Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?

Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet" (1 Kor 3:16–17).

I er kropp finns den gudomliga kraften att skapa liv. Pojkar växer upp till män och kan bli fäder. Flickor växer upp till kvinnor och kan bli mödrar. Naturliga och goda känslor drar män och kvinnor till varandra.

"Alla människor – män och kvinnor – är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift" ("Familjen – ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24).

"Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och. . . familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse" ("Familjen – ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24).

Ni bör attraheras av varandra och gifta er. Då, och endast då, kan ni värdigt ge efter för det starka och goda och beständiga begäret att uttrycka denna kärlek, varigenom barn kan komma att välsigna ert liv. Enligt Guds, vår Faders, bud får detta endast ske mellan man och hustru – man och kvinna – som bundits samman genom äktenskapets förbund (se 1 Kor 7:2; L&F 42:22). Att göra något annat är förbjudet och leder till sorg.

Det är om hur vi ska kontrollera dessa naturliga begär som de strängaste buden givits i uppenbarelserna (se Smith, *Lärdomar*, s 156; Gal 5:19; Ef 5:5; Mormons bok 9:28).

Unga män och kvinnor, håll er värdiga. Håll er borta från de miljöer, den musik, de filmer och videofilmer och det umgänge som leder till omoraliskt uppträdande (se 1 Kor 6:9; 1 Thess 5:22: 2 Tim 2:22; L&F 9:13).

Nu måste jag tala om en annan fara som var nästan okänd i min ungdom, men som nu finns överallt omkring er.

Normala begär och attraktioner uppstår i tonåren, och då kommer frestelsen att experimentera, att mixtra med den heliga skapelsekraften. Dessa begär kan intensifieras och till och med bli perversa, genom pornografi, olämplig musik eller uppmuntran från ett opassande umgänge. Vad som bara borde ha varit en normal, övergående period för att fastställa könsidentiteten, kan slå rot i er och göra er förvirrade och till och med störda.

Om ni går med på det, kan motståndaren få kontroll över era

tankar och försiktigt föra er mot en vana och ett missbruk och övertyga er om att ett omoraliskt och onaturligt beteende är fast rotat i er natur.

Hos några få finns frestelsen, som nästan verkar övermäktig, att en man attraheras av en man eller en kvinna av en kvinna. Skrifterna fördömer klart och tydligt dem som "förnedrar sina kroppar med varandra. . . , så att män bedriver otukt med män"(se Rom 1:24, 27) eller när "kvinnorna byter ut det naturliga umgänget mot ett onaturligt" (se Rom 1:26).

Frihetens portar, och det goda eller onda bakom dem, öppnas eller stängs för lösenordet *val*. Ni är fria att välja en väg som kan leda till förtvivlan, till sjukdom och till och med till döden (se 2 Nephi 2:26–27).

Om ni väljer den riktningen kan livets källa torka ut. Ni kommer inte att få uppleva kombinationen av kärlek och strävanden, smärta och välbehag, besvikelser och uppoffringar, den kärlek som, förenad i föräldraskapet, upphöjer en man eller kvinna och leder till den fullkomliga glädje som omtalas i skrifterna (se 2 Nephi 2:25; 9:18; L&F 11:13; 42:61; 101:36).

Experimentera inte. Tillåt inte någon av endera könet att vidröra er kropp för att väcka passioner som kan blossa upp utom all kontroll. Det börjar som oskyldig nyfikenhet, sedan påverkar Satan era tankar och det blir till ett mönster, en vana, som kan fängsla er i ett missbruk, till stor sorg och besvikelse för dem som älskar er (se Joh 8:34; 2 Pet 2:12–14, 18– 19).

Stor press har lagts på lagstiftarna att legalisera onaturligt umgänge. De kan aldrig rättfärdiga det som är förbjudet enligt Guds lagar (se 3 Mos 18:22; 1 Kor 6:9; 1 Tim 1:9–10).

Ibland får vi frågan varför vi inte erkänner detta umgänge som en annan men acceptabel livsstil. Det kan vi inte göra. Vi skapade inte lagarna. Det skedde i himlen "före världens grundläggning" (L&F 132:5; 124:41; se också Alma 22:13). Vi är endast tjänare.

Liksom de forntida profeterna har vi blivit "avskilda medelst handpåläggning. . . till att vara präster och lärare bland detta folk. . . [med ansvar] att förhärliga vårt ämbete för Herren, i det vi åtar oss dess plikter och ansvaret för deras synder på våra egna huvuden, såframt vi icke med all flit undervisar dem om Guds ord" (se Jakob 1:18–19).

Vi förstår varför somliga tycker att vi förkastar dem. Det är inte sant. Vi *förkastar inte* er, bara ett omoraliskt uppförande. Vi *kan inte* förkasta er, för ni är Guds söner och döttrar. Vi *vill inte* förkasta er, för vi älskar er (se Heb 12:6–9; Rom 3:19, Helaman 15:3, L&F 95:1).

Ni kanske till och med tror att vi inte älskar er. Det är inte heller sant. Föräldrar vet, och ni kommer en dag att veta, att det finns stunder när föräldrar och vi som leder kyrkan måste använda *hårdför* kärlek när brist på undervisning och fostran skulle förgöra er.

Vi skapade inte reglerna. De uppenbarades som bud. Vi orsakar inte och kan inte heller förhindra följderna om ni bryter mot morallagarna (se L&F 101:78). Trots kritik eller motstånd måste vi undervisa och varna.

När ovärdiga begär pockar på ert sinne så bekämpa dem, motstå dem, styr dem (se Jak 4:6–8; 2 Nephi 9:39, Mosiah 3:19). Aposteln Paulus lärde: "Era prövningar har inte varit övermänskliga. Gud är trofast och skall inte låta er prövas över förmåga: när han sänder prövningen *visar han er också en utväg*, så att ni kommer igenom den" (1 Kor 10:13; se också L&F 62:1).

Detta kanske är en kamp som ni inte blir fria från under det här livet. Om ni inte ger efter för frestelserna behöver ni inte känna någon skuld. De kan vara oerhört svåra att motstå. Med det är bättre än att ge efter och göra er och dem som älskar er besvikna och bedrövade.

En del tror att Gud skapade dem med övermäktiga, onaturliga begär, att de fastnat i en fälla och inte är ansvariga (se Jak 1:13–15). Det är inte sant. Det kan inte vara sant. Även om de skulle acceptera det som sant, måste de komma ihåg att Herren kan bota och hela (se Alma 7:10–13; 15:8).

Hur är det med er som redan har gjort misstag eller som har förlorat er själva i en omoralisk livsstil? Vilket hopp har ni? Är ni utkastade och förlorade för evigt?

Detta är inga oförlåtliga synder. Hur ovärdiga, onaturliga eller omoraliska dessa överträdelser än må

Prästadömsbröder lämnar den allmänna prästadömssessionen.

vara, så är de inte oförlåtliga (se L&F 42:25). När ni helt och hållet har övergett och omvänt er från dem, kan ni få förlåtelsens renande gåva, och er skuldbörda kan utplånas. Det finns en väg tillbaka. Den är kanske lång och säkerligen svår, men naturligtvis är den möjlig! (Se Apg 5:31; Ef 1:7; Mosiah 4:2; 26:29; L&F 1:31–32; 58:42; 61:2).

Ni behöver inte och ni kan inte hitta vägen själva. Ni har en Återlösare. Herren kommer att lyfta bort er börda om ni väljer att omvända er och överge era synder och inte göra om dem. Det är det som Kristi försoning är till för.

"Kom, låt oss gå tillrätta med varandra, säger Herren. Om era synder än är blodröda, så kan de bli snövita, och om de är röda som scharlakan, så kan de bli som vit ull" (Jes 1:18).

Valet ligger hos er. Ni är inte utkastade för evigt. Jag upprepar: Dessa överträdelser är inte oförlåtliga.

Någon kan tro att *det är för sent, mitt liv är snart över och jag är för evigt fördömd*. Det är inte så, för om "vårt hopp till Kristus bara [gäller] detta livet, då är vi de mest ömkansvärda bland människor" (1 Kor 15:19).

Precis som den fysiska kroppen kan bli renad och botad, så kan också anden tvättas ren genom försoningens kraft. Herren kommer att lyfta er och bära er börda under det lidande och den kamp som krävs för att ni ska bli rena. Det är vad Kristi försoning handlar om. Han har sagt: "Jag, Herren, kommer icke ihåg [era synder] mera" (L&F 58:42; se också Heb 8:12; 10:17; Alma 36:19).

Våra älskade, dyrbara ungdomar, håll er kvar på Herrens väg. Om ni snubblar så res er upp och fortsätt. Om ni har gått vilse väntar vi med öppna armar på att ni ska komma tillbaka.

Gud vare tack för försoningens renande, förädlande, förlåtande kraft, given genom Herren Jesus Kristus, som jag vittnar om. I Jesu Kristi namn. Amen. □

Nu är det dags

Äldste M Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kvorum

"Om inte vi villigt undervisar andra om återställelsen av Jesu Kristi evangelium genom profeten Joseph Smith, vem ska då göra det?

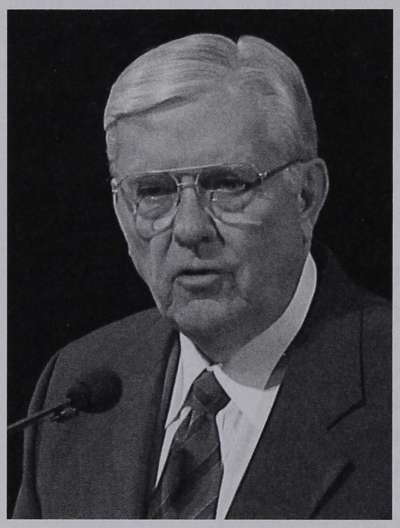

I mars 1839 gav profeten Joseph Smith från den råkalla fängelsehålan Liberty Jail följande råd till kyrkan: "Ty det finnes ännu många på jorden ibland alla sekter, partier och religionssamfund, vilka äro förblindade av människofunder och. . . hållas borta från sanningen, blott emedan de icke veta var de skola finna den" (L&F 123:12).

Flera år senare kallades profetens brorson, Joseph F Smith, vid 15 års ålder att utföra en mission på Hawaii. Ni minns att han bara var fem år gammal när hans far Hyrum led martyrdöden. Hans mor, Mary Fielding, dog när han var bara 13 år. När den unge Joseph kom till ön Maui blev han allvarligt sjuk. Trots dessa och andra motgångar skrev han till äldste George A Smith: "Jag är redo att bära mitt vittnesbörd. . . när som helst, var som helst, och under vilka omständigheter jag än må hamna i. . . Jag är redo att gå genom eld för det verk jag är engagerad i" (citerat i Joseph Fielding Smiths sammanst av *Life of Joseph F Smith* [1938], s 176).

I dag måste vi fråga oss själva: Är vi redo och villiga att gå genom eld för det verk vi är engagerade i? Syns i våra ansikten den glädje över att leva enligt Kristi evangelium som trofasta lärjungar bör återspegla? Om inte vi förstår och villigt undervisar andra om återställelsen av Jesu Kristi evangelium genom profeten Joseph Smith, vem ska då göra det? Vi kan inte lägga bördan att föra ut evangeliet till alla människor enbart på heltidsmissionärernas ryggar. Familjer kommer inte att stärkas, inte heller personliga vittnesbörd, antalet omvändelsedop kommer inte att öka, inte heller kommer mindre aktiva att välkomnas tillbaka, förrän vi som medlemmar i kyrkan reser oss individuellt och kollektivt, hängivna och handlingskraftiga, för att hjälpa till att bygga upp Guds rike.

Vår plikt består i att genom Andens kraft hjälpa andra att *få kunskap om* och *förstå* evangeliets lärdomar och principer. Var och en måste börja *känna* att återställelsens lärdomar är sanna och av stort värde. Och varje människa som tar emot budskapet måste sträva efter att *leva* enligt evangeliet genom att ingå och hålla heliga förbund och genom att ta del av alla frälsningens och upphöjelsens förordningar. Vi tänker ofta på omvändelse som om den endast gäller undersökare, men

det finns en del medlemmar som ännu inte är helt omvända och som ännu inte har upplevt den mäktiga förvandling i hjärtat som beskrivs i skrifterna (se Alma 5:12).

Bröder och systrar, sann och fullständig omvändelse är nyckeln till att påskynda kyrkans verk.

Vi vet att det är mer sannolikt att både medlemmar och icke medlemmar blir grundligt omvända till Jesu Kristi evangelium när det finns en vilja att undersöka ordet (se Alma 32:27). Detta är en inställning i både sinne och hjärta med en önskan att få veta sanningen och en vilja att handla efter denna önskan. För dem som undersöker kyrkan kan det innebära något så enkelt som att gå med på att läsa Mormons bok, fråga Gud i bön om den är sann och uppriktigt söka få veta om Joseph Smith var Herrens profet.

Sann omvändelse kommer genom Andens kraft. När Anden påverkar hjärtan, förändras de. När enskilda, både medlemmar och undersökare, känner Anden påverka dem, eller när de ser bevis på Herrens kärlek och barmhärtighet i sina liv, blir de uppbyggda och andligen stärkta och deras tro på honom ökar. Dessa erfarenheter av Anden blir en naturlig följd när någon är villig att undersöka ordet. Det är så vi börjar *känna* att evangeliet är sant.

Ett mycket viktigt bevis på vår omvändelse och på vad vi känner för evangeliet i våra liv, är vår villighet att berätta om det för andra och hjälpa missionärerna finna någon att undervisa. Sannolikheten att omvändelsen ska bestå ökar starkt när en icke medlem har en vän eller släkting som utstrålar glädjen över att vara medlem i kyrkan. Inflytandet från kyrkans medlemmar är mycket kraftfullt, och det är kanske därför president Hinckley har bett oss se till att var och en har en vän (se *Nordstjärnan*, juli 1997, s 47).

Här har vi en viktig nyckel till framgång när det gäller påskyndandet av Herrens verk. Som aktiva medlemmar i kyrkan, och särskilt som ledare i prästadömet och biorganisationerna, behöver vi göra mer för att hjälpa till med att omvända, behålla och aktivera. Vi vet att trofasta medlemmar önskar tjäna Herren, men ibland förlorar vi ur sikte de viktiga resultat som vår tro och våra gärningar borde åstadkomma för att stärka engagemanget för evangeliet hos vår Faders barn.

Biskopar, ni är nyckeln. Ni ger visionen och inbjuder ert församlingsråd att hjälpa er att stärka den andliga omvändelsen hos dem som undersöker kyrkan, liksom hos alla era medlemmar. Uppmuntra rådsmedlemmarna att ständigt tänka på sådant de konkret kan göra för att bistå er att hjälpa era församlingsmedlemmar och deras vänner utanför kyrkan att bättre lära känna och förstå evangeliet. Vad kan de göra för att hjälpa dem känna att evangeliet är sant och stötta dem när de försöker leva enligt dess principer? Fråga er vad vi som prästadöms- och biorganisationsledare konkret kan göra för att uppmuntra en familj eller en enskild att undersöka Guds goda ord. Vad kan rådet göra som ledare och lärare för att se till att var och en som kommer till vår kyrkas möten känner Anden och stärks andligen?

Vi håller just nu på att lära oss hur vi ska inrikta oss på de rätta sakerna under våra rådsmöten, men alltför ofta inriktar vi oss fortfarande bara på allmänna frågor. I en stav, där man har stor framgång med att döpa och behålla nyomvända, inbjuds heltidsmissionärerna till församlingsrådet för att diskutera personerna som de undervisar. Rådsmedlemmarna söker inspiration när de fastställer vilka ledare och församlingsmedlemmar som bäst kan hjälpa missionärerna att vänskapskontakta särskilda personer och familjer och föra dem till kyrkan.

En del av er biskopar tycker att ni måste engagera er i varje åtgärd som era rådsmedlemmar vidtar. Detta är ett misstag, för om ni gör det kommer ni aldrig att få alla de kraftfulla resurser Gud har gett er att utvecklas till sin fulla styrka. Vid Hjälpföreningens allmänna möte för två veckor sedan sade syster Sheri Dew att hon trodde att systrarna är "Herrens hemliga vapen". Jag tror att hon har rätt. Våra kvinnliga ledare har en andlig mottaglighet som hjälper dem att veta

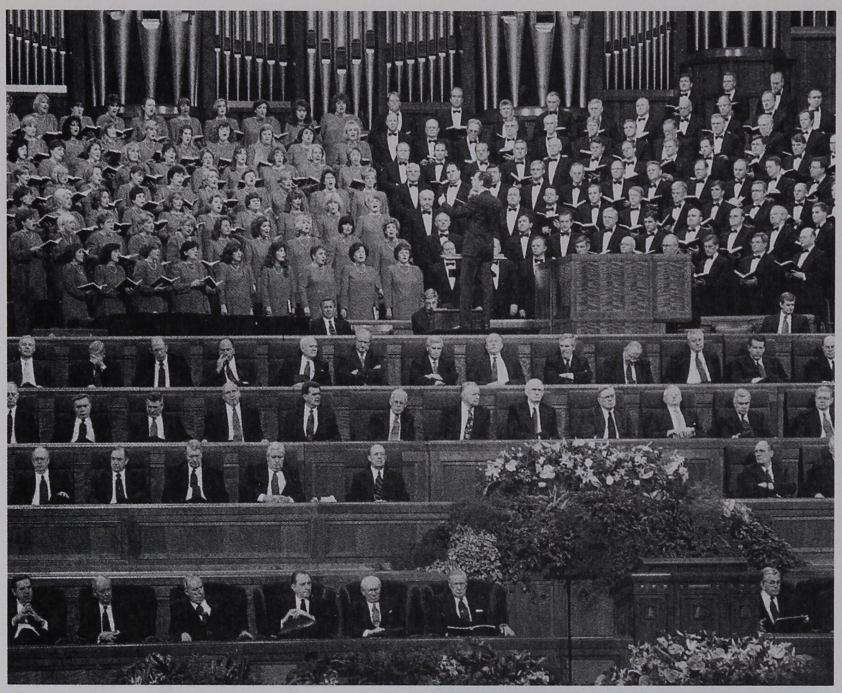

Generalauktoriteter njuter av en psalm som sjungs av tabernakelkören under Barlow Bradfords ledning. Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum sitter på främre raden på konferenscentrets podium. Andra rader upptas av medlemmar i de sjuttios kvorum, det presiderande biskopsrådet och biorganisationernas generalpresidentskap.

hur de bäst ska få kontakt med och ge näring åt dem som missionärerna undervisar. Bästa platsen att till fullo börja utnyttja våra systrars talanger och visdom är genom det etablerade rådssystemet i kyrkan. Det står er fritt att vara flexibla i hur ni använder er av församlingsrådet.

Så sent som förra året sade president Hinckley detta till kyrkans biskopar: "Ni är inte bundna av strikta regler. Ni har obegränsad flexibilitet. Ni är berättigade till svar på era böner, till inspiration och uppenbarelse från Herren" ("Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, juli 1999, s 124). Kanske det i vissa fall inte räcker med att bara ha rådsmöte en gång i månaden, för att ni ska kunna inrikta er på den andliga omvändelsen hos såväl medlemmar och icke medlemmar som ni har ämbetsansvar för. Det står er fritt att hålla råd så ofta ni anser nödvändigt.

Nyligen berättade en stavspresident en rörande historia för mig som visar kraften i rådssystemet för att bygga upp kyrkan. Han sade att både Hjälpföreningen och prästadömet hade arbetat med en familj i deras stav, men att de inte haft någon framgång med föräldrarna. Primärs ledare kom på lösningen. Föräldrarna gav sin tillåtelse att deras lilla dotter kom till Primär. Deras enda villkor var att hennes önskan att komma måste vara så stark att hon tog sig dit på egen hand. De fick inte skjutsa henne till kyrkan. Eftersom hon måste ta sig fram genom en mindre trevlig del av staden, såg församlingsrådet till att någon körde bredvid henne, när hon åkte på en gammal cykel till kyrkan. I sommarvärme, i regn och till och med i snö, fortsatte hon att ta sig till kyrkan. En ung man, som tillsammans med sin familj fått uppdraget att eskortera henne en snöig morgon, blev så rörd när han såg beslutsamheten hos denna lilla flicka, som tog sig fram i snön och kylan, att han bestämde sig för att gå på mission. Han sade att denna upplevelse blev vändpunkten i hans liv. Vid jultiden gav en familj i församlingen en ny, tioväxlad cykel till denna trofasta lilla flicka. Detta gjorde ett så djupt intryck på föräldrarna att även de började besöka kyrkan. I maj 1999 döptes den unga flickan. Det som gjorde dopet ännu mer speciellt var att det utfördes av den nyaste prästen i församlingen, hennes nyligen återaktiverade far.

Biskopar, för att ni ska kunna åstadkomma det som första presidentskapet och de tolvs kvorum ber om, behöver ert församlingsråd fånga den här visionen och samarbeta mer ingående för att utföra Guds storslagna verk att åvägabringa odödlighet och evigt liv för alla sina barn. Tänk er den kraft som skulle bli resultatet om varje medlem i kyrkan sökte hjälpa alla medlemmar och undersökare att åtnjuta Andens sällskap. Låt oss alla arbeta hårdare med att se till att Anden är närvarande på alla våra möten för att åstadkomma en djupare andlig omvändelse. Då krävs det speciellt av församlingsråden att de hjälper biskopsråden att förbättra vördnaden på våra sakramentsmöten och bättre undervisa om Jesu Kristi evangelium på alla våra möten i kyrkan.

Var och en av oss bör ständigt tänka på att Frälsaren gav sitt liv för oss. Vi får aldrig glömma att han förkastades, förödmjukades, led obeskrivliga plågor och slutligen dog för att frälsa er och mig och hela världen från synd. Kan någon enda av oss stå inför honom någon dag i framtiden och säga att vi inte delade med oss av evangeliet till andra och hjälpte missionärerna att finna människor att undervisa, för att vi var alltför upptagna eller alltför blyga – eller något annat skäl?

Detta är Guds verk. Han vill att vi tillsammans med honom och hans älskade Son ska delta i arbetet med att föra evangeliet in i alla hans barns liv. Herren har lovat oss att vår glädje kommer att bli stor om vi för bara en enda själ till honom (se L&F 18:15–16). Låt oss utöva större tro och arbeta tillsammans,

medlemmar och missionärer, med att föra många fler själar till honom. Må varje familj i kyrkan, i sina dagliga familjeböner, ta med en vädjan till Herren om att bereda vägen för deras familj och hjälpa dem att hitta någon som är beredd att ta emot budskapet om Jesu Kristi återställda evangelium.

Nu är det dags för kyrkans medlemmar att mer modigt nå ut till andra och hjälpa dem att få veta att kyrkan är sann. Nu är det dags att med våra gärningar stödja det som president Gordon B Hinckley ber oss göra.

Lucifer släpper loss vulgär, upprorisk, våldsam och moraliskt nedbrytande smörja i avsikt att förstöra den andliga mottagligheten hos vår Faders barn. Vi för sannerligen krig mot dem som hånar Gud och skyr sanningen, så låt oss hålla våra förbund och beakta vår kallelse att verka. Låt oss samla alla Herrens resurser, inklusive kraften i våra vittnesbörd. Låt dem höras av många fler människor. Låt president Joseph F Smiths anda finnas i våra hjärtan. Låt oss säga: "Jag är redo att bära mitt vittnesbörd. . . när som helst, var som helst, och under vilka omständigheter jag än må hamna i." Det blir lättare att göra detta om vi ofta läser profeten Joseph Smiths egen berättelse och sedan delar med oss till andra av vår egen säkra kunskap om att fullheten av Jesu Kristi eviga evangelium ännu en gång har återställts till jorden. Vi måste gå framåt med löftet om att Anden välsignar oss, så att vi vet vad vi ska göra och vad vi ska säga när vi hjälper dem som söker efter att få veta sanningen. Låt oss gå framåt med mer tro och aldrig glömma att Herren hjälper oss när vi vänder oss till honom i mäktig bön. Vår himmelske Fader lever och älskar vart och ett av sina barn. Herren Jesus Kristus lever. Det mest betydelsefulla verk vi kan utföra är att hjälpa Guds barn att komma till full insikt om Jesu Kristi återställda evangelium. Detta vet jag är sant och jag vittnar om det i Jesu Kristi namn. Amen. □

Bevara syndernas förlåtelse

Äldste Keith Crockett
i de sjuttios kvorum

"Kung Benjamin lärde tre grundläggande principer som kan hjälpa oss att bevara förlåtelsen för våra synder. För det första: att förbli ödmjuka; för det andra: att åkalla Herren dagligen; och för det tredje: att vara ståndaktiga i tron."

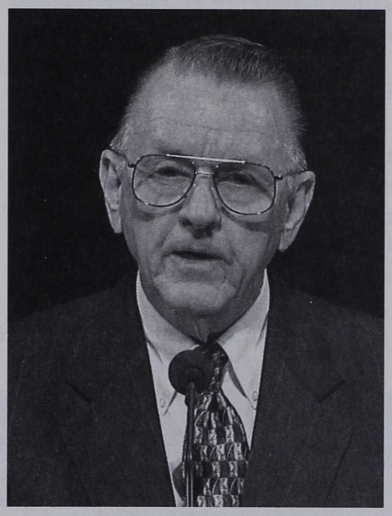

Det var i sitt sista tal till folket som kung Benjamin gav dem en formel för hur de skulle kunna bevara förlåtelsen för sina synder. Han hade sett deras villighet att ingå ett förbund med Gud att göra hans vilja och vara lydiga till hans bud i allt. Skulle det inte vara bra för oss att repetera den formeln så att vi också kan få denna stora välsignelse?

Sedan folket erhållit den stora glädje som kommer av att känna till Guds godhet och smakat hans kärlek, lärde kung Benjamin dem tre grundläggande principer som skulle hjälpa dem att bevara förlåtelsen för deras synder. För det första: att förbli ödmjuka; för det andra: att åkalla Herren dagligen; och för det tredje: att vara ståndaktiga i tron på det som skulle komma (se Mosiah 4:11).

Låt oss gå igenom var och en av dessa principer, så att också vi kan stärkas i vår beslutsamhet att bevara förlåtelsen för våra synder.

FÖRBLI ÖDMJUK

Äldste Bruce R McConkie lärde oss att: "All utveckling av andliga ting är beroende av att vi först uppnår ödmjukhet."[1] Ödmjukhet har beskrivits som att vilja underkasta sig Herren, att vilja eftersträva Herrens vilja och härlighet samt att vilja avlägsna stolthet.[2] Kung Benjamin sade till sitt folk att alltid: "minnas Guds stora härlighet och eder egen ringhet samt hans godhet och långmodighet emot eder, ovärdiga skapade varelser och att likaledes böja eder djupt i ödmjukhet" (Mosiah 4:11). Herren sade i Läran och förbunden att "när de ödmjukade sig, de måtte bliva styrkta och välsignade från höjden och mottaga kunskap från tid till tid" (L&F 1:28).

Må vi alla utveckla vår ödmjukhet genom att underkasta oss Herrens vilja i allt, så att vi kan bevara förlåtelsen för våra synder.

ÅKALLA HERREN DAGLIGEN

Bönen är en av de största välsignelserna vi har medan vi är här på

jorden. Genom bönen kan vi kommunicera med vår himmelske Fader och sträva efter att dagligen bli vägledda av honom. Jesus lärde: "Därför måsten I alltid bedja till Fadern i mitt namn" (3 Nephi 18:19).

Vi bör be varje dag om att få kraft att motstå frestelser. Amulek lär oss att vi bör be "morgon, middag och afton" och att våra hjärtan ständigt ska vara "fyllda och överflöda i bön till [Gud]" (Alma 34:21, 27). Våra dagliga böner påverkar våra tankar, vårt tal och våra handlingar. För att bevara syndernas förlåtelse är det nödvändigt att vi varje dag ber vår himmelske Fader om styrka att hålla oss på den raka och smala vägen.

På generalkonferensen i april sade president James E Faust: "För att främja tron måste var och en av oss vara ödmjuk och medkännande, vänlig och generös mot de fattiga och behövande. Tron främjas vidare genom dagliga doser av andlighet som kommer till oss när vi knäböjer i bön."[3]

En vacker bild av bönen gavs av president Gordon B Hinckley i hans inledande ord på generalkonferensen i oktober 1996: "Ni har bett att ni ska få höra sådant som kan hjälpa er med era problem och ge styrka åt er tro. Jag försäkrar er att vi också har bett. Vi har bett. . . om inspiration och ledning. Vi har ständigt en bön i hjärtat att vi inte ska svika det stora förtroende som Herren har visat oss och det förtroende som ni visar oss. Vi har bett att vi ska bli manade att säga ord som bygger upp tro och vittnesbörd och som blir bönesvar för dem som lyssnar."[4]

Jag vittnar om att de som åkallar Herren dagligen kommer att få större kraft att bevara förlåtelsen för sina synder.

VAR STÅNDAKTIG I TRON

Nyligen stod jag tillsammans med missionärerna i västra Uruguaymissionen Montevideo när de högt citerade fjärde kapitlet i Läran och förbunden: "Sen därför till, o I, som inträden i Guds tjänst, att I tjänen honom av allt edert hjärta, all eder förmåga, själ, sinne och styrka, att I mån stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen" (L&F 4:2). Jag kände anden i deras kallelser eftersom de är ståndaktiga i sitt förvaltarskap att föra själar till Kristus. De sista dagars heliga är befallda: "Upplyften. . . edra hjärtan och fröjden eder, omgjorden edra länder och ikläden eder hela min vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och behålla fältet efter att hava gjort allt" (L&F 27:15). Kung Benjamin lärde att hans folk skulle vara "ståndaktiga i tron på det som skall komma" (Mosiah 4:11). De hade ropat högt som med en röst och sagt: O, var barmhärtig "och tillämpa Kristi försonande blod på det vi må förlåtelse för våra synder och våra hjärtan måtte bliva renade, ty vi tro på Jesus Kristus, Guds Son. . . som skall komma ned till människobarnen" (Mosiah 4:2).

"Herrens Ande kom över dem, och de blevo fyllda med glädje, emedan de fått förlåtelse för sina synder

Den sena eftermiddagssolen förlänger skuggorna från besökarna och fontänen i sydvästra hörnet av konferenscentret.

och samvetsfrid förmedelst sin stora tro på Jesus Kristus, vilken. . . skulle komma" (se Mosiah 4:3).

I dag kan vi vara ståndaktiga i vittnesbördet om den levande Kristus, som levande apostlar har gett: "Vi vittnar om att han en dag skall återvända till jorden. 'Herrens härlighet skall bli uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den' (Jes 40:5). Han skall regera som konungarnas Konung och som herrarnas Herre, och varje knä skall böjas och varje tunga skall prisa och dyrka honom. Var och en av oss kommer att stå inför Gud för att dömas efter sina gärningar och sitt hjärtas önskningar."[5]

Bröder och systrar, dessa välsignelser kan bli våra om vi tillämpar samma tre principer i vårt liv. De heliga på kung Benjamins tid fick löftet att om de gjorde detta, skulle de alltid vara glada och fyllas med Guds kärlek. Detta gav dem kraft att bevara förlåtelsen för sina synder. De blev lovade att tillväxa i kunskap om Herren, och i kunskapen om det som var rättvist och sant. De skulle inte ha någon lust att skada varandra, utan leva i fred med varandra. De skulle fostra sina barn i kärlek och lära dem att vandra på sanningens och dygdens vägar. De skulle älska varandra och tjäna varandra. De skulle dela med sig av sina tillgångar och ta hand om de fattiga, ge den hungrige mat, kläda den nakne och vårda den sjuke. De skulle bistå sina medmänniskor både andligt och timligt. Vilken större välsignelse skulle vi kunna be om?

Gud give att vi också må bevara förlåtelsen för våra synder. Jag vittnar om att Gud lever och att hans Enfödde Son verkligen är vår Frälsare och vår Återlösare, i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. *Mormon Doctrine*, 2:a uppl, (1966), s 370.
2. *Gospel Principles* (1997), s 4.
3. *Liahona*, juli 2000, s 21.
4. *Nordstjärnan*, jan 1997, s 4.
5. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr 2000, s 3.

Välsignelsen av att helga sabbatsdagen

Äldste H Aldridge Gillespie
i de sjuttios kvorum

"De sista dagars heliga måste gå i täten när det gäller att helga denna utvalda dag i veckan."

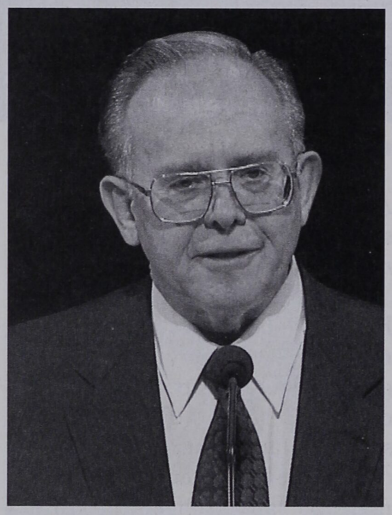

Till alla er goda, trofasta heliga denna söndagseftermiddag: Vi lovordar den respekt ni visar för sabbatsdagen genom att besöka konferensen den här eftermiddagen, var ni än befinner er.

Vi har fått undervisning, blivit uppbyggda och fått andlig näring under de fem sessionerna av denna härliga generalkonferens i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi har fått lära oss hur vi ska "rätta oss efter Herrens lag och. . . bud"[1] och har blivit "helgade genom det vi fått".[2]

Nu är det dags att vi förbinder oss "att vandra i helighet inför Herren".[3] Med andra ord, baserat på den här konferensen behöver vi bestämma oss för specifika åtgärder som åstadkommer de nödvändiga förändringarna i vårt liv. Denna åtgärd kallas tro och förändringarna kallas omvändelse. Välsignelser följer alltid på dessa två principer. Om vi inte handlar snart kan samma sak som skulle ha helgat oss vändas till vår fördömelse.

Idag är det sabbat. Den slutar inte när vi lämnar detta möte. Den slutar inte om någon ringer i telefonen eller knackar på dörren och frågar om vi vill komma ut och leka, ta en biltur, gå på en match eller handla. Den slutar inte om vi är på semester eller om någon är på besök hos oss, vare sig medlem eller icke-medlem.

Herren befallde: "Gån ut från de onda. Rädden eder. Varen rena, I som bären Herrens käril."[4] En viktig del av att hålla det budet är att "tänka på sabbatsdagen, så att vi helgar den".[5]

Sabbaten varar hela dagen! I en uppenbarelse som särskilt gäller "de heliga i Sion"[6] säger Herren att sabbaten gavs för att vi skulle hålla oss "obefläckade av världen".[7] Det är en dag att ta sakramentet, en dag att "ägna den Allrahögste vår andakt"[8], en dag för "fasta och bön"[9], en dag att offra vår tid, våra talanger och våra medel åt att tjäna Gud och våra medmänniskor,[10] en dag att "bekänna våra synder för bröderna och för Herren".[11] Det är också en bra dag att betala tionde och fasteoffer och en dag som ska kännetecknas av att vi uppriktigt offrar världens sysslor och nöjen. Det är en dag att hålla

President Gordon B Hinckley ler mot församlingen.

sabbatsförbundet,[12] en dag för "glädje och bön",[13] en dag för "glada hjärtan och anleten".[14]

Jesaja lovade: "Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du inte på min heliga dag utför dina sysslor, om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du inte går dina egna vägar eller sköter dina sysslor. . . då skall du finna din lust i Herren."[15]

Givetvis riktas vår uppmärksamhet på att göra Herrens vilja och inte att fortsätta arbeta eller ge efter för våra köttsliga begär efter rekreation och dagdriveri.

Profeten Spencer W Kimball gav oss rådet: "Sabbaten är en helig dag. Då skall vi göra värdiga och heliga ting. Att avstå från arbete och rekreation är viktigt, men otillräckligt. Sabbaten kräver uppbyggliga tankar och gärningar, och om man bara går omkring sysslolös på sabbaten så bryter man mot den. För att iaktta den ska man knäfalla i bön, förbereda lektioner, studera evangeliet, meditera, besöka sjuka och lidande, sova, läsa sund litteratur och vara närvarande på alla de möten som man förväntas deltaga i. Att inte handla på detta passande sätt är en överträdelse på underlåtenhetssidan."[16]

Vår älskade profet Gordon B Hinckley har lovat: "Om ni har något tvivel om visdomen och gudomligheten i att helga sabbatsdagen. . . stanna då hemma och samla er familj kring er, undervisa dem om evangeliet, njut tillsammans på sabbatsdagen, gå till era möten, delta. Ni kommer att få veta att sabbatens princip är en sann princip som för med sig stora välsignelser."[17]

Jesus lärde: "Sabbaten blev till för människan".[18] Vad innebär det? Det innebär att om en människa ska få den lycka och glädje som evangeliet utlovar, måste hon på den dagen offra världen, åsidosätta sin anställning där så är möjligt och hålla sabbatsdagens eviga förbund. Herren befallde: "Och Israels barn (vilket inbegriper alla sista dagars heliga) skall hålla sabbaten. . . släkte efter släkte, såsom ett evigt förbund. Den skall vara ett evigt tecken mellan mig och Israels barn."[19]

Av alla människor på jorden måste de sista dagars heliga gå i täten när det gäller att helga denna utvalda dag i veckan. "Om inte er rättfärdighet överträffar de skriftlärdas och fariseernas", sade Herren, "så kommer ni inte in i himmelriket."[20]

Intill denna dag förblir "sabbatens helgande en av de stora frågor som skiljer de rättfärdiga från de världsliga och orättfärdiga", sade äldste Bruce R McConkie.[21]

Herrens löften till dem som helgar sabbatsdagen är så fantastiskt tydliga i skrifterna att de gör att man frågar sig: "Varför skulle någon kasta bort sådana välsignelser för världens påliga, tillfälliga nöjen?" Lyssna igen till Jehovas ord som mullrar ner från berget Sinai: "Mina sabbater skall ni hålla, och för min helgedom skall ni hysa fruktan. Jag är Herren. Om ni vandrar efter mina stadgar och håller mina bud och gör efter dem, så skall jag ge er regn i rätt tid, så att jorden ger sin gröda. . . och ni skall ha bröd nog att äta och skall bo trygga i ert land. Och jag skall skaffa frid i landet. . . och inget svärd skall gå fram genom ert land. . . och jag skall vända mig till er och göra er fruktsamma och. . . upprätthålla mitt förbund med er. . . Och jag skall resa min boning (det vill säga mitt tempel) mitt ibland er. . . Jag skall

vandra mitt ibland er och vara er Gud, och ni skall vara mitt folk."[22]

Jag älskar sabbatsdagen! Den har varit till välsignelse i min familj på oräkneliga sätt. Jag vittnar av personlig erfarenhet om att Herrens bud är "sanna och tillförlitliga".[23]

Jag vet att ni blir lyckligare, får större frid och blir förnöjda med livet när ni bevittnar de underverk som kommer till varje person och familj som gör offret att hålla detta eviga förbund.

Jag älskar vår Herre och Frälsare. Jag vet att han lever och att detta är hans kyrka och rike på jorden. Jag vet att han är en både rättvis och barmhärtig Gud, som älskar sina barn med kärleken hos en god och öm far. Må vi i vår tur "offra ett offer i rättfärdighet åt Herren, vår Gud, ja, ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande"[24], ber jag i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Se L&F 43:8.
2. Se L&F 43:9.
3. Se L&F 43:9.
4. L&F 38:42.
5. Se 2 Mos 20:8.
6. L&F 59, ingressen.
7. Se L&F 59:9.
8. Se L&F 59:10.
9. L&F 59:14
10. L&F 59:12: "Offra dina gåvor" betyder att offra sin tid, sina talanger eller medel.
11. Se L&F 59:12
12. L&F 59:12
13. L&F 59:14
14. L&F 59:15.
15. Jes 58:13–14.
16. *Förlåtelsens under*, s 90.
17. *Teachings of Gordon B Hinckley*, s 559.
18. Mark 2:27.
19. 2 Mos 31:16–17.
20. Matt 5:20.
21. Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, andra uppl (1966), s 658.
22. 3 Mos 26:2–12.
23. L&F 71:11.
24. Se L&F 59:8.

Hur vi kan dela med oss av evangeliet

Äldste Robert C Oaks
i de sjuttios kvorum

"När vi tänker på budskapets betydelse, den hjälp som Anden erbjuder, antalet missionärer och storleken på fältet som är klart att skörda, är 300 000 nyomvända om året långt ifrån tillräckligt."

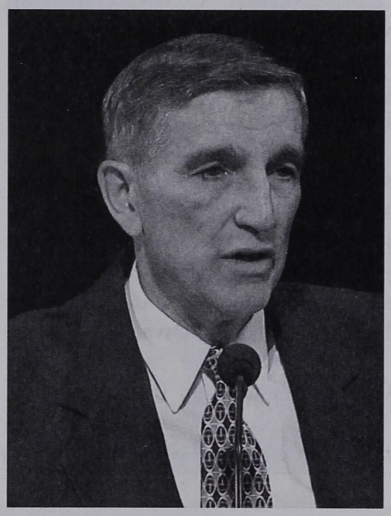

Jag tycker det är spännande att lyssna till profeten när han står här i talarstolen och förklarar hur han ser Herrens verk utgå till jordens ändar, liksom stenen, som lösrivits men inte av människohänder, som Daniel såg i sin syn (se Dan 2:34–35).

Detta verk drivs genom Herrens ande, och genom utövandet av den prästadömsmyndighet som getts människan. Men det rör sig framåt på missionsarbetets hjul av dem som har svarat ja till Herrens kallelse att "gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen" (Mark 16:15).

Jesu Kristi evangelium har i all sin renhet, skönhet och enkelhet återställts till jorden i dessa sista dagar genom denna tidshushållnings store profet, Joseph Smith.

Vi som har smakat på evangeliets goda frukter vet att det är en källa till tro, hopp och frid och en ständig källa till glädje. Det är verkligen en osedvanlig skatt att bevara, en osedvanlig skatt att dela med sig av. Det finns 60 000 heltidsmissionärer som ägnar sig åt spridningsprocessen. Deras ansträngningar, tillsammans med stavsmissionärernas och medlemmarnas ansträngningar, ledde till omkring 300 000 nyomvända förra året.

Men det räcker inte. När vi tänker på budskapets betydelse, den hjälp som Anden erbjuder, antalet missionärer och storleken på fältet som är klart att skörda, är 300 000 nyomvända om året långt ifrån tillräckligt.

Faktum är att förra året uppmanade president Hinckley kyrkans medlemmar att få antalet omvända att stiga markant. Vi följer ännu inte den profetiska maningen.

Detta är vad profeter gör: De hjälper oss att uppnå nya höjder. President David O McKay gav oss rådet: "Varje medlem är en missionär."[1] President Kimball sade: "Ta längre steg"[2] och "gör det nu".[3] President Benson sade: "Låt jorden översvämmas av Mormons bok."[4] Och nu säger president Hinckley: "Öka antalet omvända och behåll dem." Behöver vi mer detaljerade instruktioner?

Låt mig få repetera de fyra steg i undervisningen som vi har fått angående arbetet som medlemsmissionärer:

1) Fastställ under bön vilka av dina vänner och grannar som kan vara mest mottagliga för evangeliebudskapet.

2) Presentera dessa personer för missionärerna.

3) Engagera dig i undervisningen av evangeliet, helst i ditt hem.

4) Införliva dina vänner och varje ny medlem i kyrkan genom att vara uppmärksam och hjälpsam.

Genom denna enkla, kortfattade metod *kan* vi öka antalet omvända, och än viktigare, vi kan hjälpa de nyomvända att uppnå full gemenskap. Ett större engagemang hos medlemmarna är enda sättet att öka vår nuvarande tillväxttakt.

Vi har hört allt detta många gånger. Varför blir vi inte bättre på att ge hänvisningar? Det är inte lättja, för de sista dagars heliga är inga lata människor. Jag tror att rädslan för att bli avvisad, eller rädslan för att skada en vänskap, är det som oftare hindrar oss från att dela med oss av evangeliet.

Men har denna rädsla någon grund? När du inbjuder en vän att träffa missionärerna, erbjuder du dig att dela med dig av det bästa och mest värdefulla. Är det stötande? Syster Oaks och jag har inte upplevt det så. Faktum är att vi har märkt, att när vi erbjuder oss att berätta om evangeliet, stärks vänskapen, även om vännerna kanske inte tar emot evangeliebudskapet.

Anta att du blir hembjuden till en vän på frukost. På bordet ser du en stor kanna med nypressad apelsinjuice ur vilken din värd fyller sitt glas. Men han erbjuder inte dig något. Till slut frågar du: "Skulle jag också kunna få ett glas apelsinjuice?"

Han svarar: "O, förlåt mig. Jag var rädd att du inte tyckte om apelsinjuice, och jag ville inte såra dig genom att erbjuda dig något som du inte ville ha."

Det låter absurt, men det är inte så olikt vår tvekan att erbjuda något som är mycket godare än apelsinjuice. Jag har ofta oroat mig för hur jag skulle kunna försvara min tveksamhet för en vän när jag träffar honom på andra sidan slöjan.

En berättelse som äldste Christoffel Golden från Sydafrika återgav, väckte min oro till liv. Han var nyligen i Lusaka i Zambia och deltog i ett möte med nyomvända. En belevad, välklädd främling med en Mormons bok i handen kom in. Han sade att han hade kört förbi kapellet många gånger och undrat vilken kyrka som hade sina möten där, och vilken lära man undervisade om.

I slutet av mötet ställde sig denne gentleman upp, lyfte upp sin Mormons bok högt i luften och frågade: "Varför har ni gömt den här boken för folket i Lusaka? Varför har ni hållit den hemlig?"

När jag hörde talas om detta, ryggade jag tillbaka vid tanken på att någon vän en dag skulle fråga mig: "Varför har du hemlighållit Mormons bok, med dess budskap om sanningen och frälsningen?"

Mitt svar, "jag var rädd att den skulle skada vår vänskap", kommer inte att bli vidare tillfredsställande för varken mig eller min vän.

Bröder och systrar, min bön är att vi må lägga vår rädsla och vår tveksamhet bakom oss, och inte längre hemlighålla den stora skatt vi har.

En sista fundering angående missionsarbetet. Under min korta

Konferenscentret är beläget mitt i centrala Salt Lake City, på andra sidan gatan från templet och ett kvarter från kyrkans kontorsbyggnader.

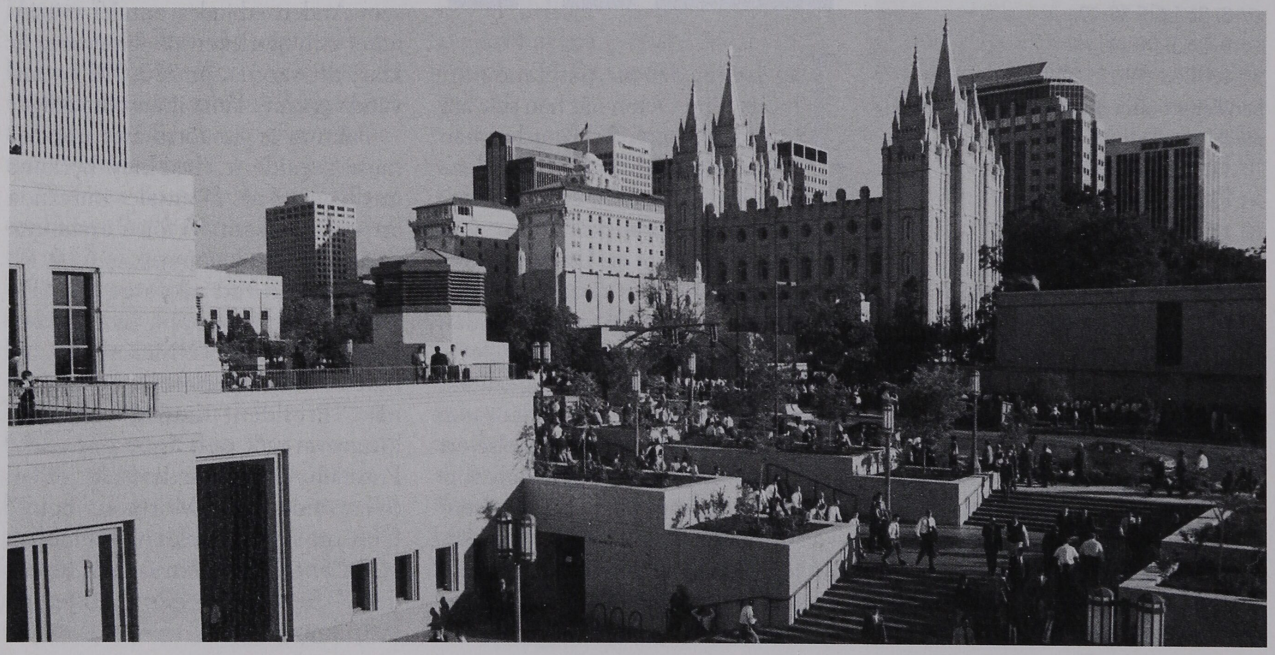

vistelse i sydöstra Afrika har jag överväldigats av äldre missionärspars utomordentliga arbete. Varje dag gör de betydelsefulla insatser för att stärka medlemmarna och rulla denna sten, som lösrivits, men inte av människohänder, framåt i dess eviga lopp. Vilket mäktigt arbetslag i rättfärdighetens tjänst de utgör, när de arbetar tillsammans med de yngre missionärerna och de lokala medlemmarna.

Vare sig deras arbete utgörs av ledarskap, proselytering, tempeltjänst, humanitärt arbete, välfärdstjänst eller något inom kyrkans utbildningsprogram, gör dessa erfarna personer, med sina vittnesbörd, insatser på ett sätt som inte går att mäta. Och utan undantag ser jag att de får stor personlig tillfredsställelse genom sitt arbete.

Om du gått i pension, eller är berättigad till pension, och undrar vad du skulle kunna göra för nytta under resten av ditt liv, kontakta då din biskop. Låt honom berätta för dig om sin spännande förteckning över missionstillfällen.

Ta din make eller maka vid handen i dag och se om ni inte är överens om att det bästa för alla berörda, inklusive era barnbarn, är att ta emot ett uppdrag att tjäna Herren som missionärer. Detta är hans verk och han inbjuder oss att förena oss med honom i det.

Jag vittnar om att Gud, vår evige Fader, och hans Enfödde Son, Jesus Kristus, lever. Kristus kom till jorden och uppfyllde sin kallelse som Återlösare för hela mänskligheten. Jag vittnar om att hans evangelium har återställts i sin fullhet, och att det finns en levande profet, Gordon B Hinckley, som leder detta verk, enligt Faderns och Sonens vägledning. Och jag gör det i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. I Conference Report, apr 1959, s 122.
2. "Den sanna vägen till liv och frälsning", *Nordstjärnan*, okt 1978, s 5.
3. "Always a Convert Church", *Ensign*, sept 1975, s 3.
4. "Låt jorden översvämmas av Mormons bok", *Nordstjärnan*, jan 1989, s 3.

"Frihet från" eller "frihet till"

Äldste F Enzio Busche
emeritusmedlem i de sjuttio

"Vi kommer till liv när vi medvetet tar fullständigt ansvar för vårt eget liv och när vi slutar skylla på omständigheterna."

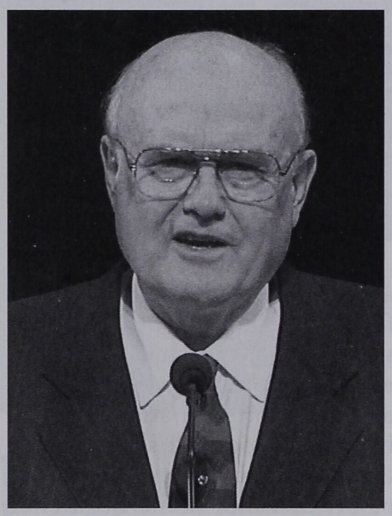

Om jag skulle få frågan om vad som enligt min mening är det viktigaste som har hänt på jorden under de senaste 200 åren, skulle jag svara utan tvekan: Det är följderna av en ung pojkes bön, en pojke som i början av artonhundratalet i norra delen av staten New York knäföll inför Gud och ställde frågor om eviga sanningar.

Den unge mannen som hette Joseph Smith blev, i Herren Jesu Kristi händer, redskapet att återställa till mänskligheten kunskapen om den sedan länge förlorade och nästan bortglömda sanningen: Kunskapen om oss människor – vilka vi är, varifrån vi kommer, vad meningen och syftet med vår jordiska tillvaro är samt varför människosläktet fått uppleva så mycket bedrövelse och orättvisa. Slutligen gavs också svaren på mänsklighetens frågor om livet efter döden och vår slutliga bestämmelse.

Än i denna dag, mer än 42 år efter det att jag av eget val tog emot Herrens heliga dopförbund, är jag fortfarande i ett tillstånd av förundran över återställelsens alla fantastiska och mirakulösa händelser. Vi tilläts inte bara få reda på allt om grundmeningen med Herren Jesu Kristi försoning, utan den viktiga innebörden i Guds prästadöme uppenbarades också, och det uppenbarades för att vi ska kunna handla i ömsint kärlek och tålamod för att göra det möjligt för alla att välja frälsningen.

Tiden tillåter mig inte att tala mer om detaljerna i detta underbara verk i vår tid, men jag vill gärna tala om en viktig aspekt av Herrens rike som, om den inte förstås, kan resultera i att hela bilden kanske aldrig blir riktigt tydlig.

För att komma till saken vill jag berätta för er om en trofast broder som var medlem i samma gren som jag i mitt hemland Tyskland under de första åren av mitt medlemskap i kyrkan.

Han levde under enkla omständigheter och kände sig mycket välsignad över att nyligen ha börjat ett nytt arbete i ett litet privatägt företag. Han berättade för mig om en kommande tillställning där alla anställda hade inbjudits till en

traditionell företagsmiddag. Han var bekymrad eftersom han visste att det skulle bli en stor ölfest i slutet, där chefen nog skulle dricka mest öl av dem alla. Men han visste också att det skulle ses som mycket oartigt om han inte gick på middagen alls.

När jag träffade honom igen, efter det att middagen hade varit, såg jag att han strålade av djup, inre lycka, och han var mycket ivrig att berätta för mig om vad som hade hänt. Eftersom han var ny i företaget hade chefen satt sig bredvid honom för att lära känna honom bättre. Ju längre kvällen gick, desto mer insåg denne broder att hans värsta farhågor besannades, eftersom chefen inte ville acceptera att han inte skulle dricka öl med honom, och han sade: "Vilken sorts kyrka är det som inte låter dig dricka ett enda glas öl med mig?"

Min väns rädsla växte inte till panik. Helt lugnt lyckades han svara chefen att anledningen till att han inte drack inte hade någonting att göra med kyrkan han tillhörde, utan att *han* själv hade slutit ett heligt förbund med Gud att han inte skulle dricka. Om han någonsin bröt mot det förbundet, hur skulle han då kunna fortsätta att stå för det han lovade, och hur skulle någon, också hans arbetsgivare, kunna lita på att han inte skulle ljuga eller stjäla eller bedra?

Enligt min vän blev ägaren djupt rörd av det uttalandet och kramade honom och uttryckte stor beundran och tillit till honom.

Mina kära syskon, i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga inser många nya medlemmar, särskilt de som kommer från andra länder än USA, för första gången vidden av begreppet *frihet*. Frihet innebär för de flesta människorna i världen "frihet från" – illvilja eller smärta eller förtryck. Men den frihet som Gud avser i sina handlingar gentemot oss sträcker sig längre än så. Han menar "frihet till" – frihet att handla enligt vad vi själva bestämmer.

Vad innebär det då att vara fri? Frihet innebär att ha mognat till full kunskap om vårt skrämmande stora ansvar som människor. Vi har lärt oss att allt vi gör, och till och med säger eller tänker, får följder. Vi inser att vi alltför länge har trott att vi var offer för omständigheterna. I Johannesevangeliet 8:32 står det:

"Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria." När vi öppnar våra hjärtan för budskapet om Guds sanning, som det återställdes i vår tid, börjar vi förstå varför det fanns, och fortfarande finns, så mycket elände, smärta, lidande och till och med svält. På samma gång som vi lär oss att ta emot den uppenbarade sanningen i vårt eget liv, växer vår tro på Guds levande Son, och därför får vi andliga gåvor av hittills okänd omfattning. Vi lär oss att inget är omöjligt för dem som tror på Jesus Kristus. Falska bojor lossas. Trångsynthet som fötts ur falska traditioners tragedier försvinner.

Ju mer vår insikt i frälsningsplanens storhet och fullständighet fördjupas, desto mer ser vi oss själva i vår litenhet och ofullständighet. Och att vi betraktar oss själva i sådan ödmjukhet, med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, gör att vi förstår och till slut tar emot detta högst heliga förbund med vår himmelske Fader genom dopet.

Vi ingår med glädje detta förbund i vetskapen om att det är stor skillnad mellan enbart en önskan och ett förbund. När vi bara önskar något arbetar vi på att nå det bara när det passar. Men när vi är bundna av ett heligt förbund, såsom dopet, lär vi oss att övervinna alla hinder genom lydnad, och när vi gör det blir vi välsignade med Andens närvaro och därför slutligen med resultat. Vi kommer till liv när vi medvetet tar fullständigt ansvar för vårt eget liv och när vi slutar skylla på omständigheterna.

Ett vet vi givetvis: Att ha "frihet till" innebär att vi har möjligheten att göra felaktiga val. Felaktiga val

får sina obarmhärtiga följder, och när de inte hejdas och rättas till leder de till elände och smärta för oss. Felaktiga val som inte rättas till leder oss i slutänden till den värsta tänkbara katastrofen i varje människas liv: Vi blir skilda från vår himmelske Fader i den tillkommande världen.

När vi har tagit emot detta livgivande budskap börjar vi förstå att i vårt tidigare liv var vi som fotbollsspelare som stod mitt på planen, helt uppgivna eftersom vi inte kände till syftet med eller reglerna för spelet. Vi visste inte vilket lag vi tillhörde eller ens vem som var vår tränare. Enbart med kunskapen om det återställda evangeliet blir spelupplägget tydligt, och vi förstår att Jesus Kristus och hans återupprättade kyrka och prästadöme är det enda sättet för oss att lyckas i vår jordiska erfarenhet.

Jesus Kristus vill ge oss kraft i livet enligt våra egna rättfärdiga val, så att omständigheterna som vi var fångna under i det förflutna till slut kan förändras genom vår tro och våra handlingar. I Mormons bok får vi veta att Återlösaren vakar över våra liv, tillsammans med en stor skara heliga änglar. Vi kan läsa:

"Hava väl underverken. . . upphört? Se, jag säger eder: Ingalunda! Ej heller hava änglar upphört att betjäna människornas barn.

Ty se, de äro honom underdåniga och tjäna såsom han befaller dem och visa sig för dem som hava stor tro" (Moroni 7:29–30).

Med denna frihet som vi har fått i vår tid genom vår insikt om hans gudomliga plan för oss, står vi fullt ansvariga. Låt oss alltid leva nära vår Återlösares och Frälsares kärleksfulla, omtänksamma hand så att vi finner trygghet och glädje. Jag säger detta i stor ödmjukhet. Och jag bär vittnesbörd för er, som er broder och tjänare, att jag vet att Jesus lever och att han leder detta verk. Jag säger detta i Jesu namn. Amen. □

Skriv i mitt hjärta

Äldste Henry B Eyring
i de tolv apostlarnas kvorum

"Bönen kan erbjuda den skyddande sköld som föräldern så gärna vill att ett barn ska ha."

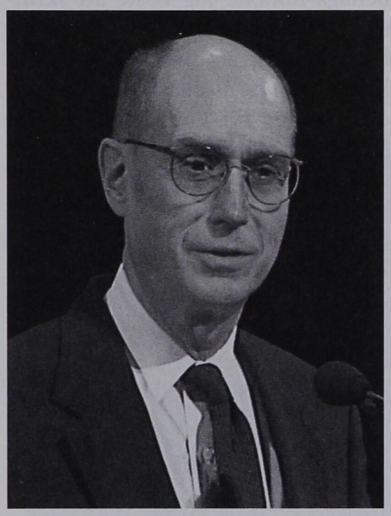

Föräldrar bör lära sina barn att be. Barnet lär sig både av det som föräldrarna gör och vad de säger. De barn som ser mor eller far gå genom livets prövningar i innerlig bön till Gud och sedan hör ett uppriktigt vittnesbörd om att Gud svarade i godhet, kommer att minnas vad de såg och hörde. När deras prövningar kommer, är de förberedda.

Så småningom, när barnen inte bor hemma hos familjen, kan bönen erbjuda den skyddande sköld som föräldern så gärna vill att de ska ha. Att skiljas åt kan vara svårt, särskilt när föräldern och barnet vet att de kanske inte ska träffas igen på länge. Min far och jag fick den erfarenheten. Vi skildes åt i ett gathörn i New York City. Han hade rest dit för arbetets skull. Jag var där på väg någon annanstans. Vi visste båda att jag antagligen aldrig skulle flytta hem och bo under samma tak som mina föräldrar igen.

Det var en solig dag, ungefär mitt på dagen, och gatorna var fulla av bilar och fotgängare. I just det gathörnet fanns ett trafikljus som hejdade bilarna och människorna i alla riktningar i några minuter. När ljuset slog om stannade bilarna. Klungan av fotgängare skyndade sig ner från trottoarerna och bort i alla riktningar, också diagonalt, över korsningen.

Det var dags att skiljas åt och jag började gå över gatan. Jag stannade nästan mitt i gatan, med människor rusande förbi mig. Jag vände mig om för att se bakåt. Istället för att röra sig bortåt genom folkhopen stod min far fortfarande kvar i gathörnet och såg på mig. Jag tyckte att han verkade ensam och kanske lite ledsen. Jag ville gå tillbaka till honom men insåg att det snart skulle bli rött ljus, så jag vände mig om och skyndade iväg.

Åratal senare talade jag med honom om det ögonblicket. Han berättade för mig att jag hade tolkat hans ansiktsuttryck fel. Han sade att han inte var ledsen – han var bekymrad. Han hade sett att jag såg mig om, som om jag vore en liten pojke, osäker och i behov av bekräftelse. Han sade till mig flera år senare att han hade tänkt: *Kommer det att gå bra för honom? Har jag lärt honom tillräckligt? Är han förberedd för vad som ligger framför honom?*

Han gjorde mer än tänkte. Jag kunde se på honom att hans hjärta var fyllt av känslor. Han önskade starkt att jag skulle beskyddas och

vara trygg. Jag hade hört och känt denna önskan i hans böner, och ännu mer i min mors böner, under alla år som jag hade bott hos dem. Jag hade lärt mig av det, och jag mindes.

Bönen är en hjärtesak. Jag hade lärt mig långt mer än bönens regler. Jag hade lärt mig av mina föräldrar och av Frälsarens lärdomar att vi måste rikta oss till vår himmelske Fader med bönens vördnadsfulla språk: "Vår fader. . . i himlen. Låt ditt namn bli helgat" (Matt 6:9). Jag visste att vi aldrig vanhelgar hans heliga namn, aldrig. Kan ni tänka er hur ett barns böner tar skada av att han eller hon hör en förälder vanhelga Guds namn? En sådan försyndelse får förfärliga konsekvenser.

Jag hade lärt mig att det var viktigt att tacka för välsignelser och att be om förlåtelse. "Och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss" (Matt 6:12). Jag hade fått undervisning om att vi ber om det vi behöver och ber Gud att välsigna andra. "Ge oss i dag vårt bröd för dagen som kommer" (Matt 6:11). Jag visste att vi måste underkasta oss hans vilja. "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen" (Matt 6:10). Jag hade lärt mig och funnit att det var sant att vi kan varnas för fara och på ett tidigt stadium visas vad vi har gjort som misshagar Herren. "Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss från det onda" (Matt 6:13).

Jag hade lärt mig att vi alltid måste be i Jesu Kristi namn. Men något som jag hade sett och hört hade lärt mig att de orden var mer än en formalitet. Det fanns en bild av Frälsaren på väggen i sovrummet där min mor var sängliggande åren innan hon dog. Hon hade satt upp den där på grund av något som hennes kusin Samuel O Bennion hade berättat för henne. Han hade rest med en apostel som beskrev hur han såg Frälsaren i en syn. Äldste Bennion gav henne den bilden och sade att det var den bästa framställningen av Mästarens karaktärsstyrka som han någonsin hade sett. Så hon ramade in den och hängde den på väggen där hon kunde se den från sängen.

Hon kände Frälsaren och hon älskade honom. Jag hade lärt mig av henne att vi inte avslutar i en främlings namn när vi vänder oss till vår Fader i bön. Jag visste genom det jag hade sett av hennes liv att hennes hjärta var nära Frälsaren efter år av beslutsamma och ständiga ansträngningar att tjäna honom och att behaga honom. Jag visste att skriftstället som varnar oss är sant: "Ty huru kan en människa känna den herre, som hon icke tjänat, som är en främling för henne och som är fjärran ifrån hennes hjärtas tankar och uppsåt?" (Mosiah 5:13.)

Åratal efter det att min mor och far hade gått bort, är orden "i Jesu Kristi namn" inte lättvindiga, varken när jag säger dem eller när jag hör andra uttala dem. Vi måste tjäna Mästaren för att lära känna hans hjärta. Men vi måste också be att vår himmelske Fader svarar på våra böner i vårt hjärta såväl som i vårt sinne. (Se Jer 31:33; Hebr 8:10, 10:16 och 2 Kor 3:3.)

President George Q Cannon beskrev hur människorna blev välsignade när de samlades efter att ha bett om sådana svar. Han talade om att besöka ett prästadömsmöte, men många av er har kommit till det här mötet med hjärtan förberedda på det sätt som han beskrev med följande ord:

"Jag bör komma till mötet med mitt sinne helt fritt från all påverkan som skulle förhindra Guds andes inverkan på mig. Jag bör gå i bönens anda och be Gud att han *skriver i mitt hjärta* sin vilja, inte med min vilja redan bestämd, och besluten att genomföras oavsett vad alla andra tycker. Om jag och alla andra skulle komma i den andan skulle Guds ande förnimmas ibland oss, och det som vi skulle besluta skulle vara Guds sinne och vilja eftersom Gud skulle uppenbara det för oss. Vi skulle se ljus i den riktning vi borde gå, och vi skulle se mörker i den riktning vi inte borde gå" (*Deseret Semi-weekly News*, 30 september 1890, s 2, kursivering tillagd).

Vårt mål när vi lär våra barn att be, är att de ska vilja att Gud ska skriva i deras hjärta och att de sedan ska vara villiga att gå och göra det som Gud ber dem om. Det är möjligt för våra barn att ha tro nog, genom det de ser oss göra och det vi undervisar om, till att åtminstone känna något av vad Frälsaren kände när han bad om styrka att göra sitt oändliga offer för oss: "Han gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad: 'Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill utan som du vill'" (Matt 26:39).

Jag har fått bönesvar. Svaren var tydligast när mina önskningar påverkades av en överväldigande önskan att få veta Guds vilja. Det är då som svaret från en kärleksfull himmelsk Fader kan framföras till sinnet genom den milda och stilla rösten, och kan skrivas i hjärtat.

En del föräldrar lyssnar med den här frågan: "Men hur kan jag uppmjuka hjärtat hos mitt barn som nu har vuxit upp och är övertygad om att han eller hon inte behöver Gud? Hur kan jag uppmjuka ett hjärta tillräckligt så att Gud skriver sin vilja i det?" Ibland uppmjukar tragedin ett hjärta. Men inte ens en tragedi är tillräckligt för somliga.

Men det finns ett behov som inte ens de hårdhjärtade och stolta kan tro att de kan tillgodose själva. De kan inte lyfta syndens börda från sina egna axlar. Och till och med den mest förhärdade kan ibland känna samvetets styng och sålunda behovet av förlåtelse från Gud. En kärleksfull far, Alma, undervisade sin son Corianton om det behovet på följande sätt: "Men barmhärtighetens plan kunde ej utföras med mindre en försoning ägde rum. Fördenskull försonade Gud själv för världens synder för att utföra barmhärtighetens plan och tillfredsställa rättvisans fordringar, på det att Gud skulle kunna vara en fullkomlig och

rättfärdig Gud och på samma gång en barmhärtig Gud" (Alma 42:15).

Och sedan, när fadern hade vittnat om Frälsaren och hans försoning, vädjade han om ett uppmjukat hjärta på följande sätt: "O, min son! Jag önskar, att du icke längre förnekar Guds rättvisa. Försök ej att urskulda dig i allra minsta mån för dina synder genom att förneka Guds rättvisa, utan låt Guds rättvisa och hans barmhärtighet och långmodighet hava fullkomligt välde i ditt hjärta och låt det böja dig ned i stoftet i ödmjukhet" (Alma 42:30).

Alma visste vad vi kan veta: Att vittnesbördet om Jesus Kristus och hans korsfästelse hade den största möjligheten att få hans son att inse sitt behov av den hjälp som bara Gud kunde ge. Och deras böner besvaras vars hjärtan är uppmjukade av den överväldigande känslan av behovet av rening.

När vi lär dem vi älskar att vi är andebarn, tillfälligt skilda från en kärleksfull himmelsk Fader, öppnar vi bönens dörr för dem.

Vi levde i hans närhet innan vi kom hit för att prövas. Vi kände igen hans ansikte, och han kände igen vårt. Precis som min jordiske far såg mig lämna honom, såg vår himmelske Fader när vi begav oss till jorden.

Hans älskade Son, Jehova, lämnade den konungsliga härligheten för att komma ner till jorden och utstå allt det som vi skulle utstå och betala priset för alla de synder vi skulle begå. Han har berett för oss den enda vägen tillbaka till vår himmelske Fader och honom igen. Om den Helige Anden kan säga oss bara så mycket om vilka vi är, kan vi och våra barn känna som Enos. Han bad så här:

"Min själ hungrade, och jag böjde knän för min Skapare och anropade honom i mäktig bön och åkallan för min egen själ. Jag ropade till honom hela dagen, ja, när aftonen kom, upphävde jag ännu min röst så högt, att den nådde himlarna.

Och en röst kom till mig, som sade: Enos! Dina synder äro dig förlåtna, och du skall bliva välsignad" (Enos 1:4–5).

Jag kan lova er att ingen glädje överträffar det som ni skulle känna om ett av era barn ber i nödens stund och får ett sådant svar. Ni kommer en dag att skiljas från dem, med en längtan i hjärtat att återförenas. En kärleksfull himmelsk Fader vet att den längtan skulle vara för evigt om vi inte återförenades som familjer med honom och hans älskade Son. Han åstadkom allt som hans barn behöver får att få den välsignelsen. För att finna den måste de själva fråga Gud, och aldrig tvivla, som den unge Joseph Smith gjorde.

Min far var bekymrad den där dagen i New York eftersom han visste, precis som min mor visste, att den enda verkliga tragedin skulle vara om vi aldrig träffades igen. Det är därför de lärde mig att be. De visste att vi kan vara tillsammans för evigt bara med Guds hjälp och med hans löften. Precis som ni kommer att göra, så undervisade de bäst om bönen genom sitt exempel.

Eftermiddagen när min mor dog åkte vi till föräldrahemmet från sjukhuset. Vi satt tyst i det mörka vardagsrummet en stund. Far lämnade oss och gick till sitt sovrum. Han var borta några minuter. När

han kom tillbaka till vardagsrummet, log han. Han sade att han hade varit orolig för mor. Medan han hade samlat ihop hennes saker från sjukhusrummet och tackat personalen för att de varit så snälla mot henne, tänkte han på hur hon var på väg till andevärlden minuterna efter sin död. Han var rädd att hon skulle känna sig ensam om ingen mötte henne.

Han hade gått till sovrummet för att be sin himmelske Fader att se till att någon tog emot Mildred, hans hustru och min mor. Han sade att han hade fått som bönesvar att hans mor hade mött hans älskade. Jag log också när jag hörde det. Farmor Eyring var inte så lång. Jag såg henne tydligt för mitt inre, hur hon sprang genom folkmängden, och hur hennes korta ben rörde sig fort på väg att möta min mor.

I det ögonblicket var det inte min fars avsikt att undervisa mig om bönen, men det gjorde han. Jag kan inte minnas en enda predikan från mor eller far om bönen. De bad när de hade det svårt och när det gick bra. Och de berättade sakligt om hur god Gud var, hur mäktig och hur nära. Bönerna jag oftast hörde handlade om vad det krävdes för att vi skulle få leva tillsammans för evigt. Och svaren som alltid kommer att finnas skrivna i mitt hjärta verkar oftast ha varit bekräftelser på att vi var på rätt väg.

När jag inom mig såg min farmor springa för att möta min mor, kände jag glädje för deras skull och en längtan efter att låta min älskade och våra barn få en sådan återförening. Den längtan är anledningen till att vi måste lära våra barn att be.

Jag vittnar om att vår himmelske Fader besvarar bönerna från trofasta föräldrar som vädjar om att få veta hur de ska lära sina barn att be. Jag vittnar om att tack vare Jesu Kristi försoning, kan vi få evigt liv som familjer om vi hedrar de förbund som denna hans sanna kyrka erbjuder. Jag vittnar om detta som hans tjänare i Jesu Kristi namn. Amen. □

"Du som ödmjukt korset bar"

President Gordon B Hinckley

"Om vi har kommit närmare Frälsaren, är mer fast beslutna att följa hans lära och hans föredöme, så har denna konferens varit en underbar framgång."

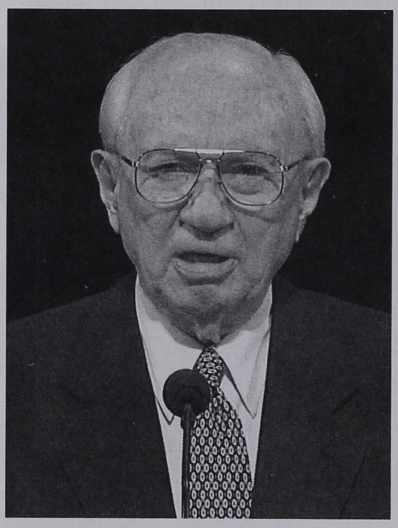

Stridens larm och rop dör bort,
stridsmän och kungar dör inom kort.
Än står ditt forna offer kvar,
du som ödmjukt korset bar.
Led oss på jordelivets stig
att vi må alltid minnas dig
("God of Our Fathers, Known of Old", *Hymns*, nr 80).

Dessa odödliga ord av Rudyard Kipling uttrycker mina känslor då vi nu avslutar denna härliga konferens.

Efter tacksägelsen ska vi lämna denna väldiga sal, släcka ljusen och låsa dörrarna. Ni som lyssnar världen över stänger av TV:n eller radion, eller kopplar ner Internet. När vi gör det, hoppas jag att vi ska minnas att "Än står ditt forna offer kvar, du som ödmjukt korset bar."

Jag hoppas att vi med ödmjukhet ska minnas de tal vi lyssnat på. Jag hoppas att vi i stillhet ska tänka över de underbara ord vi hört. Jag hoppas att vi ska känna oss lite mer förkrossade och ödmjuka.

Vi har alla blivit uppbyggda. Provet kommer då vi ska tillämpa de lärdomar vi fått. Om vi hädanefter är lite vänligare, om vi är lite bättre grannar, om vi har kommit närmare Frälsaren, är mer fast beslutna att följa hans lära och hans föredöme, så har denna konferens varit en underbar framgång. Om vi å andra sidan inte förbättrar våra liv, så har talarna i viss mån misslyckats.

Dessa förändringar är kanske inte mätbara på en dag, en vecka eller en månad. Beslut fattas snabbt och glöms snart bort. Men om vi inom ett år lever bättre än i det förgångna, så har de här dagarnas ansträngningar inte varit förgäves.

Vi minns inte allt som sagts, men genom allt som sagts lyfts vår ande. Det är svårt att förklara, men ändå verkligt. Som Herren sade till Nikodemos: "Vinden blåser vart den vill, och du hör den blåsa, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som fötts av anden" (Joh 3:8).

På samma sätt blir det med det vi har upplevt. Och kanske finns det bland allt vi hört några ord eller ett stycke som skiner klart och

fångar vår uppmärksamhet. Om det händer hoppas jag vi skriver ner det och begrundar det tills vi förstår dess djupare innebörd och har gjort det till en del av vårt liv.

Under våra hemaftnar hoppas jag vi ska diskutera dessa tal med våra barn och låta dem smaka sötman i de sanningar vi njutit. Och när Liahona kommer ut i januari, med alla konferensens budskap, så var snälla och kasta den inte åt sidan och säg att ni hört alltsammans, utan läs och begrunda de olika budskapen. Ni kommer att finna mycket som ni missade när ni lyssnade till talarna.

Det är bara en sak jag beklagar med konferensen. Det är att så få av bröderna och systrarna får tillfälle att tala. Det är helt enkelt en fråga om tidens begränsningar.

I morgon bitti är vi tillbaka på våra arbeten, tillbaka i studierna, tillbaka i vad vi än är sysselsatta med i livet. Men minnet av denna storslagna konferens hjälper oss.

Vi kan komma närmare Herren i våra böner. De kan bli samtal av tacksägelse. Jag kan aldrig helt förstå att universums store Gud, den Allsmäktige, inbjuder oss, sina barn, till enskilt samtal med honom. Vilken dyrbar möjlighet det är! Så underbart att det faktiskt händer. Jag vittnar om att våra böner, uppsända i ödmjukhet och uppriktighet, blir hörda och besvarade. Det är förunderligt men verkligt.

Låt oss sänka rösten i våra hem. Låt kärleken flöda och finna uttryck i våra handlingar. Må vi vandra Herrens stilla vägar och må välstånd kröna vårt arbete.

Det härliga "hosiannaropet" vi deltog i i morse bör förbli en oförglömlig upplevelse. Då och då kan vi tyst i vår ensamhet upprepa inom oss dessa vackra ord av tillbedjan.

Jag bär vittnesbörd om sanningen i detta verk och om att Gud, vår evige Fader, och hans Enfödde Son, vars kyrka detta är, lever. Jag uttrycker min kärlek till var och en av er. Gud vare med er, mina kära, kära vänner. Jag nedkallar himlens välsignelser över er då vi nu säger farväl för en tid i hans namn, vilken är vår Mästare, vår Återlösare och Kung, ja, Herren Jesu Kristi namn. Amen. □

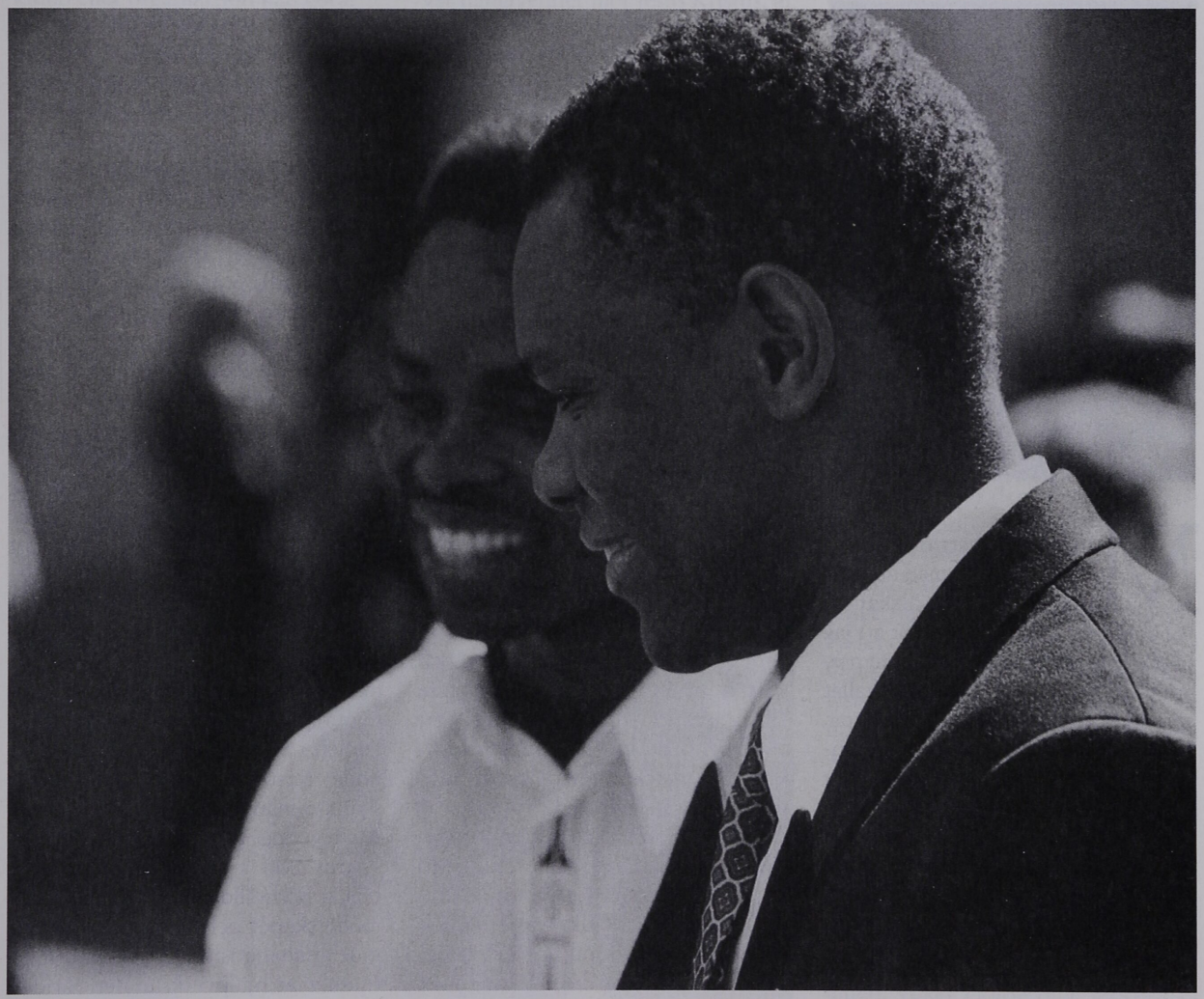

Hjälpföreningens allmänna möte
23 september 2000

Vi är medel i Guds händer

Mary Ellen Smoot
Hjälpföreningens president

"Vi behöver inte ett nytt program för att driva på oss – vi behöver bara införliva med våra befintliga program vår önskan att dela med oss av evangeliet, och söka nå våra nya medlemmar och dem som är mindre aktiva."

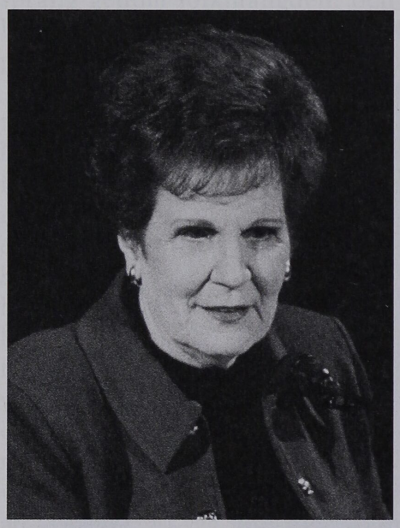

Mina kära systrar, jag vill inleda mitt tal med att säga hur mycket jag älskar er. Jag är så outsägligt tacksam för att jag tillhör detta stora systerskap, som president Gordon B Hinckley har kallat en världsomfattande familj av systrar. Vi *är* systrar, och jag känner mig ständigt inspirerad av er tro, er godhet och er önskan att göra det som Herren vill att ni ska göra. Tack för ert tjänande, de exempel ni är och för att ni i sanning är kvinnor med tro, dygd, vision och kärlek. Vart jag än reser ser jag Hjälpföreningens frukter hos systrarna i kyrkan. Var och en av oss är ett medel i Guds händer.

Jag mötte nyligen en syster i Oregon som förts tillbaka till aktivitet i kyrkan tack vare att en besökslärare brydde sig om henne. Säkerligen måste denna besökslärare känna sig som Ammon och hans bröder gjorde, när de gladde sig över att ha varit "medel i Guds händer" (Alma 26:3) till att bibringa lamaniterna kunskapen om Kristus, de som hade "varit främlingar för Gud" (Alma 26:9). För "själarna äro dyrt aktade i Guds ögon" (L&F 18:10).

Våra systrar är medel i Guds händer i mer än 165 länder i världen. Jag tänker på en församling i Brasilien som får en tillströmning av nya medlemmar varje vecka. Systrarna i Hjälpföreningen där bestämde sig för att sätta upp som mål att inte låta det gå ens en vecka innan de besökt varje nydöpt syster i hennes hem och gett henne ett exemplar av både "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" och "Hjälpföreningens tillkännagivande". Hittills har inte någon av systrarna där blivit inaktiv.

Jag förundrar mig över en inspirerad president för Hjälpföreningen i en församling i Korea. Hon beslutade sig för att besöka varje mindre aktiv syster i församlingen. Vid det här laget har hon besökt tjugofem systrar, och alla utom tre av dessa har kommit tillbaka till kyrkan.

Systrar som dessa är levande vittnesbörd om president Hinckleys uttalande om att "ingen kallelse i denna kyrka är liten eller obetydlig. Vi påverkar andra när vi utför vår uppgift. . . Vilken kallelse du än har så är den fylld av samma sorts möjligheter att uppnå det goda som jag har. . . Vårt verk är att göra gott precis som [Mästaren] gjorde" (*Nordstjärnan*, juli 1995, s 72).

Var och en av oss kan verkligen vara ett medel i Guds händer. Lyckligtvis behöver vi inte alla vara samma slags medel. Precis som instrumenten i en orkester har olika storlek, utformning och klang, är vi också olika varandra. Vi har olika talanger och anlag, men precis som valthornet inte kan efterlikna piccolaflöjtens toner, behöver vi inte alla tjäna Herren på samma sätt. Syster Eliza R Snow sade: "Det finns *ingen syster* som är så isolerad. . . eller har en så liten umgängeskrets att hon inte kan göra mycket för att upprätta Guds rike på jorden" (*Woman's Exponent*, 15 sep 1873, s 62; kursivering tillagd). Vår förmån och vårt ansvar som Guds döttrar och som systrar i Hjälpföreningen är således att bli de effektivaste medel *vi* kan bli.

Hjälpföreningen kan hjälpa oss. Profeten Joseph, som organiserade Hjälpföreningen år 1842, klargjorde att ändamålet med denna gudomligt inspirerade organisation inte bara var att "hjälpa de fattiga utan också att frälsa själar" (History of the Church, 5:25). Från första början har Hjälpföreningen uträttat oändligt mycket gott. Hjälpföreningen var först med att skicka en godsvagn med mjöl till dem som överlevde jordbävningen i San Francisco 1906. Senare, under första och andra världskriget, skänkte man vete till Förenta staternas regering. Förra året skänkte våra systrar över 140 000 täcken för att hjälpa nödställda. Vi har kämpat för moderskapet och familjen, fört krig mot analfabetism och ägnat otaliga timmar åt hjälpverksamhet världen

över. Men jag förkunnar för er i kväll att vårt allra viktigaste arbete ligger framför oss, när vi tillsammans med prästadömets ledare hjälper till att föra Guds rike framåt.

Systrar, vi behövs här – Herren, prästadömets ledare och våra familjer behöver oss, och vi behöver varandra. Herren vill att vi anammar vårt eviga kall och uppfyller ändamålet med vår skapelse. Han vill att vi gör Hjälpföreningen till en del av vårt liv och söker efter sätt att tjäna varandra i hans organisation för kvinnorna och att vi arbetar tillsammans som systrar på att föra evangeliets rike framåt. Förvisso bistår Hjälpföreningen var och en av oss att tjäna våra familjer och varandra på ett sätt som ingen klubb eller organisation kan göra.

President Spencer W Kimball sade: "I världen innan vi kom hit, fick trofasta kvinnor vissa uppgifter. . . . Vi minns inte nu några detaljer, men det förändrar inte att det vi en gång samtyckte till var något underbart och verkligt. [Vi] har ansvar för det som för länge sedan förväntades av [oss]" ("The Role of Righteous Women", *Ensign*, nov 1979, s 102).

Hur uträttar vi då detta? Hur kan vi, mitt i livets påfrestningar, bli de bästa tänkbara medlen i Herrens händer? Vi kan lära oss mycket om detta av Mosiahs söner och av Hjälpföreningens tillkännagivande.

Nummer ett: Vår egen omvändelse måste äga rum först. Den viktigaste omvändelsen för några av oss är vår egen. Om vi ska kunna föra evangeliets ljus in i andras liv, måste det först lysa klart i vårt eget. Efter att ha blivit omvända, arbetade Mosiahs söner utan uppehåll på att sprida evangeliet till andra, för de "kunde ej uthärda tanken på att någon människosjäl skulle förgås" (Mosiah 28:3). Först när *vi* blivit omvända till Herren Jesus Kristus är vi i stånd att stärka andra. Och först då börjar vi inse att vårt liv verkligen har mening, ändamål och inriktning, och att vårt kall som systrar, förenade i vår hängivenhet mot Jesus Kristus, är att vara ett ljus för världen.

Nummer två: Liksom Mosiahs söner måste vi bli "starka i kunskap om sanningen" (Alma 17:2). Dessa bröder studerade ständigt evangeliet. Genom fasta och bön och genom att fördjupa sig i skrifterna fick de kunskap om att Jesus är Kristus, och de lärde sig lyssna till hans röst.

Som systrar i Hjälpföreningen bör vi också sträva efter att stärka vårt vittnesbörd om Jesus Kristus genom bön och skriftstudier och att söka andlig styrka genom att hörsamma den Helige Andens maningar.

Det är nästan omöjligt att vara ett verksamt medel inom vår egen familj, för våra grannar eller till och med från talarstolen om vi inte kan urskilja den Helige Andens viskningar. Ammon förstod den lamanitiske kungens tankar, eftersom han levde nära Herren (se Alma 18:16).

Vår förmåga att höra Andens röst beror på vår villighet att hålla buden, för "när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad" (L&F 130:21). Om vi vill uppleva den outsägliga glädje som kommer av att leva efter evangeliet och känna Kristi försonande barmhärtighet, kan detta endast ske genom att hålla alla Guds bud, och inte bara några få utvalda.

Har vi fått de oändliga välsignelser som kommer av att hålla hemafton varje vecka och att dagligen studera skrifterna och be? Förstår vi de omfattande välsignelserna av att hålla våra förbund och fylla våra tankar med endast det som är "dygdigt, älskvärt, prisvärt och gott" (Trosartiklarna 1:13). När lydnaden blir till en strävan upphör den att vara en irritation.

Hjälpföreningen kan bistå oss i att hålla de gudomliga lagarna och komma närmare Gud. Föreställ er den godhet som kommer att uppfylla jorden när denna krets av rättfärdiga kvinnor, under prästadömets ledning, förenar sig för att åvägabringa rättfärdiga syften! När vi enigt tjänar varandra och alla vår Faders barn, kan vi vara redskap i Guds händer, inte bara för att lindra fysiskt lidande, utan också, vilket är mycket viktigare, för att hjälpa dem som är i andlig nöd.

Nummer tre: Tjänande är en nyckel till att vara ett verksamt redskap. Mosiahs söner valde att hellre tjäna lamaniterna än att ta över ledarskapet för sin fars rike. Och genom deras tjänande uppmjukades lamaniternas hjärtan, vid flera tillfällen, vilket gjorde dem mottagliga

för evangeliet. När Lamonis tjänare var upptagna med att berätta om Ammons hjältemodiga kamp mot marodörerna, befann han sig själv i stallet för att utfodra hästarna och tjäna kungen (se Alma 18:9–10).

Också vi gläder oss över att tjäna andra och utföra goda gärningar. Tjänande uppmjukar och öppnar människors hjärtan, för det är förvisso evangeliet i verksamhet. Jag känner till en församling i Arizona där tre familjer för närvarande undersöker kyrkan, samtliga till följd av Hjälpföreningens hjälpverksamhet.

Hjälpföreningen ger oss otaliga tillfällen att utveckla och utöva Kristi rena kärlek i livets alla skeden. Mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling utgör till exempel en idealisk omgivning för att lära tillsammans och tjäna varandra. Tjänande *är* Jesu Kristi evangelium i handling, för tjänandet välsignar både den som ger och den som tar emot. Vill ni söka efter sätt att kanalisera ert tjänande genom Hjälpföreningens organisation, i insikten om att tjänandet är ett av de effektivaste sätten att välsigna andra både timligen och andligen?

Nummer fyra. Kärleken måste vara drivkraften i allt vi gör. Som systrar i Hjälpföreningen älskar vi Herren och vi älskar våra familjer, vi älskar att leva och att lära och vi älskar varandra. Lamonis far, som var kung över lamaniterna, uppmjukades i hjärtat när han såg hur uppriktigt Ammon älskade hans son. Så småningom ledde Ammons kärlek till att hela Lamonis familj blev omvänd (se Alma 20:26–27). Vår största och främsta omsorg vad gäller att omvända, behålla och aktivera måste vara vår egen familj.

Återigen kan Hjälpföreningen vara till hjälp. Syster Elsa Bluhm, som är 102 år gammal, visste att evangeliet var sant. Hon älskade Herren. Hon träffade och gifte sig med en god man från Tyskland som inte var medlem i kyrkan. Hennes make hade aldrig lärt sig att be. När Elsa knäböjde bredvid sängen varje kväll, tog hon hans hand i sin och bad. Efter många år blev han medlem i kyrkan, och de beseglades i templet. Innan broder Bluhm gick bort, blev han ett medel i Guds händer genom att forska efter sina tyska förfäder.

Detta lyckliga slut började med en kvinnas ständiga, kärleksfulla, rättfärdiga exempel. Elsa inbjöd Anden till deras hem och till äktenskapet genom att älska sin make och älska Herren. Hon var både trofast och fylld med tro, även när hon ibland kände sig ensam. Hon var ett medel i Guds händer i sitt eget hem.

Vårt eget rättfärdiga exempel kan tyckas obetydligt, men det kan ha stort inflytande. Var för alla som befinner sig inom er inflytelsesfär ”en förebild för de troende i allt du säger och gör, i kärlek, tro och renhet” (1 Tim 4:12). Låt andra få uppleva den frid och glädje som ett liv i evangeliet ger er. Inbjud era vänner som inte har samma tro som vi eller era minde aktiva medlemmar till en hemafton. Ta med dem till kyrkan och var ett gott föredöme i vördnad för dem. Låt dem förstå att ni inte ser filmer eller TV-program eller internetsajter som skulle driva bort Anden och på så sätt göra oss till mindre verksamma medel.

Systrar i tabernaklet på tempelområdet lyssnar uppmärksamt under Hjälpföreningens möte som hölls den 23 september.

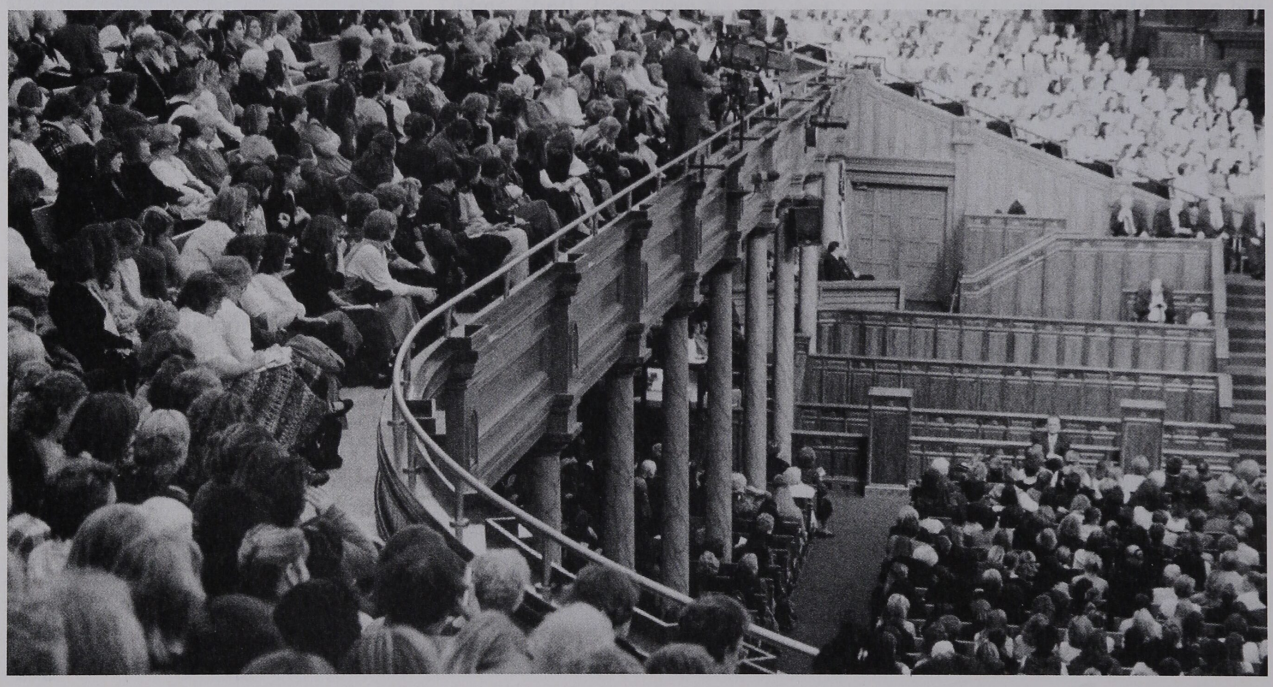

President Hinckley har upprepade gånger bett oss att bli bättre missionärer, och äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum har sagt att om kyrkans missionsprogram ska kunna uträtta allt det som det måste uträtta, måste vi systrar delta i arbetet.

Vi behöver inte ett nytt program för att driva på oss – vi behöver bara införliva med våra befintliga program vår önskan att dela med oss av evangeliet, och söka nå våra nya medlemmar och dem som är mindre aktiva. Antingen vi tjänar som besökslärare eller planerar mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling eller undervisar barnen i Primär eller leder ungdomarna, kan vi hitta sätt att nå dem som är nykomlingar i tron eller vars tro avtagit eller dem som ännu inte funnit sanningen. Vi kan vara medel och hjälpa till att föra Herrens får tillbaka till fållan.

Jag vet att vi kan det. Jag vet att vi kan göra det. Vi har värmt tiotusentals människor runt hela världen med våra hemsydda täcken. Vi har visat vår villighet att tjäna och ge och älska. Låt oss nu finna sätt att ge evangeliets gåva till dem som behöver andlig värme.

När ni kommer hem ikväll, vill ni då ta en liten stund till att skriva ner de intryck ni fått ikväll? Vill ni fundera på vilka konkreta sätt som ni kan vara ett redskap i Guds händer? Vill ni begrunda de välsignelser som väntar er om ni är lydiga i det här livet och i all evighet? Och vill ni sätta in ert eget namn i följande skriftställe och veta av all er själ att Gud älskar er: "[Fortsätt] med att predika för Sion, med ödmjuk ande bekännande mig inför världen, och jag skall bära [dig] som på örnvingar, och [du] skall frambringa härlighet och ära både för [dig] själv och mitt namn" (L&F 124:18). Jag vet att evangeliet är sant. Jag vet att detta är Herrens verk. Jag vet att Jesus är Kristus och att vi har en sann profet på jorden idag. Ljuvligt är hans verk. Om detta vittnar jag ödmjukt i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, namn. Amen. □

Ringar på vattnet

Virginia U Jensen
första rådgivare i Hjälpföreningens presidentskap

"Rättfärdiga kvinnors handlingar breder ut sig som vågrörelser, längre och längre ut genom tid och rum, till och med genom generationer."

Vår familj älskade turerna vi gjorde till bergen när våra barn var små. När vi stod vid stranden av den vackra Jacksonsjön, där de majestätiska bergstopparna avspeglade sig i den blanka vattenytan, brukade vi tävla i att "kasta smörgås". Medan stenarna sjönk såg vi hur vågrörelserna spred sig ut över vattnet så långt vi kunde se. Även den minsta småsten som vårt yngsta barn kastade skapade vågrörelser som spred sig längre och längre ut.

Precis som de allt vidare ringarna som våra småstenar åstadkom i Jacksonsjön, breder rättfärdiga kvinnors handlingar ut sig som vågrörelser, längre och längre ut genom tid och rum, till och med genom generationer. Dessa rättfärdiga handlingar kommer sig av vår insikt om Jesu Kristi gudomliga mission, vår kunskap om evangelieplanen, vår lydnad till eviga bud och vårt arbete i detta Guds rike på jorden.

Låt mig få ge ett exempel på hur dessa vågrörelser sätts igång och fortsätter att sprida sig när en rättfärdig sista dagars helig kvinna handlar enligt sin kunskap om att Jesus är Kristus och att evangeliet har återställts.

År 1841 var Dan Jones, immigrant från Wales, kapten på en av de minsta registrerade båtarna som transporterade människor och frakt längs norra delen av Mississippifloden. Det verkar vara mer än en tillfällighet för mig att hans båt hette *"The Ripple"* ("Vågrörelsen"). Bland hans passagerare fanns medlemmar i en okänd "ny" kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Under sina resor började Dan Jones höra kritiska ord om dessa "mormoner". Eftersom många av dem hade åkt med hans båt, hade han talat med dem och sett hur de uppförde sig. Han tyckte de var goda människor – vänliga, ärliga och arbetsamma. De negativa kommentarerna och skriverierna om dessa människor stämde inte med hans erfarenheter när han haft att göra med dem.

"Genom att noggrant granska anklagelserna", skrev han senare, "fann jag att de omöjligt kunde vara sanna, för antingen. . . gick de till överdrift eller. . . motsade sig själva" (se *Nordstjärnan*, dec 1987, s 25–30).

Det var särskilt en viktig händelse som drev honom från att noggrant iaktta till att aktivt undersöka kyrkan.

Han skrev att ". . . av en tillfällighet föll. . . ett brev i mina händer som [Emma Smith] skrivit. . . Jag kommer aldrig att glömma vad jag kände när jag läste det. Jag insåg klart och tydligt, att [hon] inte bara trodde på Nya testamentet, precis som jag, och bekände sig till tron på Jesu apostlar och gladde sig mitt i prövningen över att hon var värdig att lida allt detta för sitt vittnesbörd om Jesus och evangeliet – utan orden inrymde bättre råd, större visdom och avslöjade en mer. . . gudaktig anda än något annat jag läst!" (*Ibid*, s 26.)

Inspirerad av Emmas ord och exempel ville Dan Jones lära mer om denna kyrka. År 1843 döptes han i Mississippifloden och blev en av de mest inflytelserika missionärerna i kyrkans historia. Han förde hundratals människor till evangeliet i sitt hemland Wales. På ett mycket bokstavligt sätt fortsätter Emma Smiths inflytande att påverka generationer. Vem kan säga hur många hundra, ja till och med tusen ättlingar till dem som Dan Jones berättade om evangeliet för, som kanske lyssnar på detta möte just nu?

Vi kan alla handla så att vi kan påverka ett liv lika kraftfullt som Emma Smiths ord påverkade Dan Jones hjärta. Var och en av oss är bara en enda person, men jag minns ringarna som en liten sten åstadkom på den stora Jacksonsjön. Låt oss ta till oss denna uppmuntran i skrifterna: "Bliven. . . icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort" (L&F 64:33).

På den viktigaste av alla platser, i vårt hem, lär vi oss bäst hur det är möjligt att "av det ringa kommer det som är stort", för livet i hemmet består av en rad småsaker som alla samverkar för att skapa en evig familj. Eftersom vi bara gradvis kan bygga ett starkt förhållande till Herren och till varandra, och eftersom det ibland är så otacksamt att undervisa och uppmuntra och leda, är det lätt att bli distraherad, ja, till och med modfälld.

Motståndaren vill förvirra oss och dra vår uppmärksamhet från det som är av störst betydelse. Men vi är välsignade, för vi vet att vår tro och familjen är viktigast. De kvinnor som har påverkat mig och motiverat mig att leva ett bättre liv är de som satt Herren och familjen främst. Deras "gudaktiga anda" har samma inverkan på mitt hjärta som Emma Smiths ord hade på Dan Jones, de inbjuder mig att komma till Kristus, som deklarerade: "Jag skall låta den som törstar dricka fritt ur källan med livets vatten" (Upp 21:6).

Dygd och kraft utvecklar vi i det vardagliga arbetet, i alla de dagliga uppgifterna när vi tar hand om vår familj och regelbundet tjänar andra. En framskjuten ställning är inte det vi ska prioritera främst, inte heller kan världens lön mätas med vår himmelske Faders, som vet hur betydelsefull en kvinnas hängivenhet är för själarnas frälsning.

När vi tänker på kvinnor vars rättfärdiga inflytande går som vågrörelser genom evigheten, låt oss då minnas Maria, "ett dyrbart och utkorat käril" (Alma 7:10). När en ängel gjorde sitt unika, heliga uttalande, underkastade hon sig villigt Herrens vilja: "Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt" (Luk 1:38). Hennes tro, lydnad och ödmjukhet utgör ett mönster för alla kvinnor.

Även om Marias kallelse var den

enda i sitt slag, kan alla kvinnor ”få del av hennes speciella skönhet. Detta är kvinnor som söker Guds ynnest. . . De är ödmjuka och lever rent och dygdigt. . . De har troende hjärtan och förhärligar Herren. . . De gläder sig åt Frälsaren och. . . erkänner hans gåvor och barmhärtighet” (S Michael Wilcox, *Daughters of God: Scriptural Portraits* [1998], s 179).

Denna beskrivning stämmer in på er, ni trofasta systrar inom Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ni är de kvinnor vars vardagliga gärningar överflödar av den törstsläckande kunskap, som Jesaja så kraftfullt framställer:

”Gud är min frälsning. . . Herren Jehova är min starkhet och min sång. . .

Fördenskull [skall jag] med fröjd hämta vatten utur frälsningens brunnar” (2 Ne 22:2–3).

Kristi sak – att återlösa alla själar – kräver er styrka, er tid och era talanger i era hem och i era samhällen. Era trofasta gärningar och ord bidrar avsevärt till att bygga detta Guds rike på jorden. Äldste Bruce R McConkie påminner oss om hur viktiga våra uppgifter alltid har varit: ”Detta vet vi: Kristus, underställd Fadern, är Skaparen. Mikael, hans medarbetare och förbundne, presiderade över mycket av skapelsearbetet. Och tillsammans med dem fanns, enligt vad Abraham såg, många av de stora och ädla. Kan vi dra någon annan slutsats än att Maria och Eva och Sara och otaliga andra av våra trofasta systrar räknades bland dem? Säkert arbetade dessa systrar lika flitigt då, och kämpade lika modigt i striden i himmelen som bröderna gjorde, på samma sätt som de i dag, i dödligheten, står för sanningens och rättfärdighetens sak” (*Woman*, [1979], s 59).

Lika lite som de ”stora och ädla” kvinnor som kom före oss, kan vi vara vanliga kvinnor. Vi kan inte vara kvinnor som i alltför hög grad tycks likna världens kvinnor. Vi måste höja vår röst för det som är rättfärdigt, utan att ursäkta oss. Liksom Maria, Eva, Sara och Emma, är vi unika. Vi måste skapa ringar på vattnet, och vi har vatten att dela med oss av. Eftersom vi fått vårt eviga arv, måste vi komma ihåg hur kraftfullt våra enkla, rättfärdiga handlingar kan påverka våra medmänniskors hjärtan och hem. Vi får så många tillfällen att göra så mycket gott, och allra viktigast är att vi vet var och hur vi ska ”hämta vatten utur frälsningens brunnar”.

Min vän Tammy slutade att komma till kyrkan när hon var bara femton år gammal. Strax intill Tammy bodde en ung man som också bestämde sig mitt i tonåren för att inte ha något med kyrkan att göra. Båda utvecklade vanor som förde dem ännu längre bort från kyrkan. Till slut gifte de sig och bildade familj.

Tammy älskade sin make och sina två döttrar mycket, men djupt inom henne fanns en önskan att återvända till det liv hon levt som barn. Hon mindes svagt hur hon känt sin himmelske Faders ande och inverkan, och hon saknade honom. Hon ville inte gärna berätta för sin make om sina tankar av rädsla för att han inte skulle samtycka, så hon dolde dem. Hon ville komma tillbaka men visste helt enkelt inte hur hon skulle börja. Låt oss lyssna till hennes egna ord när hon berättar om ringarna på vattnet som två underbara besökslärare åstadkom då de ”hämtade vatten utur frälsningens brunnar” och bjöd Tammy.

[Videoavsnitt med Tammy Clayton]

Jag är tacksam än i dag för mina besökslärare, för de älskade mig och dömde mig inte. De fick mig verkligen att känna mig som om jag var väldigt betydelsefull och att jag hade en plats i kyrkan.

De brukade komma hem till mig, och vi satte oss ner och pratade. Efter en stund brukade de fråga om de fick undervisa mig. De gav mig ett budskap varje månad.

Och när de kom varje månad fick det mig att känna att jag verkligen var betydelsefull, och att de brydde sig mycket om mig, och att de verkligen älskade mig och uppskattade mig.

Genom att de kom på besök till oss, kom jag fram till att det var dags för mig att återvända till kyrkan. Jag visste nog inte mycket om hur man kommer tillbaka, och genom att de kom och räckte mig handen, gav de mig ett sätt att återvända.

Vi behöver inse att Herren älskar oss oavsett vilka vi är, och mina besökslärare hjälpte mig att förstå att det är så.

Nu har min make och jag beseglats i templet.

Tack, Gud, för trofasta besökslärare. Ja, systrar, rättfärdiga kvinnors handlingar skapar vågrörelser som sprider sig genom tid och rum och generationer. Det kan inte finnas någon mer varaktig vågrörelse än att ha en familj beseglad i templet för evigt. Må vi vara som de trofasta systrar som kommit före oss. Låt oss dricka djupt av vattnet ur ”frälsningens brunnar”.

Gud lever. Hans Son, Jesus Kristus, visar oss hur vi ska kunna komma tillbaka och bo hos honom. Det sanna evangeliet har återställts på nytt till jorden. Vi har en levande profet i dag, president Gordon B Hinckley, genom vilken vår himmelske Fader leder sitt folk. Må vi, genom ringarna på vattnet från våra rättfärdiga handlingar, hjälpa alla att få kunskap om dessa sanningar, i Jesu Kristi namn. Amen. □

Stå rakryggade och eniga

Sheri L Dew
andra rådgivare i Hjälpföreningens presidentskap

"Det finns ingen kvinna som är ett mer levande redskap i Herrens händer än en Guds kvinna som älskar att vara den hon är."

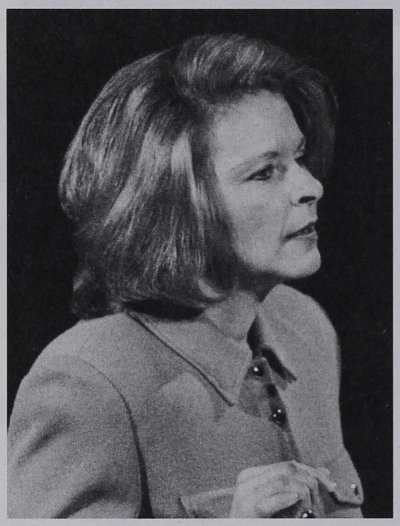

När jag fyllde tolv år var jag en och sjuttioåtta lång, och rena katastrofen i umgängeskretsen. Att vara huvudet högre än mina kamrater var en plåga under min uppväxttid. Jag ville inte märkas, åtminstone inte på det viset, så jag försökte göra mig mindre genom att kuta med ryggen. Av den orsaken påminde mamma mig ideligen om att "sträcka på mig". Jag ville inte sträcka på mig då, men det gör jag nu. För vi har alla blivit uppmanade att "stå upp" (2 Nephi 8:17) och att stå som vittnen (Mosiah 18:9), så att vi kan "stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen" (L&F 4:2). Jag hittar ingen befallning i skrifterna att gå omkring kutryggiga i Sion. Istället uppmanas vi gång på gång att resa oss upp och "stå på [våra] fötter" (3 Nephi 20:2).

Som tonåring förstod jag inte att det aldrig skulle bli min lott att följa med strömmen. Inte heller är det er lott. För som Guds kvinnor måste vi stå rakryggade, så att vi skiljer oss från resten av världen. Endast om vi gör det kan vi hoppas på att finna glädje. Det finns nämligen ett direkt samband mellan att finna glädje och att stå rakryggad, inte räknat i centimeter utan som ambassadörer för Herren.

Min familj har nyligen fått erfara detta mycket påtagligt. Jag har sjutton syskonbarn som är helt underbara. Vi har fotvandrat och cyklat och fastat och bett tillsammans. Och nyss grät vi tillsammans. För några veckor sedan drabbades vi av en förkrossande förlust då två av min systers barn, Amanda som var elva år och Tanner som var femton, omkom i en olycka. Eftersom vi levt tillsammans i kärlek, har vi gråtit över förlusten av dem som dog (se L&F 42:45).

Våra vänner i vår hemstad grät tillsammans med oss. De flesta var inte medlemmar i kyrkan, och vi visste att deras hjärtan kanske aldrig skulle bli så mottagliga för sanningen som de var den dag då det stod två kistor i vårt lilla kapell i Kansas. Därför ägnade vi begravningen helt åt att vittna om Kristus och det återställda evangeliet. Efteråt berättade många för oss hur djupt rörda de blivit av det de hörde och kände. Några bad till och med att få veta mera. Nu vet vi ju inte om någon av dessa, som så berördes av våra barns död, blir medlemmar i kyrkan. Men en sak vet vi: vi stod för det vi tror på och undervisade de vänner om evangeliet som tidigare varit ovilliga att lyssna, det lindrade vår egen smärta och gav oss som familj glädje.

I den här världen kommer den enda sanna glädjen genom evangeliet – den glädje som utstrålar från försoningen, från förordningarna som når bortom slöjan och från Hjälparen som lugnar själen. Min elvaåriga brorsdotter Aubrey, vars far dog för fem år sedan, tillfrågades nyligen av en vän utanför kyrkan varför hon inte var ledsen över sin fars och nu också sina kusiners bortgång. Aubreys svar var klassiskt: "Inte ledsen? Visst är vi ledsna, men vi vet att vi kommer att få vara tillsammans igen, så vi oroar oss inte så mycket." Det är klart att vi i familjen gråtit mycket, men vi oroar oss inte som vi skulle ha gjort om vi inte hade känt Jesu Kristi närhet och helande kraft. Evangeliet är skönhet istället för aska (se Jesaja 61:3), "glädjens olja" (Heb 1:9), vilket gott budskap!

Trots att våra barn är borta för tillfället, har vi fått det härliga löftet att vi inte har förlorat dem. Men hur är det med vår Faders barn, våra bröder och systrar, som är förlorade och som riskerar inte bara den fysiska döden utan också den andliga? Jesu Kristi evangelium handlar om människor. Det handlar om att lämna de nittionio och gå och leta i ödemarken efter de förlorade. Det handlar om att bära varandras bördor, och den största börda som någon kan bära är att vandra genom livet utan ljus. Därför vädjar Herren i dessa sista dagar:

"Ty se, marken är redan vit till skörd, och det är elfte timmen och sista gången som jag kallar arbetare till min vingård. . .

Bruken fördenskull edra liar och skörden av all eder förmåga" (L&F 33:3, 7).

Forntida profeter förutsåg att

”tiden kommer, då kunskapen om en Frälsare skall spridas och genomtränga varje nation, släkt, tungomål och folk” (Mosiah 3:20). Den tiden har kommit. Och det är vår tur att bruka våra liar och hjälpa till med skörden. Att vi är här nu är ingen tillfällighet. Under en oändlig tid har vår Fader betraktat oss, och han visste att han kunde lita på oss när så mycket stod på spel. Vi har hållits tillbaka till just denna stund. Vi måste förstå inte bara vilka vi är, utan också vilka vi alltid har varit. För vi är Guds kvinnor, och som Guds kvinnor har vår uppgift alltid varit att hjälpa till med att bygga upp Guds rike.

När vi tog emot vår Faders plan i den förjordiska tillvaron, sade äldste John A Widtsoe, gick vi genast ”med på att vara. . . frälsare för hela den mänskliga familjen. . . Att genomföra planen blev då inte endast Faderns verk, och Frälsarens, utan också vårt” (*Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt 1934, s 189). Det är inte att undra på att president Gordon B Hinckley har sagt att ”om världen ska kunna räddas, måste vi göra det.. . . Inget annat folk i världens historia har fått en mer uppfordrande befallning. . . och det är bäst att vi sätter igång!” (*Liahona*, januari 2000, s 57, 120).

Systrar, vi har ett arbete att utföra. Profeten Joseph gav Hjälpföreningen uppdraget att frälsa själar (se *History of the Church*, del 5, s 25), för det ligger i vår natur att vårda oss om och söka efter dem som är förlorade. Och ändå beklagade president Spencer W Kimball att det fanns en kraft i Hjälpföreningen ”som ännu inte utnyttjats till fullo för att. . . bygga upp Guds rike” (*Nordstjärnan*, mars 1977, s 2). Trots allt det goda Hjälpföreningen uträttat i det förgångna, har den ännu inte hjälpt till att föra verket i de sista dagarna framåt på det sätt den måste göra. Systrar, det är dags att lösgöra kraften i den rättfärdiga glädje som finns hos Guds kvinnor. Det är dags att vi med iver verkar för att frälsa själar. Det är dags för systrarna i Hjälpföreningen att tillsammans med profeten hjälpa till att bygga upp riket. Det är dags för oss att stå rakryggade och eniga.

Att stå rakryggad börjar med ens egen omvändelse, för när vi får smaka på evangeliets ”stora glädje” (Alma 36:24), vill vi dela med oss. Maten vi lagat och lapptäckena vi sytt för att lindra lidandet är storslagna kärleksgärningar, men inget tjänande – jag upprepar, inget tjänande – kan mäta sig med att föra någon till Kristus. Vill ni bli lyckliga? Jag menar riktigt lyckliga? Hjälp då någon på den väg som leder till templet och till Kristus.

Det bästa sättet att dela med sig av evangeliet är att leva efter det. När vi lever så som Kristi lärjungar bör leva, när vi inte bara är goda utan goda med glädje, kommer andra att dras till oss därför att vi är ”annorlunda på ett lyckligt sätt” som president Kimball profeterade (”Rättfärdiga kvinnors roll”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s 154). Glada över det sätt vi valt att leva, glada för att vi inte ständigt behöver göra om oss enligt världens förebild; glada för att vi har ”den Heliga Andens gåva och kraft” (1 Nephi 13:37); glada över att stå rakryggade så att vi märks.

Varje gång vi stärker vårt eget vittnesbörd eller hjälper någon annan stärka sitt, bygger vi Guds rike. Varje gång vi bistår en nydöpt syster eller hjälper någon vilsegången själ utan att döma henne eller när vi inbjuder en familj som inte är medlemmar till hemafton eller ger en Mormons bok till en kollega, eller leder en familj till templet eller tar ställning för anständighet och moderskap, eller bjuder in missionärerna till vårt hem eller hjälper någon upptäcka ordets kraft, bygger vi upp Guds rike. Ni kan tänka er hur det hjälpte min syster i sorgen när hon läste en dagboksanteckning Tanner gjort precis innan han dog: ”Tack, mamma och pappa, för att ni lärde mig om Kristus.” Finns det något som bygger upp riket mer än att fostra ett barn till att följa Herren?

Med undantag för heltidsmissionärerna, behöver vi inte sätta på oss namnskyltar eller knacka dörr för att bygga upp riket. Även om vissa ser oss som gammalmodiga och undertryckta, istället för de dynamiska och glädjestrålande kvinnor vi är, finns det ingen kvinna som har större övertalningsförmåga, ingen kvinna som har större positivt

Äldsterna Russell M Nelson, M Russell Ballard och Joseph B Wirthlin (fr v) hälsar på president Gordon B Hinckley och president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, medan Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärs generalpresidentskap ser på.

inflytande, ingen kvinna som är ett mer levande redskap i Herrens händer än en Guds kvinna som älskar att vara den hon är. Jag tycker om tanken att vi är Herrens hemliga vapen. Om vi hade namnskyltar skulle jag vilja att det stod på min: "Sheri Dew, en Guds kvinna, ivrigt upptagen med att bygga Guds rike."

Kan ni föreställa er vad som skulle hända i den här kyrkan om 4,5 miljoner systrar knäböjde varje morgon och frågade vår Fader vem han ville att vi skulle hjälpa den dagen. Och tänk er sedan att vi gjorde det! Föreställ er att vi helgade våra krafter och som en helhet inriktade oss på den viktigaste formen av allt tjänande: Att leda våra systrar och bröder till Kristus. Kan ni förställa er vad som händer när vi mobiliserar systrarna i Hjälpföreningen till att stå eniga och hjälpa till att bygga upp riket. Vi får se en sovande och kutryggig jätte vakna till liv och resa sig upp.

Ikväll inbjuder jag er att stå rakryggade, att bruka er lie och arbeta med iver för detta verk. Jag inbjuder er att återigen hänge er åt att bygga upp riket. Att räcka någon handen som irrat sig bort. Att ta en ny medlem under era vingar. Att fundera på att gå på mission tillsammans med er make. Att söka efter och be om tillfällen till missionsarbete. Att ha en andlig inverkan i någons liv, särskilt era egna familjemedlemmars. Ingen av oss behöver räcka ut handen till alla. Men tänk om vi alla kunde nå ut till någon? Och sedan till en annan och så vidare? President Hinckley har bett oss att "bli en väldig armé med entusiasm för detta verk" (*Liahona*, juli 1999, s 124). När vi gör det, blir vi en av de mäktigaste positiva krafter som den här världen någonsin skådat. För vi, systrarna i Hjälpföreningen, är Guds kvinnor. Och Guds kvinnors arbete, och Hjälpföreningens arbete, har alltid varit att hjälpa till att bygga Guds rike. Jag tror att vi kan göra mer för att hjälpa våra prästadömsledare än vi någonsin gjort förut.

Bara några timmar innan min systerson Tanner dog, sade han till sitt prästadömskvorum: "Om jag skulle dö snart, skulle jag vilja att min begravning blir ett avskedsmöte för en missionär." Min bön ikväll är att vi ska ha samma klara insikt om vad vår mission som Guds kvinnor är. Detta är inte bara en mycket trevlig kyrka som lär ut mycket trevliga tankar, så att vi kan leva mycket trevliga liv. Detta är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som förlänats hans kraft och fått uppdraget att föra ut hans sanning till jordens ändar. Jag älskar vår Fader. Och jag älskar hans Son. Och jag själv har kommit till insikt om att detta är deras verk och deras härlighet och att vi är de mest välsignade av alla kvinnor för att vi får ha en så viktig del i det. Må vi lyfta upp vår "röst som med en basuns ljud" (L&F 42:6). Må vi finna glädje när vi står rakryggade och eniga. Och må vi "med glädje göra allt det som står i vår makt" (L&F 123:17) och sedan stå stilla och få se Guds arm uppenbarad när hans verk frimodigt och ädelt går framåt tills det "täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat" (*Nordstjärnan*, juli 1996, s 74). I Jesu Kristi heliga namn, amen. □

Er största utmaning, mödrar

President Gordon B Hinckley

"Jag vet inget bättre svar på de motbjudande vanor som era ungdomar möter än en mors undervisning som ges i kärlek med en omisskännlig varning."

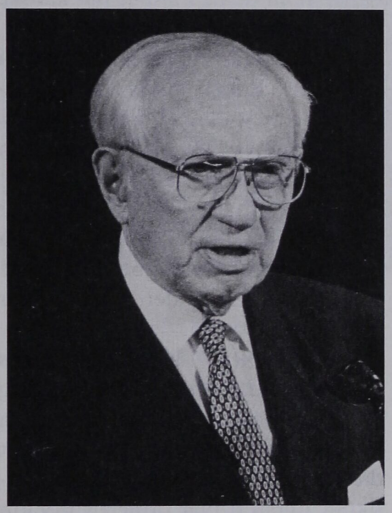

Jag skulle gärna avsluta mötet nu. Vi har blivit undervisade väl. Jag berömmer presidentskapet för deras utmärkta tal. Ni ska veta att de har bekymrat sig och bett och vädjat till Herren att hjälpa dem i deras förberedelse och i deras tal. Vi är tack skyldiga syster Smoot, syster Jensen och syster Dew. Ni har utfört ett stort arbete.

Jag betraktar det som ett värdefullt tillfälle att få tala till er. Det finns ingen annan församling som den här församlingen. Vi talar från tabernaklet på tempelplatsen i Salt Lake City. Men ni hör oss nästan överallt. Ni har samlats i USA och Canada, i Europas länder, och Mexiko, Centralamerika och Sydamerika. Ni är ett i denna stora samling, även om ni befinner er i Asien, på söderhavsöarna och i andra länder långt bort.

Era hjärtan är av ett och samma slag. Ni har samlats eftersom ni älskar Herren. Ni har ett vittnesbörd och en övertygelse om att han verkligen lever. Ni ber till Fadern i Jesu namn. Ni inser bönens kraft. Ni är hustrur och mödrar. Ni är änkor och ensamstående mödrar som bär mycket tunga bördor. Ni är nygifta kvinnor och ni är kvinnor som inte har gift er. Ni är en stor mängd kvinnor inom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ni tillhör denna härliga organisation, mer än fyra miljoner av er. Ingen kan föreställa sig vilken fantastisk, positiv kraft ni kan bli. Ni är familjekretsens vårdare. Ni är hemmets förvaltare. Tillsammans med syster Dew uppmanar jag er att stå rakryggade och med styrka försvara de ädla dygder som har utgjort stommen i våra sociala framsteg. När ni är eniga är er kraft gränslös. Ni kan åstadkomma allt ni vill åstadkomma. O, så enormt väl ni behövs i en värld där normerna faller sönder och där motståndaren tycks ha så stor makt.

Jag har stor respekt och beundran för er unga kvinnor som har kommit in i Hjälpföreningen ganska nyss. Ni har till stor del ridit ut stormen som rasade omkring er i er ungdom. Ni har hållit er obefläckade av världen. Ni har hållit er fria från orättfärdighetens fördärv och smuts. Ni är själva blomman av kyrkans goda, uppväxande ungdom. Ni har klarat er så här långt, rena och vackra och dygdiga. Jag gratulerar er å det varmaste.

Jag berömmer er kvinnor som är ensamstående. Ni har upplevt mycket ensamhet. Ni har känt oro och rädsla och intensiv längtan. Men ni har inte låtit det övervinna er. Ni har gått framåt i livet och gjort meningsfulla och underbara insatser längs vägen. Gud välsigne er, mina kära systrar och vänner.

Ikväll kan jag inte tala direkt till er alla. Jag har inriktat mig på en grupp i denna vidsträckta församling, och det är er som är mödrar. Jag skulle också kunna innefatta dem som kommer att bli mödrar. Ni har gjort något underbart som mödrar. Ni har fött och fostrat barn. Ni har ingått ett partnerskap med vår Fader i himlen för att ge jordiska erfarenheter åt hans söner och döttrar. De är hans barn och de är era barn, kött av ert kött, som han kommer att hålla er ansvariga för. Ni har glatt er åt dem, och i många fall har ni sörjt. De har gett er glädje som ingen annan kunde. De har gett er smärta som ingen annan kunde göra.

På det stora hela har ni utfört ett underbart arbete med att fostra dem. Jag har sagt många gånger att jag tror att vi har den finaste generationen ungdomar som denna kyrka någonsin har haft. De är mer välutbildade, de är bättre motiverade, de kan skrifterna, de lever efter visdomsordet, de betalar tionde, de ber. De försöker göra det som är rätt. De är vakna och duktiga, rena och prydliga, snygga och skärpta. De är väldigt många till antalet. Fler av dem går på mission än någonsin förr. Fler av dem gifter sig i templet. De vet vad evangeliet handlar om, och de försöker leva efter det och söker Herrens ledning och hjälp.

Men jag får tyvärr säga, att många av våra ungdomar går vilse.

De provar på den ena dåraktigheten efter den andra, aldrig riktigt nöjda, tills de dras ner i en avgrund som de inte själva kan ta sig upp ur. En del av våra egna finns bland dem, och det är ni mödrar som bär den sorgens börda som är en följd av detta. De är era söner och döttrar. Och därför hoppas jag ikväll kunna hjälpa er och vädjar alltså till er.

I en del fall kanske det är för sent, men i de flesta fall har ni fortfarande möjlighet att leda och övertala, att undervisa i kärlek, att leda på stigar som bär frukt och som är produktiva och leder bort från de återvändsgränder som inte för med sig något gott.

Ni har inget på denna jord som är mer dyrbart än era barn. När ni blir gamla, när ert hår blir vitt och er kropp blir trött, när ni helst vill sitta i en gungstol och meditera över livet, kommer inget att vara lika viktigt som frågan om hur det gick för era barn. Det kommer inte att vara pengarna ni tjänade. Det kommer inte att vara bilarna ni har ägt. Det kommer inte att vara det stora hus ni bor i. Den viktigaste fråga ni kommer att ställa er om och om igen är: *Hur väl har mina barn lyckats?*

Om svaret är att de har lyckats mycket bra, kommer er lycka att vara fullständig. Om de har lyckats mindre bra kan ingen tillfredsställelse att uppväga er förlust.

Och därför vädjar jag till er ikväll, mina kära systrar. Sätt er ner och gå tyst igenom debet och kredit i rollen som mor. Det är inte för sent. När allt annat misslyckas finns bönen och löftet om hjälp från Herren som stöder er i era prövningar. Men vänta inte. Börja nu, vare sig ert barn är 6 eller 16.

Jag har hört att det nyligen här i området hölls ett stort evenemang som drog till sig 10 000 ungdomar. Jag är övertygad om att en del av ungdomarna var våra egna.

Det sägs att inslagen i underhållningen den kvällen var oanständiga och onda. De var avskyvärda och förnedrande. De framställde livets uslaste sida. Det fanns inget vackert i dem. Det fanns bara fulhet och lastbarhet. Det var tarvligheter av värsta slag.

Ungdomarna betalade mellan 35 och 50 dollar i inträde (1 dollar ca 10 kr ö.a). I många fall kom pengarna från deras föräldrar. Liknande saker inträffar över hela världen. En del av era söner och döttrar gör det möjligt för arrangörerna till sådan smörja att lyckas i sina onda avsikter.

Förra söndagen fanns det en detaljerad artikel i *Deseret News* om olagliga drogfester som kallas rave. De pågår från klockan 3 på natten till halv åtta på söndagsmorgonen. Här dansar unga män och kvinnor i övre tonåren och tjugoårsåldern till det metalliska dunkandet av så kallad musik som strömmar ur staplar av förstärkare. "En del har på sig plastpärlor i starka färger, andra viftar med självlysande stavar. En del har nappar i munnen medan andra har målade ansikten" (*Deseret News*, 17 sep 2000, B1).

Drogerna är i omlopp, fram och tillbaka mellan säljare och användare för mellan 20 och 25 dollar per piller.

Jag vet inget bättre svar på de motbjudande vanor som era ungdomar möter än en mors undervisning som ges i kärlek med en omisskännlig varning. Det kommer att bli misslyckanden, javisst. Det kommer hjärtskärande besvikelser. Det blir tragedier, dystra och hopplösa. Men om processen påbörjas tidigt och fortsätter, kommer i väldigt många fall framgång och lycka och kärlek och stor tacksamhet. Att öppna plånboken och ge en son eller dotter pengar innan man skyndar till arbetet duger inte. Det kanske bara leder till fler onda vanor.

Det gamla ordspråket lyder: "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han blir gammal" (Ords 22:6).

Ett annat vist talesätt lyder: "Dit kvisten pekar lutar trädet" (Alexander Pope, *Moral Essays*, vol 2 av *The Works of Alexander Pope, Esq*, "Epistle I: To Sir Richard Temple, Lord Cobham" [1776], 119: rad 150).

Undervisa era barn när de är mycket små och unga, och sluta aldrig. Så länge de är i ert hem, låt dem vara ert huvudsakliga intresse. Jag tar mig friheten ikväll att föreslå några saker ni kan lära dem. Listan är inte fullständig. Ni kan lägga till fler punkter.

Lär dem att söka goda vänner. De kommer att få vänner, goda eller dåliga. Vännerna kommer att vara oerhört betydelsefulla i deras liv. Det är viktigt att de odlar en tolerant inställning mot alla människor, men det är än viktigare att de runt sig samlar sin egen sort, som lockar fram det bästa inom dem. I annat fall kanske de smittas av sina kamraters sätt.

Jag har aldrig glömt en historia som äldste Robert Harbertson berättade i talarstolen här i tabernaklet. Han talade om en indianpojke som klättrade upp på ett högt berg. Det var kallt däruppe. Vid hans fötter låg en orm, en skallerorm. Ormen frös och bad enträget den unge mannen att ta upp den och bära ner den till en plats där det var varmare.

Indianpojken lyssnade till ormens vädjande ord. Han gav efter. Han tog den i famnen och täckte den med sin skjorta. Han bar den ner för berget där det var varmt. Han lade den försiktigt i gräset. När ormen var varm lyfte den på huvudet och bet pojken med sina farliga gifttänder.

Pojken blev arg på ormen för att den hade bitit honom som tack för hans godhet. Ormen svarade: "Du visste vad jag var när du tog upp mig" ("Restoration of the Aaronic Priesthood", *Ensign*, juli 1989, s 77).

Varna era barn för de farliga gifttänder som lockar dem, förleder dem med sitt sorglösa tal, sedan skadar dem och kanske förgör dem.

Lär dem att uppskatta utbildning. "Guds härlighet är intelligens, eller med andra ord, ljus och sanning" (L&F 93:36).

På denna kyrkas folk vilar en befallning från Herren att skaffa sig kunskap. Den blir till välsignelse i deras liv nu och under alla år som kommer.

Fascinerad såg jag en kväll på TV ett reportage om en familj i amerikanska mellanvästern. Det var pappa och mamma och tre söner och en dotter.

Pappan och mamman bestämde sig när de gifte sig för att de skulle göra allt de kunde för att se till att deras barn fick tillgång till de allra bästa utbildningsmöjligheterna.

De bodde i ett enkelt hem. De levde enkelt. Men de fostrade sina barn med kunskap. Vart och ett av barnen fick ansenlig framgång. De var alla välutbildade. En blev universitetsrektor, de andra ledare för stora företag – framgångsrika människor på alla sätt.

Lär dem att respektera sin kropp. Fler och fler ungdomar tatuerar och piercar sin kropp. Tiden kommer när de ångrar sig, men då är det för sent. Skrifterna förklarar otvetydigt:

"Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?

Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet" (1 Kor 3:16–17).

Det är sorgligt och beklagligt att en del unga män och kvinnor tatuerar sig. Vad hoppas de uppnå genom den smärtsamma processen? Ligger det något "dygdigt, älskligt, prisvärt och gott" i (Trosart 13)att få osnygg, så kallad konst inristad i huden att bäras genom hela livet, hela vägen till ålderdomen och döden? De måste få rådet att sky det. De måste varnas för det. Tiden kommer när de ångrar det, men inte kan fly från den ständiga påminnelsen om sin dåraktighet, utom genom ännu en dyr och smärtsam procedur.

Jag vill påstå att det är oklädsamt, men ändå vanligt, att se unga män med hål i öronen för ringar, och inte bara ett par, utan för flera.

De har ingen respekt för sitt utseende. Tycker de att det är tufft eller snyggt att pryda sig på det viset?

Jag vill påstå att det inte är att pryda sig. Det är att förfula det som var snyggt. Inte bara öronen är håltagna, utan också andra kroppsdelar, till och med tungan. Det är absurt.

Vi – första presidentskapet och de tolvs råd – har tagit ställning. Jag citerar: "Kyrkan avråder från tatueringar. Den avråder också från håltagning i kroppen för andra än medicinska syften, även om kyrkan inte tar ställning till kvinnors minimala håltagning i öronen för ett par örhängen."

Lär era söner och döttrar att sky illegala droger som pesten. Användningen av narkotika kommer att förgöra dem. De kan inte misshandla sina kroppar så, de kan inte skapa inom sig sådana onda och förslavande begär utan att göra gränslös skada. En ovana leder till nästa, tills offret i så många fall hamnar i en situation av yttersta hjälplöshet och totalt mister självkontrollen, så förslavad att vanan är omöjlig att bryta.

I ett TV-program nyligen sades att 20% av de ungdomar som använder droger först kom i kontakt med droger via föräldrar. Vad är det för fel på människorna? Användningen av illegala droger blir en återvändsgränd. Den leder

ingenstans utom till att man förlorar självkontrollen, förlorar självrespekten och hamnar i fördärvet. Lär era barn att sky dem som de skulle sky en hemsk sjukdom. Bygg upp hos dem en fullständig avsky för sådant.

Lär dem att vara ärliga. Världens fängelser är fulla av människor som började sin onda bana med små oärliga handlingar. En liten lögn leder ofta till en större lögn. En liten stöld leder så ofta till en större stöld. Snart har man vävt sig ett nät som man inte kan ta sig ur. Autostradan till fängelset börjar som en liten och vacker stig.

Lär dem att vara dygdiga. Lär unga män att respektera unga kvinnor som Guds döttrar, som har begåvats med något mycket värdefullt och vackert. Lär era döttrar att respektera unga män, respektera pojkar som har prästadömet, pojkar som borde stå och som står över världens präliga ondska.

Lär dem att be. Ingen av oss är vis nog att klara sig själv. Vi behöver den Allsmäktiges hjälp, visdom och ledning när vi fattar de beslut som är så oerhört viktiga i livet. Det finns ingen ersättning för bönen. Det finns ingen större tillgång.

Mina kära mödrar, det som jag har talat om är givetvis inte något nytt. Det är lika gammalt som Adam och Eva. Men det är lika säkert i sin orsak och verkan som solens uppgång på morgonen, och listan är inte fullständig.

Trots allt som ska undvikas finns mycket roligt och många nöjen. Med goda vänner följer mycket glädje. De behöver inte vara tråkmånsar. De kan ha och har visat att de har trevligt.

Gud välsigne er, kära vänner. Byt inte bort er födslorätt som mor mot något föga värdefullt. Låt ert första intresse vara hemmet. Babyn ni håller i famnen kommer att växa lika fort som solen går upp och ner under dagarna som svinner förbi. Jag hoppas att ni inte, när det inträffar, ska vilja säga som kung Lear: "Hur bittrare än ormens gadd det stinger/att ha ett hjärtlöst barn" (*Kung Lear*, akt I, scen IV; i Hagbergs översättning). Istället hoppas jag att ni ska ha all anledning att vara stolta över era barn, att älska dem, att tro på dem, att se dem växa i rättfärdighet och dygd inför Herren, att se dem bli användbara och produktiva samhällsmedlemmar. Om det bland allt ni har gjort finns något enstaka misslyckande, kan ni ändå säga: "Jag gjorde åtminstone mitt bästa. Jag gjorde så gott jag kunde. Jag lät inget stå i vägen för min roll som mor." Men misslyckandena blir få under sådana förutsättningar.

För att ni inte ska tro att jag lägger hela ansvaret på er, kan jag säga att jag tänker tala till fäderna om samma sak på prästadömets allmänna möte om två veckor.

Må himlens välsignelser vila över er, mina kära systrar. Må ni inte byta bort det som är värdefullt mot något av övergående värde i nuet för era söner och döttrar, pojkar och flickor, unga män och kvinnor för vars fostran ni har ett ofrånkomligt ansvar.

Må era barns dygd helga er ålderdom. Må ni kunna utbrista med tacksamhet som Johannes: "Ingenting gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen" (3 Joh 1:4). Om detta ber jag, och ber innerligt, i Jesu Kristi heliga namn, amen. □

De talade till oss

Rapport från 170:e halvårskonferensen 7–8 oktober 2000, för barnen i kyrkan

President Gordon B Hinckley: Om vi hädanefter är lite vänligare, om vi är lite bättre grannar, om vi kommit närmare Frälsaren, är mer fast beslutna att följa hans lära och hans föredöme, så har denna konferens varit en underbar framgång.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: Adam bad, Jesus bad, Joseph bad. Vi känner till resultaten av deras böner. Han som märker om en sparv faller hör säkerligen våra hjärtans böner. Tänk på löftet: "Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om" (Jakobsbrevet 1:5).

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: När jag ser tillbaka på mitt liv inser jag att där har funnits en källa som varit till enastående styrka och välsignelse. Det är mitt vittnesbörd och kunskapen om att Jesus är Kristus, hela människosläktets Frälsare och Återlösare.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: I visdomsordet fann jag en princip med ett löfte. Principen: Ta hand om din kropp. Undvik te, kaffe, tobak, sprit och droger (se Läran och förbunden 89:3–9). . .

Löftet: De som efterlever det får bättre hälsa (se Läran och förbunden 89:18) och "stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter" (Läran och förbunden 89:19).

Äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum: Livet kan vara underbart och meningsfullt, men vi måste leva det på ett enkelt sätt. Vi måste efterleva evangeliets principer, för det viktiga är hur evangeliet verkar i våra liv.

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum: Vare sig vi är unga eller gamla, behöver vi vara goda vänner, men vi bör välja våra vänner med omsorg. Om vi väljer Herren *först*, blir det lättare och säkrare att välja rätt vänner.

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum: Vi *behöver* alla vägledning genom livet. Vi *får* den bäst från standardverken och Guds profeters lärdomar.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum: Ett av återställelsens stora budskap är att himlens fönster är öppna. Alla som söker få reda på sanningen kan, genom Andens uppenbarelser, få veta för egen del.

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: Vid dopet ingår vi ett förbund med vår himmelske Fader att vi är villiga att komma in i hans rike och hålla hans bud för all framtid, fastän vi fortfarande lever i världen. Vi påminns i Mormons bok att vi genom dopet ingår förbundet att "stå såsom vittnen om Gud [och hans rike] *under alla tider och i allting och överallt*" (Mosiah 18:9, kursivering tillagd).

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum: Om ni kämpar med självbehärskningen i det som ni tittar på eller lyssnar till eller i det som ni säger eller i det som ni gör, vädjar jag till er att be er Fader i himlen om hjälp. . . Tala med er mamma och pappa. Tala med biskopen. Få den bästa hjälp ni kan få av alla goda människor som finns runt omkring er.

Äldste Dennis B Neuenschwander i de sjuttios presidentskap: Att ha levande profeter, siare och uppenbarare bland oss och att inte lyssna på dem är lika illa som att inte ha några alls.

Syster Margaret D Nadauld, Unga kvinnors generalpresident: Vårt liv återspeglar det som vi söker efter. Och om vi av allt vårt hjärta verkligen strävar efter att lära känna Frälsaren och att bli mer lika honom, kommer vi att bli det. □

Lärdomar för vår tid, 2001

Melkisedekska prästadömets och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet tio ämnen och det angivna källmaterialet för 2001. Ytterligare två ämnen ska väljas ut av stavs- eller distriktspresidentskapen.

Diskussionerna på fjärde söndagens möten bör grundas på en eller kanske två av de angivna hänvisningar i källmaterialet som bäst tillgodoser kvorumets eller Hjälpföreningens behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda sig av allt källmaterial. Ledare och lärare uppmuntras att hålla dessa möten i diskussionsform och inte som föreläsningar eller presentationer. De bör fundera ut olika sätt att stimulera medlemmarna i kvorumet och Hjälpföreningen att tillämpa principerna som tas upp i diskussionen. Förslag om hur diskussionerna bör förberedas och ledas i kvorumet och Hjälpföreningen finns i *Undervisning: Ingen större kallelse* och *Handledning för undervisning*.

1. Skrifternas betydelse för vår egen familjs omvändelse

5 Mos 11:18–19, 21; 2 Tim 3:14–17: 2 Ne 25:21–23, 26; Mosiah 1:3–7.

Boyd K Packer, "Undervisa barnen", *Liahona*, maj 2000, s 14-23.

Henry B Eyring, "Kraften i att undervisa om läran", *Liahona*, jul 1999, s 85–88.

Dallin H Oaks, "Ge näring å anden" '*Liahona*, aug 2001. "Att undervisa om evangeliet i hemmet", lektion 32 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*, s 250–255.

2. Skrifternas betydelse för våra förfäder

5 Mos 31:10–13; Joh 5:39; 1 Ne 3:1–4, 19–20; Mosiah 1:2–7.

James E Faust, "Om frön och jordmåner", *Liahona*, jan 2000, s 54–57.

L Tom Perry, "Undervisa dem om Guds ord med all flit", *Liahona*, jul 1999, s 6–9.

"Heliga skrifter", lektion 10 i *Evangeliets principer*, s 38–41.

3. Följ bröderna

Matt 7:15–23; L&F 21:1–6; 43:1–7; 124:45–46.

M Russell Ballard, "Akta er för falska profeter och falska lärare", *Liahona*, jan 2000, s 73–76.

David B Haight, "Stöd profeterna", *Liahona*, jan 1999, s 41–43.

"Följ bröderna", lektion 13 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 101–109.

4. Vår tillflykt undan stormen

Jes 41:10; Al 36:3, 27; L&F 58:2–4; 121:1–8; 122.

James E Faust, "Hoppet, själens ankare", *Liahona*, jan 2000, s 70–73.

Joseph B Wirthlin, "Att finna en trygg hamn", *Liahona*, jul 2000, s 71–74.

Robert D Hales, "'Ja, vi prisar dem saliga som håller ut'", *Liahona*, jul 1998, s 78–80.

"Prövningar, motgångar och plågor", *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 119–125.

5. Strävan efter den Helige Andens vägledning

Joh 14:16–17, 26; 2 Ne 32:2–5; Moro 10:5–7; L&F 8:2–3.

Boyd K Packer, "Tungor som av eld fördelade sig", *Liahona*, jul 2000, s 7–10.

Jeffrey R Holland, "Ge inte upp er frimodighet", *Liahona, jun 2000, s 34–42.*

Richard G Scott, "Han lever", *Liahona,* jan 2000, s 105–108.

"Den Helige Andens gåva", lektion 30 i *Prästadömets plikter och välsignelser, del A*, s 220–226.

6. Sanna lärjungar delar med sig av evangeliet

Matt 5:16; L&F 4; 18:14–16; 88:81.

Gordon B Hinckley, "Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, jul 1999, s 118–124.

M Russell Ballard, "Hur är det med oss?", *Liahona*, jul 2000, s 37–40.

Henry B Eyring, "En varnande röst", *Liahona*, jan 1999, s 37–40.

"Missionärsarbete", kapitel 33 i *Evangeliets principer*", s 158–163.

7. Stärk ungdomarna

1 Tim 4:12; Al 37:35; 38:2; 41:10; Trettonde trosartikeln.

Gordon B Hinckley, budskap under en brasafton 12 nov 2000 som ska tryckas i *Liahona*, apr 2001.

Gordon B Hinckley, "Er största utmaning, mödrar", *Liahona*, jan 2001 113.

Gordon B Hinckley, "'Och stor frid skall dina barn då ha'", *Liahona*, jan 2001 61.

"*Vägledning för de unga*" broschyr (artikel nr 34285 180)

"Moralisk renhet", lektion 34 i *Prästadömets plikter och välsignelser, del A*, s 247–252; "Rena tankar", lektion 9 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 69–74.

8. Bli ren inför Herren

Jes 1:18; Mos 4:10–12; L&F 19:16–20; 58:42–43.

Thomas S Monson, "Vår eviga färd", *Liahona*, jul 2000, s 56–59.

Henry B Eyring, "Skjut inte upp", *Liahona*, jan 2000, s 38–41.

Boyd K Packer, "Tvagna rena", *Liahona*, jul 1997, s 8–10.

"Omvändelse", lektion 19 i *Evangeliets principer*, s 90–94.

9. Kvinnlighetens helighet

Ord 31:10–31; Ef 5:25–28, 31: MBJak 2:28–35.

James E Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liahona*, jan 2000, s 120–124.

Richard G Scott, "Den heliga kvinnligheten", *Liahona*, jul 2000, s 43–45.

Russell M Nelson, "Vår heliga plikt att hedra kvinnan", *Liahona*, jul 1999, s 45–48.

"Den sista dagars heliga kvinnan", lektion 14 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*, s 103–110.

10. Tacksamhet

Ps 100; Luk 17:11–19; Mosiah 2:19–22; L&F 78:19.

Gordon B Hinckley, "Vi tackar Herren för hans välsignelser", *Liahona*, jul 1999, s 104–105.

Thomas S Monson, "En tacksam inställning", *Liahona*, maj 2000, s 2–9.

"Utveckla tacksamhet", lektion 35 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 295–303. □

Föreslagna ämnen för mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling*

FÖRESLAGNA ÄMNEN	FÖRSLAG TILL ÄMNEN FÖR MINIKURSER**
Andlig utveckling (L&F 88:63)	• Tempeltjänst • Personliga böner och skriftstudier • Sabbatsdagens helighållande (L&F 59)
Färdigheter i hemmet (Ord 31:27)	• Odling, tillredning och förvaring av föda • Ett organiserat och rent hem • Arbetets värde
Äktenskap och familjerelationer (Mal 4:6; Mosiah 4:15)	• "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" (*Nordstjärnan*, okt 1998, s 24) • Familjens hemafton, familjebön och skriftstudier • Barnuppfostran
Starkare relationer (Matt 5:38–44; 25:40)	• Kommunikationer och konfliktlösning • Omvändelse och förlåtelse • Effektivt ledarskap
Självständighet (L&F 88:119)	• Hemförråd och beredskap för nödsituationer • Utbildning och ekonomi • Hälsa och hygien
Tjänande (Ord 31:20; Mosiah 4:26)	• Till nytta för familjen och medmänniskorna • Hjälpverksamhet i kyrkan • Kommunala tjänandeprojekt
Fysisk och emotionell hälsa (Mosiah 4:27; L&F 10:4)	• Motion och näringslära • Stresshantering och avkoppling • Att känna tacksamhet för och erkänna Herrens välsignelser
Personlig utveckling och utbildning (L&F 88:118; 130:18–19)	• Patriarkaliska välsignelser • Hur vi kan utveckla talanger och kreativitet • Livslångt lärande
Läs- och skrivkunnighet (Dan 1:17; Moses 6:5–6)	• Läs- och skrivkunnighet när det gäller evangeliet • Skriftliga berättelser och vittnesbörd • Den första undervisningen i barndomen och barnlitteratur
Ädla konster (L&F 25:12)	• Vikten av musik i hemmet • Litteratur och sköna konster • Förståelse för andra kulturer

* Riktlinjer för mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling skickades ut tillsammans med ett brev från första presidentskapet daterat den 20 september 1999.

** Källmaterial till ämnena för minikurserna utgörs bland annat av *Evangeliets principer* och *Den sista dagars heliga kvinnan*, del A och del B.

Resurshandledning

Att användas 2001, Aronska prästadömet 2, lektionerna 1–25

För att uppdatera och berika era lektioner. (LS=*Lilla Stjärnan*)

Lektion 1: Vem är jag?

Russell M Nelson, "Skapelsen", *Liahona*, jul 2000, s 102–105.

Russell M Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan 1999, s 101–104.

"Seger", Nordstjärnan, aug 1998, s 40–41.

"Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, 194.

Lektion 2: Att känna vår Fader i himmelen

James E Faust, "Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liahona* feb 1999, s 2–6.

Jeffrey R Holland, "Fädernas händer", *Liahona*, jul 1999, s 16–19.

S Michael Wilcox, "'Inga andra gudar"', *Nordstjärnan*, feb 1998, s 26–33.

Lektion 3: Tro på Jesus Kristus

Neal A Maxwell, "'Tillämpa Kristi försonande blod'", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 23–25.

John B Dickson, "De oöverträffliga gåvorna", *Liahona*, okt 1999, s 18–24.

Sheri L Dew, "Vår enda chans", *Liahona*, jul 1999, s 77–79.

Lektion 4: Den Helige Andens sällskap

Dallin H Oaks, "Undervisa och lär genom Anden", *Liahona*, maj 1999, s 14–24.

Boyd K Packer, "Personlig uppenbarelse: Gåvan, provet och löftet", *Nordstjärnan*, jun 1997, s 8–14.

Brad Wilcox, "Farlig fråga", *Liahona*, maj 2000, s 32–35.

"Låt Guds Ande leda dig", *Psalmer*, nr 90.

Lektion 5: Den fria viljan

James E Faust, "Lydnad– vägen till frihet", *Liahona*, jul 1999, s 53–56.

Joseph B Wirthlin, "Det är ditt val", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 46–48.

Sharon G Larsen, "Handlingsfrihet – en välsignelse och en börda", *Liahona*, jan 2000, s 12–14.

Lektion 6: Kristuslikt tjänande

Robert J Whetten, "Sanna efterföljare", *Liahona*, jul 1999, s 34–36.

Janna Nielsen, "En lördag för tjänande", *Nordstjärnan*, aug 1998, s 10–13.

H David Burton, "'Gå du och gör som han'", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 75–77.

"Har jag gjort något gott", *Sånger* (1956), nr 158.

Lektion 7: Familjens eviga betydelse

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd, "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.

Dallin H Oaks, "Det viktigaste", *Liahona*, mar 2000, s 14–22.

Henry B Eyring, "Familjen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 12–23.

Robert D Hales, "Den eviga familjen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 61–64.

"Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s 98.

Lektion 8: Andlighet

Russell M Nelson, "Andlig kapacitet", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 15–17.

Robert L Millet, "Att avkläda sig den naturliga människan", *Liahona*, aug 2000, s 6–10.

"Sträva efter självkontroll", *Liahona*, jun 1999, s 25.

Lektion 9: Omvändelse och Jesu Kristi försoning

Henry B Eyring, "Skjut inte upp", *Liahona*, jan 2000, s 38–41.

Boyd K Packer, "Tvagna rena", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 9–10.

Bruce C Hafen, "Huvudprydnad i stället för aska: Jesu Kristi försoning", *Nordstjärnan*, apr 1997, s 38–48.

"Kommen till Herren", *Psalmer*, nr 80

Lektion 10: Studera skrifterna

Daniel C Peterson, "Fler bevis på Mormons boks äkthet", *Liahona*, sep 2000, s 28–35.

"Vad bör vi söka efter i skrifterna?", *Nordstjärnan*, maj 1998, s 28–32.

Willie Holdman and Richard M Romney, "Högt över jorden", *Nordstjärnan*, mar 1997, s 10–15.

"När jag beder och studerar", *Psalmer*, nr 161.

Lektion 11: Satan och hans frestelser

Thomas S Monson, "I farozonen", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 47–49.

Richard B Wirthlin, "Fyra absoluta sanningar – en osviklig moralisk kompass", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 9–10.

Clyde J Williams, "Ett skydd mot ondska", *Nordstjärnan*, okt 1996, s 18–24.

"När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85.

Lektion 12: Bön

Gordon B Hinckley, "Var inte rädd, tro bara", *Liahona*, okt 2000, s 26–29.

"Hur förhindrar jag att mina böner blir enformiga?" *Liahona*, jun 1999, s 18–21.

Eileen Murphy Allred, "Farfars bön", *Nordstjärnan*, mar 1998, LS s 4–5.

"När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85.

Lektion 13: Fasta

Thomas S Monson, "Hur du bygger ditt eviga hem", *Liahona*, okt 1999, s 2–7.

Lorenzo Presença, "Vår första familjefasta", *Liahona*, jun 1999, LS s 12–13.

Diane K Cahoon, "Underverket med syster Stratton", *Liahona*, maj 1999, LS s 6–7.

Lektion 14: Lydnad till Gud

Patricia P Pinegar, "Frid, hopp och vägledning", Liahona, jan 2000, s 79–82.

Donald L Staheli, "Lydnad – livets stora utmaning", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 84–85.

"Lyd hans röst och håll hans befallningar", *Nordstjärnan*, feb 1998, s 25.

"Gör vad är rätt", *Psalmer*, nr 160.

Lektion 15: Upphöjelse genom att hålla förbunden

James E Faust, "'Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta'", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 16–18.

Richard G Scott, "Jesus Kristus, vår Förlossare", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 57–59.

"När vi ingår förbund och tar emot förordningar bygger vi upp Sion", *Nordstjärnan*, maj 1998, s 25.

"O min Fader", Psalmer, nr 190.

Lektion 16: Tionde och offergåvor

James E Faust, "Att öppna himlens fönster", *Liahona*, jan 1999, s 67–70.

Jon R Howe, "Åskådningsundervisning som motiverar", *Liahona*, mar 1999, s 26–27.

Ronald E Poelman, "Tiondet: en förmån", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 81–82.

Lektion 17: Patriarkaliska välsignelser

Thomas S Monson, "Din färd mot det celestiala riket", *Liahona*, jul 1999, s 114–116.

Richard D Allred, "Herren välsignar sina barn genom patriarkaliska välsignelser", Nordstjärnan, jan 1998, s 28–29.

Valeria Salerno, "Den dagen jag fick min patriarkaliska välsignelse", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 20–21.

Lektion 18: Plikter för en lärare inom aronska prästadömet

James E Faust, "'Genom vilken kraft. . . har ni gjort detta?'", *Liahona*, jan 1999, s 52–55.

James E Faust, "Prästadömets makt", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 41–43.

Dallin H Oaks, "Aronska prästadömet och sakramentet", *Liahona*, jan 1999, s 43–46.

Lektion 19: Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande

Robert D Hales, "Läkedom för kropp och själ", *Liahona*, jan 1999, s 16–19.

Juan Antonio Flores, "Mitt liv blev helt annorlunda", Nordstjärnan, maj 1998, s 40–41.

"Stilla nog att lyssna", *Nordstjärnan*, mar 1997, s 30–32.

Lektion 20: Välsigna och utdela sakramentet

Thomas S Monson, "Prästadömet – Herrens mäktiga armé", *Liahona*, jul 1999, s 56–59.

Dallin H Oaks, "Aronska prästadömet och sakramentet", Liahona, jan 1999, s 43–46.

Lois T Bartholomew, "Jul varje söndag", *Nordstjärnan*, dec 1997, s 24.

"Herre, sänd till oss din Ande", *Psalmer*, nr 109.

Lektion 21: Att förbereda sig för melkisedekska prästadömet

Thomas S Monson, "Prästadömet – Herrens mäktiga armé", *Liahona*, jul 1999, s 56–59.

James E Faust, "'Genom vilken kraft. . . har ni gjort detta?'", Liahona, jan 1999, s 52–55.

Joseph B Wirthlin, "Att växa i prästadömet", *Liahona*, jan 2000, s 45–49.

Lektion 22: Patriarkaliskt ledarskap i hemmet

Jeffrey R Holland, "Fädernas händer", *Liahona*, jul 1999, s 16–19.

Fraser Aumua och Laury Livsey, "Sådan far, sådan son", *Liahona*, sep 2000, s 38–39.

S Michael Wilcox, "Ett gudomligt kompanjonskap", Nordstjärnan, sep 1997, s 8–9.

Lektion 23: Praktiska förberedelser för en mission

"Äldste M Russell Ballard", *Liahona*, okt 2000, LS s 10–11.

Marvin K Gardner, "Sowetos ljusa framtid", *Liahona*, dec 1999, s 36–39.

"Kallade att tjäna", *Liahona*, aug 1999, s 26–31.

Lektion 24: Arbetets välsignelser

James E Faust, "Förlorade horisonter", *Liahona*, aug 1999, s 2–6.

Neal A Maxwell, "'Sätt din hand till Herrens verk'", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 37–39.

"Äldste Robert D Hales", *Nordstjärnan*, sep 1997, LS s 6–7.

"Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174.

Lektion 25: Personlig renhet och självdisciplin

"Vad profeter lär om kyskhet och trohet", *Liahona*, okt 1999, s 26–29.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liahona*, jan 1999, s 89–92; okt 2000, s 40–43.

Richard G Scott, "Allvarliga frågor, allvarliga svar", *Nordstjärnan*, sep 1997, s 28–32.

"Skola dina känslor, broder", *Sånger*, (1956) nr 75.

Resurshandledning

Att användas 2001, Unga kvinnor 2, lektionerna 1–24

För att uppdatera och berika era lektioner. (LS=Lilla Stjärnan)

Lektion 1: Kom närmare Jesus Kristus

James E Faust, "Att de känner dig, den ende sanne guden, och Jesus Kristus", *Liahona*, feb 1999, s 2–6.

Russell M Nelson, "Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill", *Liahona*, apr 2000, s 4–19.

Joseph B Wirthlin, "Ledda av hans exemplariska liv", *Liahona*, feb 1999, s 34–43.

"Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150.

Lektion 2: Andliga gåvor

Janette Hales Beckham, "Hur tron förverkligas", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 77–79.

Besökslärarnas budskap, *Nordstjärnan*, 1997 (varje månad utom i januari och juli).

Lektion 3: Bygg upp Guds rike

James E Faust, "Lärjungeskapets pris", *Liahona*, apr 1999, s 2–6.

Jeffrey R Holland, "Som duvor till våra fönster", *Liahona*, jul 2000, s 90–93.

Dale E Miller, "Rikets fullkomnande väg", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 29–30.

"Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166.

Lektion 4: Lydnad till buden hjälper oss fullgöra våra gudagivna uppgifter

James E Faust, "Så nära änglarna", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 95–97.

Richard J Maynes, "Din tonårstids celestiala samband", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 31–32.

Richard G Scott, "Glädjen av att leva efter den stora lycksalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 70–73.

"Håll alla buden", *Psalmer*, nr 195.

Lektion 5: Hemmets miljö

Thomas S Monson, "Hur du bygger ditt eviga hem", *Liahona*, okt 1999, s 2–7.

Virginia U Jensen, "Att berika hemmet, familjen och sig själv", *Liahona*, jan 2000, s 114–117.

Margaret D Nadauld, "Vänd ditt hjärta till familjen", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 92–93.

"Hemmet blir som himmelen", *Psalmer*, nr 189.

Lektion 6: Dela arbetet i hemmet

James E Faust, "Så nära änglarna", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 97–99.

Neal A Maxwell, "'Sätt din hand till Herrens verk'", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 37–39.

Vaughn J Featherstone, "En länk håller fortfarande", *Liahona*, jan 2000, s 15–18.

"Idag gör ditt verk förr'n solen går ned", *Hymner*, (1968) nr 66.

Lektion 7: Lev i kärlek och harmoni

Robert D Hales, "Det är vår heliga plikt att stärka familjerna", *Liahona*, jul 1999, 37–40.

"Så kan vi lära familjemedlemmar rättfärdiga principer", *Liahona*, apr 1999, s 25.

Sharon G Larsen, "Unga kvinnor – 'Frihetssymboler'", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 95–96.

"Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191.

Lektion 8: Utveckla förmågan att kommunicera

M Russell Ballard, "Likt en outsläcklig låga", *Liahona*, jul 1999, s 101–103.

Tammy Munro, "Läsa med Ben", *Liahona*, maj 2000, s 10–12.

Ann Michelle Nielsen, "Genombrottet", *Liahona*, dec 1999, s 40–41.

"Låt oss jämnt tala gott till varandra", *Hymner*, (1968) nr 104.

Lektion 9: Den unga kvinnan som fridsstiftare i hemmet

Erika DeHart, "En ännu viktigare läxa", *Liahona*, nov 1999, s 29.

Aurora Rojas de Álvarez, "Glädjen av att följa Herren", *Liahona*, okt 1999, s 44–48.

Lynn G Robbins, "Fri vilja och vrede", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 83–84.

"I en värld där städse råder sorg och nöd", *Hymner*, (1968) nr 62.

Lektion 10: Prästadömet: En stor välsignelse

Gordon B Hinckley, "Ord från den levande profeten", *Nordstjärnan*, jun 1997, s 32–33.

James E Faust, "Prästadömets makt", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 41–43.

D Lee Tobler, "Prästadömet och hemmet", *Liahona*, jul 1999, s 51–52.

"Sanningens och maktens Gud", *Psalmer*, nr 7.

Lektion 11: Uppskatta biskopen

Gordon B Hinckley, "Hjordens herdar", *Liahona*, jul 1999, s 60–66.

Boyd K Packer, "Biskopen och hans rådgivare", *Liahona*, jul 1999, 71–74.

Dallin H Oaks, "'Biskopen, hjälp!'", *Nordstjärnan*, jul 1997, 21–23.

Lektion 12: En fars välsignelser

Gordon B Hinckley, "Ord från den levande profeten", *Nordstjärnan*, jun 1997, s 32–33.

James E Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liahona*, jan 2000, s 120–124.

S Michael Wilcox, "Ett gudomligt kompanjonskap", *Nordstjärnan*, sep 1997, s 8–9.

Lektion 13: Patriarkaliska välsignelser

Thomas S Monson, "Din färd mot det celestiala riket", *Liahona*, jul 1999, s 114–116.

Richard D Allred, "Herren välsignar sina barn genom patriarkaliska välsignelser", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 28–29.

Valeria Salerno, "Den dagen jag fick min patriarkaliska välsignelse", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 20–21.

Lektion 14: Templets välsignelser

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, "Templets välsignelser: På jorden och i evigheten", *Liahona*, maj 1999, s 42–45.

David E Sorensen, "Små tempel – stora välsignelser", *Liahona*, jan 1999, s 74–76.

"Heliga och sköna tempel", *Psalmer*, nr 188.

Lektion 15: Tempeläktenskap

Richard G Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liahona*, jul 1999, s 29–31.

David E Sorensen, "Bröllopsresevägen", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 16–19.

Patricia E McInnis, "Tempelvigseln jag väntat på", *Nordstjärnan*, apr 1997, s 28–30.

"Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, nr 98.

Lektion 16: Dagböcker

Bruce C Hafen, "Inplanta löften i barnens hjärtan", *Nordstjärnan*, jun 1998, s 16–24.

Lektion 17: Att föra släktuppteckningar

Russell M Nelson, "En ny skördetid", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 34–36.

"Ett kärleksverk", *Liahona*, jun 2000, s 26–31.

Dennis B Neuenschwander, "Broar och eviga klenoder", *Liahona*, jul 1999, s 98–100.

Lektion 18: Ett arv av rättfärdiga traditioner

Robert D Hales, "Det är vår heliga plikt att stärka familjerna", *Liahona*, jul 1999, s 37–40.

Richard G Scott, "Ta bort hindren för lycka", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 88–90.

Lektion 19: Förbered dig för att undervisa

Gordon B Hinckley, "Vittnesbörd", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 71–73.

L Tom Perry, "Ta emot sanningen", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 61–63.

F Onyebueze Nmeribe, "De bestämde sig i förväg", *Liahona*, sep 1999, s 10–13.

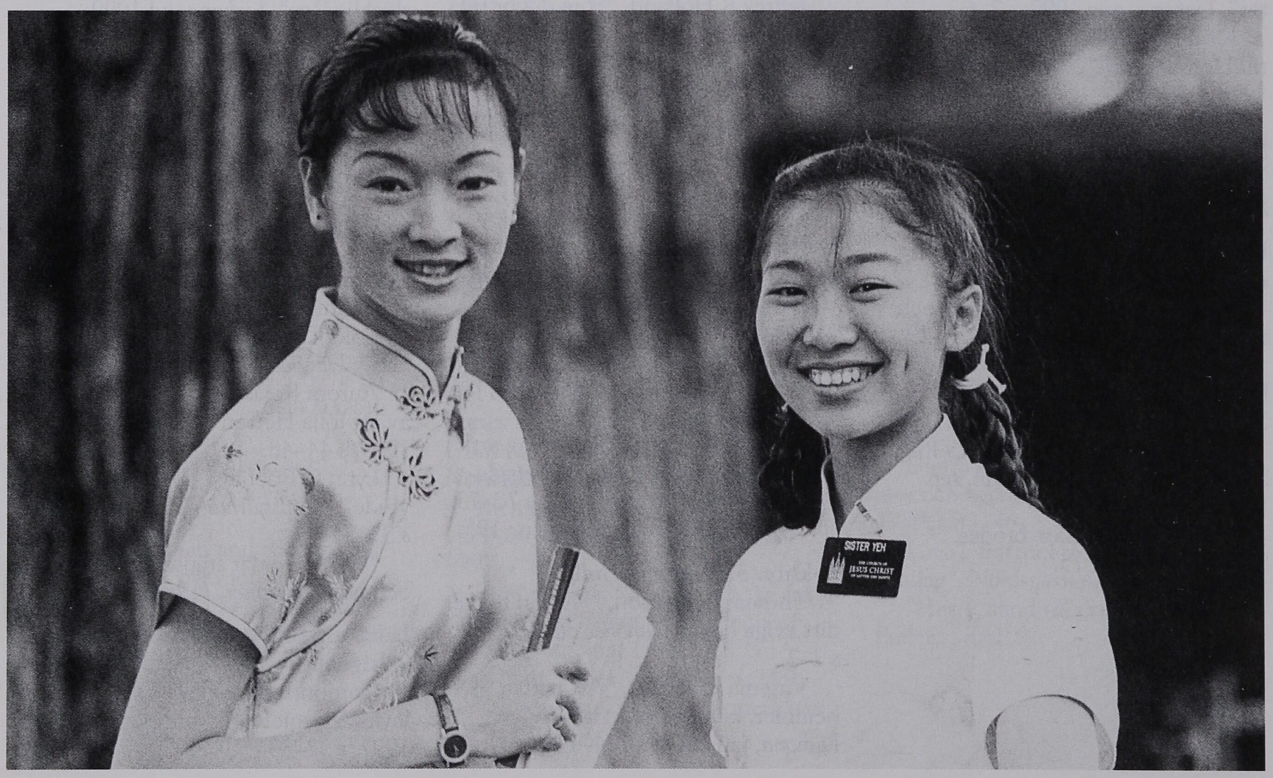

”Vi har valt att tjäna”, *Psalmer*, nr 172.

Lektion 20: Dela med dig av evangeliet

James E Faust, ”Vikten av att bära vittnesbörd”, *Nordstjärnan*, mar 1997, s 2–6.

L Tom Perry, ”Acceptera utmaningen”, *Liahona*, sep 1999, s 44–47.

Darrin Lythgoe, ”Ett vittne om Jesus Kristus”, *Nordstjärnan*, dec 1997, s 16–18.

”Gå ut med tro”, *Psalmer*, nr 179.

Lektion 21: Stöd missionärerna genom brev

(Inga artiklar)

Lektion 22: Rådfråga Herren

Gordon B Hinckley, ”Var inte rädd, tro bara”, *Liahona*, okt 2000, s 26–29.

Yessika Delfin Salinas, ”’Be för dina ovänner’”, *Liahona*, sep 2000, s 8–10.

”Hur förhindrar jag att mina böner blir enformiga?”, *Liahona*, jun 1999, s 18–21.

”O bönestund”, *Psalmer*, nr 89.

Lektion 23: Fastan medför välsignelser

Thomas S Monson, ”Hur du bygger ditt eviga hem”, *Liahona*, okt 1999, s 2–7.

Brigada Acosta de Pérez, ”Glädjen av att följa Herren: Välsignad av fastan”, *Liahona*, okt 1999, s 44–48.

Lorenzo Presença, ”Vår första familjefasta”, *Liahona*, jun 1999, LS s 12–13.

Lektion 24: Uppenbarelse i vårt dagliga liv

Boyd K Packer, ”Personlig uppenbarelse: Gåvan, provet och löftet”, *Nordstjärnan*, jun 1997, s 8–14.

”Personliga uppenbarelser”, *Liahona*, sep 2000, s 25.

”Gud talar till sina barn genom personliga uppenbarelser”, *Liahona*, maj 1999, s 25.

”Låt Guds Ande leda dig”, *Psalmer*, nr 90. □

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

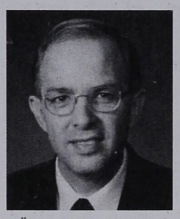

Äldste Neil L Andersen
Förste rådgivare

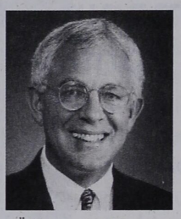

Äldste Marlin K Jensen
President

Äldste John H Groberg
Andre rådgivare

UNGA MÄN

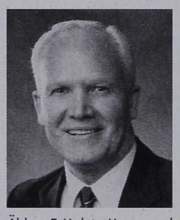

Äldste F Melvin Hammond
Förste rådgivare

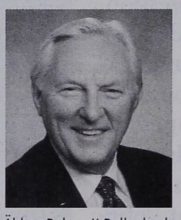

Äldste Robert K Dellenbach
President

Äldste John M Madsen
Andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

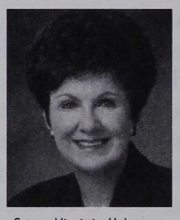

Syster Virginia U Jensen
Första rådgivare

Syster Mary Ellen Smoot
President

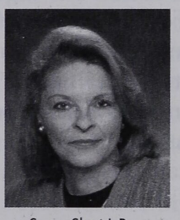

Syster Sheri L Dew
Andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Syster Carol B Thomas
Första rådgivare

Syster Margaret D Nadauld
President

Syster Sharon G Larsen
Andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Syster Sydney S Reynolds
Första rådgivare

Syster Coleen K Menlove
President

Syster Gayle M Clegg
Andra rådgivare

Konferensnytt

Hörnstensceremonin – en del av invigningen av konferenscentret

Invigningen av konferenscentret söndagen den 8 oktober, som även omfattade en ceremoni kring hörnstenen, leddes av president Gordon B Hinckley vid byggnadens sydöstra hörn omkring en timma före konferensens förmiddagssession.

De som väntade utanför den nya byggnadens sydöstra ingångar kl 08.45 blev förvånade när medlemmar av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum, seniorpresidenten för de sjuttios kvorum, den presiderande biskopen samt generalpresidenterna för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär kom ut genom dörrarna för att delta i ceremonin. Folkmassan iakttog stilla vördnad när president Hinckley förklarade att hörnstenen är en symbol för Herren Jesus Kristus, som är kyrkans hörnsten.

Den kapsel i rostfritt stål som i förväg hade placerats i hörnstenens innandöme innehöll flera föremål, bland annat en "tre-i-ett" (Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan), en mindre kopia av en bikupa, gjord av träet från samma valnötsträd som konferenscentrets talarstol är gjord av, information om och bilder av byggnadens väldiga takstol, en stålhjälm som använts under byggnadens uppförande, april- och oktobernumret av kyrkans tidningar år 2000 samt bilder av den förste biljettinnehavaren som steg in i konferenscentret i samband med generalkonferensen.

"Vi förklarar nu konferenscentret fullbordat och färdigt. Gud välsigne denna storslagna och underbara byggnad," sade president Hinckley sedan kyrkans ledare murat in hörnstenen.

Omkring 30 700 personer var närvarande på förmiddagsessionen. Förutom konferenscentrets auditoriums 21 000 sittplatser och dess teaters 900 sittplatser fyllde stora skaror tabernaklet, Assembly Hall samt rum i norra informationscentret och Joseph Smith Memorial Building. Andra deltog utomhus på tempelområdets gräsmattor och kringliggande områden. Miljoner flera deltog via Internet och satellitutsändningar i hem och möteshus runt om i världen. □

President Hinckley i färd med att lägga murbruk kring hörnstenen i konferenscentret medan president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, och president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, ser på.

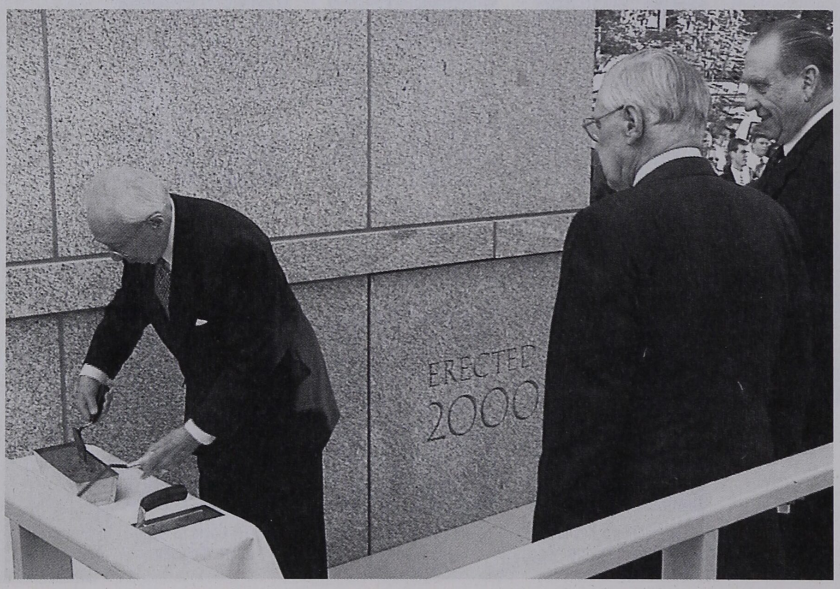

Förändringar som påverkar de sjuttio och Söndagsskolan

Kyrkans medlemmar understödde förändringar i presidentskapet för de sjuttios kvorum, de sjuttios kvorum och i Söndagsskolans generalpresidentskap under lördagens eftermiddagssession av generalkonferensen den 7 oktober 2000.

Äldste Harold G Hillam avlöstes från presidentskapet för de sjuttios kvorum och verkar nu i områdespresidentskapet för Europa väst. Äldsterna F Enzio Busche, Loren C Dunn och Alexander B Morrison i de sjuttios första kvorum erhöll ställningen emeritus. Fyra medlemmar av de sjuttios andra kvorum avlöstes: Äldsterna Eran A Call, W Don Ladd, James O Mason och Richard E Turley senior.

Äldste Dennis B Neuenschwander kallades att fylla vakansen i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Äldste Hillam avlöstes också som generalpresident för Söndagsskolan med sina rådgivare, äldste Neil L Andersen och äldste John H Groberg. Äldste Marlin K Jensen i de sjuttios kvorums presidentskap inröstades som Söndagsskolans generalpresident, med äldste Andersen som fortsatt förste rådgivare och äldste Groberg som fortsatt andre rådgivare. Tjugo områdesauktoritetssjuttio avlöstes och två nya inröstades. □

FOTO JEFFREY D ALLRED, MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

Templet i Boston, som ligger högt på en kulle, har uppförts i en byggnadsstil bruklig i Nya England.

En milstolpe i kyrkans historia: 100 tempel

President Gordon B Hinckley invigde templet i Boston i Massachusetts, kyrkans hundra de tempel i verksamhet, under fyra sessioner den 1 oktober 2000.

I sin invigningsbön sade han: "Allsmäktige Fader. . . i ödmjukhet och i högtidlig vördnad böjer vi oss inför dig denna historiska dag.

Vi är samlade för att inviga detta ditt heliga hus. Det är ett speciellt tillfälle. Detta tempel blir din kyrkas hundrade tempel i verksamhet.

Vi har sett fram mot detta tillfälle. Vi har bett för denna dag. Vi uttrycker vår tacksamhet till alla som arbetat så trofast och ihärdigt, ofta inför stort motstånd, för att åstadkomma miraklet att fullborda detta tempel.

För oss är det verkligen ett mirakel. Marken på vilket det står, omständigheterna kring dess bevarande för detta ändamål och beslutet att bygga det här – allt framstår som ett mirakel för dem som har varit delaktiga i förloppet.

Nu står det redo att uppfylla de syften för vilka det har byggts. Vi är djupt tacksamma. Vi tackar dig för dina underbara och allomfattande ingripanden som har gjort allt detta möjligt."

President Hinckley åtföljdes av president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, och av äldste Neil L Andersen i de sjuttios kvorum, förste rådgivare i områdespresidentskapet för Nordamerika nordost.

"Detta är en milstolpe i kyrkans historia", sade president Hinckley vid invigningen av templet, som uppfyller det mål som han gav uttryck för under generalkonferensen i april 1998 att 100 tempel skulle vara i verksamhet vid slutet av år 2000.

Omkring 16 800 medlemmar deltog i sessionerna när templet i Boston invigdes. Ytterligare tusentals såg ceremonierna via satellitsändningar i tempeldistriktets möteshus.

Invigningen av detta hundrade tempel uppmärksammades inte bara av de lokala medlemmarna och många andra över hela världen. 82 600 gäster besökte templets Öppet hus (tillgängligt från 29 augusti till 23 september) som fick omfattande bevakning av media. En radiostation och tidning på orten producerade den första Internetvisningen någonsin av ett tempel, komplett med berättare och bilder av templets inre.

På grund av en process, som öppnats av några bosatta på platsen som protesterat mot templets planerade spira, har templet invigts utan spira. Trots det uttryckte president Hinckley vid en presskonferens kvällen före invigningen att han kände sig optimistisk angående utgången.

"Vi önskar att spiran var på plats. Jag beklagar att den inte är det. Men vi kan klara oss utan den medan vi avvaktar resultatet av rättegången", sade han. "Under tiden kommer vi att gå vidare och utföra arbetet med de förordningar som hör till detta heliga hus."

Under veckorna före invigningen av templet i Boston invigde president Gordon B Hinckley fyra andra tempel spridda över de amerikanska kontinenterna.

TEMPLET I CARACAS I VENEZUELA

Templet i Caracas i Venezuela, det första i landet, invigdes under fyra sessioner den 20 augusti 2000. "Vi ber för detta storslagna land, Venezuela", sade president Hinckley i sin invigningsbön. "Må det hålla sin plats bland jordens självständiga stater. Må dess folk bli välsignat och framgångsrikt. Må de åtnjuta friheten att dyrka dig utan att ofredas på något sätt. Välsigna landets ledare med visdom och förståelse och en stor önskan att sörja för folkets behov."

I president Hinckleys sällskap befann sig äldste M Russel Ballard i de tolv apostlarnas kvorum och

FOTO JASON SWENSEN, MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

Nästan 6 000 medlemmar deltog i invigningen av templet i Caracas, Venezuela.

äldste Robert J Whetten i de sjuttios kvorum, som också är president för Sydamerika nord–området.

Till templets öppet hus den 5 och 7–12 augusti kom 27 806 besökare. "Många lämnade templet i tårar", sade Jorge Alberto Ruiz, president för Urdanetas stav i Caracas. "En kvinna kom ut och frågade: 'Vad kommer nu att hända? Hur kan jag bli en del av denna kyrka?'"

Nära 6 000 medlemmar från hela Venezuela deltog i invigningen. "Att se profeten inviga templet i vårt land är något jag alltid kommer att minnas," sade Carlos Ordeneta från Maracaibo i Venezuela, som reste tio timmar tillsammans med många andra medlemmar från Maracaibo för att delta i invigningen. "Templet är det bästa som någonsin hänt Venezuela."

TEMPLET I HOUSTON I TEXAS

President Hinckley invigde templet i Houston i Texas under åtta sessioner den26-27 augusti 2000. "Så härlig och fullständig din plan är för frälsning och upphöjelse av dina barn i alla generationer! Hur enorm är inte vår förpliktelse att genomföra detta storslagna ställföreträdande arbete å deras vägnar!" sade han i sin invigningsbön. "Välsigna familjerna i kyrkan med trygghet och enighet.. . . Låt dem känna din överväldigande kärlek."

I president Hinckleys sällskap befann sig äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum och äldste Richard J Maynes i de sjuttios kvorum, förste rådgivare i presidentskapet för Nordamerika sydväst–området. Över 20 000 medlemmar deltog i sessionerna.

110 000 besökare kom till öppet hus (som hölls varje dag utom söndag från 5 till 22 augusti). Gästerna greps av hur vackert det nya templet är och av den ande som finns där. Som exempel kan nämnas att en kvinna som av misstag körde in på templets parkering beslöt sig för att stanna och besöka templet.

Kyrkans tillväxt i sydöstra Texas har varit betydande sedan den första staven organiserades i Houston 1953. Numera finns det 22 stavar i enbart Houstonområdet. "Idag är våra stavar lika starka som alla andra stavar", sade Sterling Pack, en lokal grenspresident. Med ett tempel i Houston får de närboende medlemmarna möjlighet att besöka templet ofta. Tidigare har det tagit dem sju timmar att resa till templet i Dallas.

TEMPLET I BIRMINGHAM I ALABAMA

President Hinckley invigde templet i Birmingham i Alabama under fyra sessioner den 3 september 2000. I sin invigningsbön sade han: "Må inflytandet från detta ditt hus kännas över hela detta stora tempeldistrikt. Må kyrkan växa och nå framgång här. Må de styrande vara vänskapligt inställda till ditt folk. Låt din Helige Ande leda dem som kallas att förkunna evangeliet, så att de må söka upp och finna dem som vill anamma den eviga sanning som uppenbarats i denna tidernas fullhets hushållning. Må alla som

Houstons tempeldistrikt täcker stora delar av staten Texas.

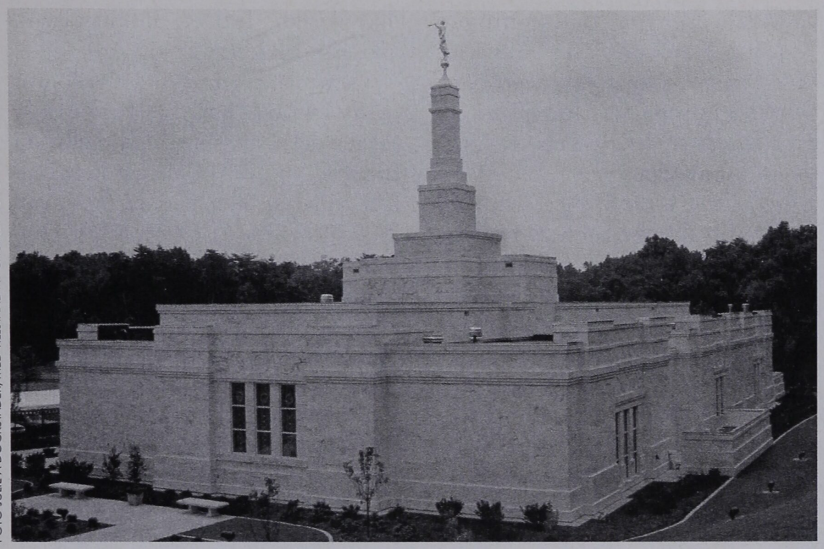

FOTO JULIE A DOCKSTADER, MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

Inbäddad i grönska väntar det nya templet i Birmingham, Alabama, på invigningen den 3 september 2000.

kommer in i kyrkan förbli trofasta och sanna och gå framåt i mognad och värdighet för att delta i det heliga som sker i ditt hus."

I president Hinckleys sällskap var äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum och äldste Gordon T Watts i de sjuttios kvorum, förste rådgivare Nordamerika sydost–området. Nära 5 000 medlemmar deltog i invigningen.

Det nya templet och kyrkans medlemmar i Alabama fick positiv uppmärksamhet från media. Efter att ha varit närvarande vid öppet hus (den 19 och 21-26 augusti), som drog till sig 21 000 besökande, skrev en journalist på en tidning: "Då besökarna stiger in i det heliga templet. . . hälsas de med öppna armar. Ett porträtt av Jesus som håller ut sina armar för att välkomna dem [som inträder i] templet hänger på väggen." I ett brev till redaktören för en annan tidning, skrivet av en Birminghambo, stod det: "Efter att ha levt i drygt 70 år och haft ett flertal nära grannar, kan jag sanningsenligt säga er att mormoner är de bästa grannar ni någonsin kan förvänta er finna."

Medlemmarna i tempeldistriktet har ivrigt väntat på templet skulle bli klart. "Det senaste året har jag haft flera första gångs-intervjuer för tempelrekommendation än under de föregående fem åren", sade Richard D May, president i Birminghams stav i Alabama. "Våra medlemmar har varit så entusiastiska. De har arbetat flitigare med sin släktforskning. På vårt öppet hus såg jag många av de mindre aktiva medlemmarna. De sade: 'Vi är redo att komma tillbaka för att leva enligt evangeliet.'"

TEMPLET I SANTO DOMINGO I DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

President Hinckley invigde templet i Santo Domingo i Dominikanska republiken under fyra sessioner den 17 september 2000. "Käre Fader, vi ber dig, se ner med kärlek på dina söner och döttrar i detta örike och i omgivande länder", vädjade han i sin invigningsbön. "Ge dem framgång i deras arbeten så att de må ha mat på sina bord och tak över sina huvuden. Belöna deras tro och öppna försynens hand för dem då de ser till dig. Må de finna frid mitt i konflikter och tro mitt i världens påfrestningar. Öppna himlens fönster så som du lovat och låt välsignelser flöda över dem."

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum och äldste Richard D Allred i de sjuttios kvorum, president för Nordamerika sydost–området, deltog också i invigningssessionerna. Omkring 10 000 dominikaner och deras grannar från Haiti, Puerto Rico och andra öar samlades för att bevittna invigningen av templet, det första som uppförts i Västindien.

"Detta är den mest specialla dagen i vårt lands historia", sade Georgina Rosario, en ung dominikansk kvinna som slöt sig till kyrkan för ett tiotal år sedan. "Vårt land och våra familjer kommer att stärkas tack vare templets inflytande."

Templets öppet hus, som hölls alla dagar utom söndag mellan 26 augusti och 9 september, drog till sig nästan 40 000 personer. Efter att ha visats runt i templet skrev en journalist: "Inne i templet får man intrycket av att vara i en annan värld. . . mest på grund av bilderna av Kristus som hänger överallt i byggnaden. Inget i landet kan jäm-

Templet i Santo Domingo betjänar medlemmar i Dominikanska republiken, Puerto Rico, Haiti och små kringliggande öar.

föras med detta tempel. Dess skönhet saknar motstycke."

Templet i Santo Domingo kommer att bli en lika betydande välsignelse för medlemmarna i det distriktet, vilket innefattar Dominikanska republiken, Puerto Rico, Haiti och små kringliggande öar. Ekonomiska begränsningar har hindrat flertalet av dessa medlemmar från att komma till närmaste tempel, i USA eller Guatemala.

Det som hände Roland Ciochy, en medlem i Jacmels gren på Haitis sydkkust, är betecknande. "Jag har varit medlem i kyrkan i 13 år och kommer nu att kunna åka till templet för första gången", sade han.

Kyrkans områden i Europa omstrukturerade

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum meddelade en omstrukturering av områdesgränserna för Europa Öst, Europa Väst och Europa Nord. De tre senaste områdena heter nu Europa Öst, Europa Väst och Centrala Europa. Benämningen "Europa Nord-området" används inte längre. Områdespresidentskapet i Europa Öst fortsätter att presidera över det nyligen omstrukturerade området.

En viktig förändring i samband med omstruktureringen är förflyttningen av Europa Östs områdeskontor till Moskva. Tidigare låg både Europa Östs och Europa Västs områdeskontor i Frankfurt, Tyskland.

"Omstruktureringen är speciellt avsedd att bidra till kyrkans utveckling i Öst- och Centraleuropa", sade äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum. "Vi har sett hur missionsarbetet och kyrkan gått framåt i Öst- och Centraleuropa under det senaste årtiondet, med åtta missioner i Ryssland och ett tempel redan aviserat i Kiev, Ukraina", tillade han.

Euopa Öst-området innefattar inte längre Nordafrika, Mellanöstern och vissa delar av Centraleuropa. Nu omfattar det 13 missioner och 25 distrikt i 18 länder: Armenien, Azerbajdzjan, Vitryssland, Bulgarien, Estland, Georgien, Kazachstan, Kirgizstan, Lettland, Litauen, Makedonien, Ryssland, Serbien, Tadzjikistan, Turkiet, Turkmenistan, Ukraina och Uzbekistan.

Centrala Europas områdeskontor finns i Frankfurt. Detta område täcker delar av norra och mellersta Europa, Mellanöstern och Egypten. Det omfattar 20 missioner, 34 stavar, 20 distrikt och 37 länder: Albanien, Bahrain, Bosnien, Cypern, Norra Cypern, Danmark, Egypten, Finland, Förenade Arabemiraten, Grekland, Iran, Irak, Island, Jemen, Jordanien, Kosovo, Kroatien, Kuwait, Libanon, Moldavien, Montenegro, Nederländerna, Norge, Oman, Polen, Qatar, Rumänien, Saudi-Arabien, Slovakien, Slovenien, Sverige, Schweiz, Syrien, Tjeckien, Tyskland, Ungern och Österrike.

Euopa Väst-området omfattar nu Grönland och Storbritannien (tidigare del av Europa Nord-området); de nordafrikanska länderna Algeriet, Libyen, Marocco och Tunisien (tidigare delar av Europa Öst-området); och Belgien, Frankrike, Italien, Luxemburg, Portugal och Spanien. Detta område, som omfattar 24 missioner, 66 stavar och 53 distrikt, har sitt huvudkontor i Solihull, England. Här hade tidigare Europa Nord-området sitt huvudkontor. □

KARTA THOMAS S CHILD

Huvudkontoren för de nyligen omstrukturerade områdena är Solihull, England, Frankfurt och Moskva.

***Millennial Beehive House*, av Grant Romney Clawson**

Beehive House, som uppfördes 1854 i hörnet av South Temple och State Streets i Salt Lake City var ursprungligen president Brigham Youngs hem. De två rummen i väster (till vänster) tjänade som kyrkans presidents kontor till 1918. I dag står huset i brännpunkten för besökare som vill veta mer om dess märklige byggmästare och hans tid.

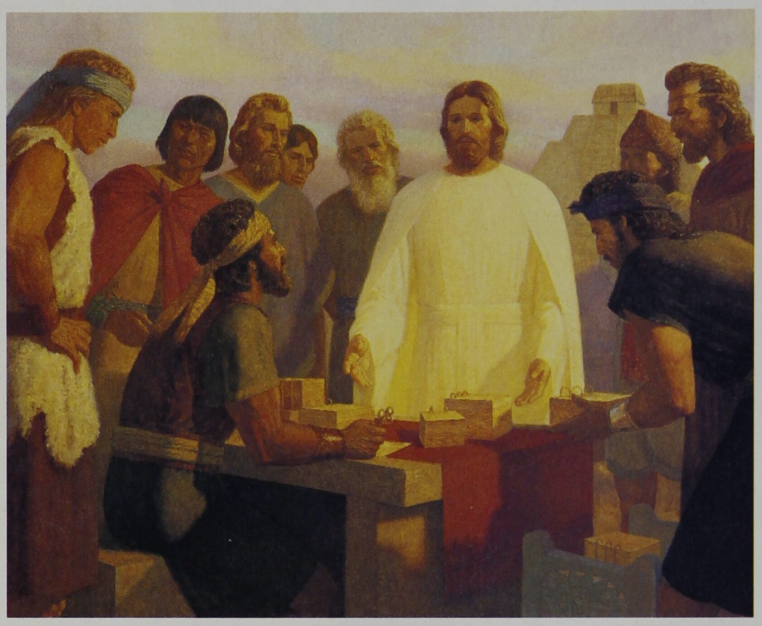

”När Jesus hade talat dessa ord, sade han till dem, sedan han för dem förklarat alla de skrifter de hade mottagit: Se, jag vill att I skolen skriva andra skrifter, som I icke haven. Och han sade till Nephi: Tag fram de uppteckningar, som I haven gjort! Och . . . Nephi . . . tog fram uppteckningarna och lade dem framför honom” (se 3 Nephi 23:6–8).

RAPPORT FRÅN 170:E HALVÅRSKONFERENSEN
7–8 OKTOBER 2000

SWEDISH

4 02219 81180 2